

*Кои се
модерните
Грци*

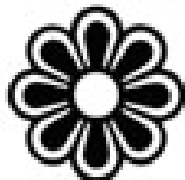
Ристо Стефов

Преведено од англиски на македонски со помош на „Google
Translate“

Кои се модерните Грци

Published by:

Risto Stefov

Publications
Toronto, Canada

Copyright © 2023 by Risto Stefov

rstefov@hotmail.com

e-book edition

December 23, 2023

Содржина

Содржина	3
Дел 1 - Вовед.....	4
Дел 2 - Кои се модерните Грци?	11
Дел 3 - Од каде потекнуваат современите Грци?.....	17
Дел 4 - Зошто Грција, а не Арванитославија?	25
Дел 5 - Зошто на Европејците им беше потребна Грција?	32
Дел 6 – На пат кон хеленизмот	40
Дел 7 - Дваесет автори не можат сите да грешат!.....	46
Дел 8 - Поврзување на минатото со сегашноста	54
Дел 9 – Јазик религија и идентитет	62
Дел 10 - Зошто да се разоткрие грчката измама?.....	68
Дел 11 - Проклетството на хеленизмот.....	76
Дел 12 – Дали има недоразбирање?	82
Дел 13 – Што прави Грција?	88
Дел 14 – Мое лично мислење.....	94
Дел 15 – Повеќе прашања	101
Дел 16 – За Македонија	108
Дел 17 – Образование	114
Дел 18 – Асимилација.....	124
Дел 19 - Педесет автори сè уште не можат да грешат!	133
Дел 20 – Македонската партија?	148
Дел 21 – Мамка на стапцата.....	156
Дел 22 – Грчките Македонци.....	162
Дел 23 – Потреба за собирање разузнавачки информации	170
Дел 24 - Сидовите се затвораат	176
Дел 25 – Реакција на гласини.....	183
Дел 26 – Неубедените	194
Дел 27 – Време е да се застане.....	204
Дел 28 – Уште дваесет и пет автори.....	210
Дел 29 – Мојата фасцинација со Грците?	221
Дел 30 – Кој ги пишува моите книги?.....	230
Дел 31 – Илинден 1903 г	237
Дел 32 – Заклучок.....	250
ДОДАТОК А.....	258

Дел 1 - Вовед

Драги Македонци, еден начин да се одбраниме од грчкиот напад и да си го вратиме идентитетот и достоинството е да се бориме до нивото на кое Грците нè спуштија; односно да го нападнат нивниот идентитет како што тие го нападнаа нашиот. Ништо не ни треба да им докажуваме освен да ги разоткриеме како веитачки идентитет што се навистина и да го откриеме нивниот дизајн да нè збришат за да го узурпираат нашето македонско наследство.

Има некои кои велат дека Македонското Илинденско востание од 1903 година било едно од најголемите бунтови на кои Европа била сведок од Француската револуција (Џорџо Нурициани, „Македонија вчера и денес“), но има и други денес кои категорично тврдат дека Македонците не постојат.

Ако сакаме да ги сфатиме овие луѓе сериозно, не само што треба да ги испитаме нивните тврдења, туку треба да ги разбереме и нивните мотиви за такви тврдења.

Современите Грци, кои во 1912, 1913 година ги добија македонските територии со освојување и царски средства, тврдат не само дека Македонците не постојат, туку и дека Македонија е грчка од историски причини.

За современите Грци да изнесат такви тврдења, ќе треба да обезбедат докази за (1) да докажат дека Македонија не припаѓа на народот што живеел на неа пред Грција да ја анектира во 1913 година и (2) да докажат дека современите Грци се навистина правно наследници на македонските земји.

Целта на оваа книга е да ја испита легитимноста на современото грчко тврдење дека „Македонија е грчка“. За да го направиме тоа, ќе треба да испитаме (1) кои се современите Грци и (2) зошто нивното тврдење, како што велат, е „единственото валидно тврдење?“

Кога Грците велат дека „Македонија е грчка“ мислат на цела географска и историска Македонија или само на делот што беше припоен од Грција во 1913 година?

Ако се мисли само на делот од Македонија кој е припоен од Грција, тогаш треба да се испита како Грција ја добила. Има многу историски докази за да се нагласи како Грција ги стекнала македонските територии помеѓу инвазијата на Македонија во 1912 година и склучувањето на Букурешкиот договор од 1913 година. Доказите покажуваат дека македонските земји што ги стекна Грција се стекнати со војна и самоволни средства што нема никаква врска со историските претензии.

Меѓутоа, ако се тврди дека цела географска и историска Македонија е грчка, тогаш современите Грци ќе мора да покажат дополнителен доказ за (1) зошто не ги регистрирале своите барања за време на потпишувањето на Договорот од Букурешт од 1913 година и (2) зошто тие доброволно дозволи Србија и Бугарија да заземат 49% од македонските територии.

Реалноста е дека немаше дефинитивни планови како да се подели Македонија бидејќи Македонија никогаш не припаѓала на ниту еден од нејзините соседи. Немаше други национални линии на поделба освен за патријархистичките или егзархистите поврзани села што постоеја низ цела Македонија. Така, по завршувањето на Првата балканска војна во 1912 година, беа поставени самоволни граници, горе-долу, каде што странските војски навлегуваа го запреа нивното напредување.

Србија сакаше да добие пристап до Јадранското Море, но Австро-Унгарија и Италија го спречија тоа со предлагање на создавање на Албанија.

Оваа загуба на територија од српска страна доведе до обновување на конфликтот во регионот што ја предизвика втората балканска војна во која беа вклучени Грција, Србија, Бугарија и Романија.

Како резултат на ова, првичните граници предложени по Првата балканска војна беа поместени и Македонија повторно беше произволно поделена.

Според воениот историчар д-р Ванче Стојчев, автор на книгата „Воена историја на Македонија“, додека се подготвувал Букурешкиот договор во 1913 година, окупаторските војски сè уште се бореле во Македонија. Секој пат кога едната страна земала рид или гробен од другите, нејзиниот воен командант телеграфирал на својот колега во Букурешт кој пак барал од комисијата да ги измени картите за да ги вклучи новите придобивки.

Професорот д-р Ванче Стојчев откри различни недоследности и аномалии во Букурешкиот договор од 1913 година кои би биле од интерес и важност за македонскиот народ. На пример, малкумина знаат дека Договорот од Букурешт од 1913 година не бил ратификуван од Австро-Унгарија. Австро-Унгарија беше првата голема сила на Балканот. По потпишувањето на договорот и Русија и Австро-Унгарија повикаа на дополнителни ревизии кои во основа беа игнорирани. Русија го прифати договорот само затоа што беше под притисок од другите големи сили, што во реалноста значи дека договорот можеби нема ни да важи.

„Причината зошто македонските институции сè уште не ја афирмираат идејата дека македонските корени се протегаат од античко време до денес е затоа што сè што досега се учело во Македонија морало да биде политички коректно. Нè учеа политизирана историја која помалку се грижеше за реалноста, а повеќе за политичките аспекти за тоа како треба да се гледа историјата“, вели професор д-р Ванче Стојчев.

Сепак, пред современите Грци да одговорат на прашања како „Зошто Македонија е грчка? тие ќе треба да одговорат на крајното прашање, а тоа е „Што го прави нивното барање легитимно? На која основа современите Грци можат да кажат дека Македонија им припаѓа нив наместо на луѓето кои веќе живееле таму пред Грција да ја анектира?“

Овде модерните Грци ќе треба да ги докажат своите наследнички права над и над оние на домородните луѓе кои веќе живеат во Македонија. Но, за да имаат такви легитимни права, кои се над правата на домородните луѓе, современите Грци ќе мора да покажат дека поседуваат континуирана грчка лоза која се протега надвор од онаа на домородните луѓе што живеат во Македонија.

За да докажеме дека оваа „континуирана“ грчка лоза постои, ќе треба да ги испитаме историските докази пред и да доведат до создавањето на модерната грчка држава. Со други зборови, треба да знаеме повеќе за современите Грци и нивното постоење пред да се создаде грчката држава во 1829 година.

Современите Грци веќе ги регистрираа своите тврдења за Македонија и Македонците. Нивните тврдења во основа можат да се сумираат на следниов начин;

1. Според официјална Грција; Македонци не постојат.
2. Според официјална Грција; Македонија, особено Република Македонија, е окупирана од Словени кои дошле во Македонија во текот на 6 век од нашата ера.
3. Според официјална Грција; Современиот македонски етникум е модерна креација, создадена од Тито.
4. Иако не прецизирале кој(и) дел(и) од Македонија, според официјална Грција; Македонија е грчка и отсекогаш била грчка.

Ако ги анализираме овие тврдења тогаш, само врз основа на грчката логика, можеме да заклучиме дека луѓето што живеат во Македонија се Словени кои дошле во Македонија во текот на 6 век од нашата ера. Значи, всушност, современите Македонци или „Словени“ како што Грците сакаат да ги нарекуваат, според грчките тврдења, живеат на македонските земји да речеме 1.500 години?

Сега врз основа на горенаведеното, современите Грци ќе треба да покажат дека имаат легитимни претензии кон македонските

земји кои се протегаат повеќе од 1.500 години. Тоа значи дека современите Грци ќе треба да докажат дека нивните предци поседувале македонски земји пред 6 век од нашата ера. Нормално, ако сакаат да бидат сфатени сериозно, современите Грци ќе треба да докажат дека се вистинските наследници на тие земји. Ќе бидам повеќе од подготвен да го прифатам континуитетот на културата, традициите и јазикот на нацијата. Со други зборови, дали Грците од 19 век пред создавањето на современата грчка држава споделувале слична култура, слични традиции и сличен јазик со Грците од пред 1.500 години?

Да почнеме со разгледување на културата, традицијата и јазикот на современите Грци од 19 век.

Сер Чарлс Елиот во својата книга „Турција во Европа“ на страница 267 вели: „Би било неверојатно ако луѓето кои сега се нарекуваат Грци се физички типови како што се стилизирани Антички Грци, што генерално значи жителите на Атина и Спарта. Грците се рашириле околу Егејското и Црното Море и стапиле во контакт со жителите на приморскиот брег. Македонското царство сигурно имало голем нехеленски супстрат. Константинопол и цела континентална Грција со векови биле управувани од Римјани, а во текот на многу последователни векови биле нападнати и колонизирани од Словени. Крстоносните војни и латинските освојувања донесоа голем прилив на западноевропејци, вообичаено наречени Франки; а во подоцнежните времиња биле направени обемни албански населби во грчките области. Јасно е дека современиот грчки мора да има многу измешана крв“.

Повторно Сер Чарлс Елиот во својата книга „Турција во Европа“ на страница 299 вели: „Мора да се признае дека, иако Грците покажаа повеќе енергија од која било друга христијанска раса, оние што сега останаа во Турција (освен островјаните) не се извонредни. за физичка сила или воен капацитет. Ова, несомнено, делумно се должи на фактот дека луѓето што се побунија против Махмуд беа главно хеленизирани Власи и Албанци, кои според современиот систем не би се сметале за Грци. Во денешно време, робусното земјоделско население ретко е хеленско во своите симпатии,

бидејќи, како што веќе беше споменато, има релативно малку делови каде што е навистина грчко“.

Значи, што се обидува да ни каже Сер Чарлс Елиот за современиот грчки јазик кон создавањето на модерната грчка држава?

За почеток, тој ни кажува дека таканаречениот „Грк“ од 19 век имал многу малку до ниту една од особините на старите Грци од пред 1.500 години. Тој исто така ни кажува дека таканаречените Грци од 19 век не биле навистина Грци, туку елинизирани Албанци и Власи. Со други зборови, тие беа Албанци, а Власите направија да се чувствуваат како Грци.

Луси М. Џеј Гарнет во нејзината книга „Грција на Хелените“ објавена во 1914 година на страница 31 вели: „Стандардот за височина за грчката армија е номинално 5 стапки 1 инч од просечниот Хелен во никој случај не е висок човек. Ниту, пак, овој стандард строго се почитува, бидејќи регрутот не се отфрла според оценката за висина, доколку е сертифициран за физички способен во други аспекти. Некои од најтврдите војници се регрути меѓу Албанците и пастирските Куцо-Власи од Тесалија кои формираат важен контингент“.

Луси М.Џ. Гарнет во својата книга „Грција на Хелените“ објавена во 1914 година на страница 33, зборувајќи за фустанот на грчката кралска гарда вели: „Нозете му се обуени со албански црвени кожени чевли, чии превртени, зашилени прсти се завршени со волнени тревници“.

Луси М. Џеј Гарнет во нејзината книга „Грција на Хелените“ објавена во 1914 година на страници 33 и 34, исто така, вели: „Од сите грчки војници се бара да знаат да читаат и пишуваат, и ако регрутот што се приклучува веќе ги нема стекнато тие зачетоци на образование, тој е ставен на училиште. И покрај образовните напори на Владата, дури 30 проценти се покажаа пред петнаесетина години како целосно неписмени, кои не повеќе од 25 проценти напреднаа над „трите Р“. Ова делумно може да се должи на фактот што овие регрути вклучуваат и Албанци од населбите во Атика и други делови на Кралството и

пастирски Куцо-Власи, кои вообичаено зборуваат на свои дијалекти, а грчкиот го учат само како странски јазик. ”

Значи, што ни кажува Луси М. Џеј Гарнет за Грците од 19 век?

Овде Луси М. Џеј Гарнет повторно ни дава докази дека т.н Грците од 19 век всушност не биле Грци туку Албанци и Власите. Со други зборови, непосредните предци на денешните Грци воопшто не биле навистина Грци!

Мојата цел во оваа книга е да покажам дека современите Грци не само што НЕ имаат право на македонското наследство, туку не треба ни да имаат право да се нарекуваат Грци. Под високо полираниот „модерногрчки фурнир“ се крие вештачки создадена нација изградена од коските и пепелта на македонската, албанската, влашката и турската култура кои некогаш цветале на тие земји.

Дел 2 - Кои се модерните Грци?

Според официјална Грција, Македонија, особено Република Македонија, е окупирана од Словени кои дошле во Македонија во текот на 6 век од нашата ера. Ниту оправдано ниту докажано, ова тврдење Грција го користи за да го негира македонскиот идентитет и да му ги ускрати човековите права на македонскиот народ. Со ова Грција ги прекршува меѓународните норми и стандарди особено во однос на слободата на Македонците да се идентификуваат.

Ако Македонците се „Словени“ како што тврдат Грците, тогаш што се Грците, особено со оглед на тоа што и двајцата постоеле рамо до рамо како соседи без граници повеќе од 2.000 години?

Како современиот грчки идентитет ќе се спои со современиот македонски идентитет ако се стави рамо до рамо?

Сепак, пред да одговориме на горенаведените прашања, да испитаме „Кои се современите Грци“?

Едвард Блакиер Еск. автор на книгата „Грчката револуција; Неговото потекло и напредок“ на 21. страница вели: „Помеѓу бројните острови на Егејското Море, се појавуваат неколку неплодни карпи, од кои некои, сепак, се надарени од природата со мали и здрави небеса. Од овој број се Хидра Специја и Ипсара, двете прво блиску до источниот брег на Пелопонез, а подоцна недалеку од Сцио, на азискиот брег. Тиранијата и Желбата натераа некои семејства, чие потекло како и на речиси сите селани, кои ја населуваа вистинската Грција, беше албанско, да се засолнат на пустите карпи, каде што градеа села и бараа несигурна егзистенција со риболов“.

Што се обидува да ни каже Едвард Блакиер во однос на потеклото на современите Грци, „чие потекло како и на скоро сите селани, кои ја населувале вистинска Грција, било

албанско“. Според зборовите на Едвард Блакиер, речиси сите селани што ја населувале „правилната“ Грција биле Албанци!

Вилијам Сент Клер, авторот на книгата „Тоа Грција може да биде сè уште слободна“ на страница 9 вели: „Римокатоличките Грци, кои живееле на островите кои биле под венецијанска или ценовска власт, се сметале себеси за посебна заедница.

Албанците од Хидра и Спеца, од кои многумина не знаеја ниту да зборуваат грчки, се сметаа себеси за Грци бидејќи нивната верност беше на Православната црква“.

Вилијам Сент Клер вели: „Албанците од Хидра и Спеца се сметаа себеси за Грци“, што имплицира дека современите Грци кои живеат во Хидра и Спеца имаат албанско потекло.

Константинос Папаригополус во „Историјата на хеленската нација“ на страница 73 вели: „Концептот на „хеленската“ држава, како што е елабориран во Западна Европа, претпоставувал дека таа требало да биде наследник на старогрчкиот (хеленски) свет. Бидејќи ја окупираше истата територија и оваа територија е ослободена по востанието на христијанските популации кои тврделе дека се нивни потомци, таа треба - се претпоставуваше - да ја дели истата култура и ист јазик како и нејзините антички предци. Навистина, новородената „хеленска“ држава првично го засноваше својот легитимитет на ова наследство. Сепак, таа мораше да преземе тешка борба за да го убеди европското јавно мислење за валидноста на своите тврдења. Згора на тоа, германскиот историчар Јакоб Филип Фалмерајер тврди дека античките Грци биле уништени за време на словенските инвазии на грчките земји и создавањето на нови населби во седмиот век од нашата ера. Според ова, таканаречените неохелени не биле ништо повеќе од мешавина на словенско и албанско население.

Овде повторно имаме референци дека современото грчко или неохеленско население кое живеело во регионот каде што денес е Пелопонез, некогаш било мешавина од Словени и Албанци.

Иронично и покрај прилагодувањата на границите во 20 век, современите Грци денес не се двоумат да ги наречат своите

северни соседи „Словени“, но категорично ги отфрлаат аргументите на Јакоб Филип Фалмерајер, кои имплицираат дека и тие се потомци на Словените.

Во книгата „Власите: Историјата на еден балкански народ“, на страници 124 и 125, Т. Ј. Винифрит вели: „Во турскиот период се вклучени уште две тешкотии. При следењето на движењата на стоката и луѓето на Балканскиот полуостров, исклучително е тешко да се разликуваат различните вклучени раси. Западните патници знаеја малку, турските власти помалку се грижеа. Дури и самите полиглоти Власи ниту знаеле, ниту се грижеле многу и до издигнувањето на националната свест на крајот на XVIII век веројатно биле задоволни со етикетата на грчки, која била доволно добра за надворешни набљудувачи.“

Во книгата „Власите: Историјата на еден балкански народ“, на страница 139, Т. Ј. Винифрит вели: „Еден од првите и најдобри грчки премиери бил Џон Колетис, Влак кој се облекувал како Турчин и бил дворски лекар. на Али Паша“.

Зборувајќи за миграциите од 19 век на Балканот, во книгата „Власите: Историјата на еден балкански народ“, на страници 119 и 120, Т. Ј. Винифрит вели: „На друго место постои дополнителен извор на забуна со масовната имиграција на Албанците во Грција.“

Раскажувајќи ја приказната за Власите, Т.Ј. Винифрит ни дава важни индикации за вистинскиот идентитет на современите Грци. Во деновите кога модерна Грција беше преобразена во нација Власи, народ што зборуваше латински и Албанците беа основните извори на суровини за „создавање“ на современите Грци.

Во „Месечникот за популарна наука“ Изменето од Ј. МсКеен Cattell, издаден во 1915 година на страниците 41 и 42 читаеме: „Поголемиот дел од старата грчка раса е избришана, а земјата сега е населена со лица од словенско потекло. Навистина, постои силна основа за изјавата дека имало повеќе херојска крв на Хелада во турската војска на Едхем-паша отколку во војниците на кралот Георгиј“.

Во „Популарно научно месечно“ уредено од J. McKeen Cattell, објавено во 1915 година на страница 42, читаме и:
„Современиот Грк е наречен „византиски Словен“. Самиот крал Џорџ и неговиот син Константин се само вонземјани сместени на Грчкиот престол за да одговара на погодностите на надворешните сили, бидејќи всушност биле потомци на племиња кои за старите Грци биле само варвари“.

Овде, од Popular Science Monthly ни велат дека не само што исчезнале античките таканаречени Грци и биле заменети со лица од словенско потекло, туку дека дури и владетелите на модерна Грција се вонземјани.

Во „Encyclopedia Britannica“ објавена во 1910 година на страница 465 во делот „Историја на Грција“ читаме: „Во 1715 година Османлиите со голема дисциплинирана војска се решија да ја вратат Мореа [подоцна преименувана во Пелопонез], Венецијанците останаа без поддршка од Грците. Полуостровот бил брзо заземен и со мирот од Пасаровиц (1718) повторно станал турска зависност. Празнините оставени околу ова време кај грчкото население во голема мера беа надополнети со имиграција од Албанија“.

Неколку Грци ми кажаа „да ја прочитам енциклопедијата“ и да се едуцирам за вистинската историја на Грција. Затоа, следејќи ги нивните совети, ја побарав верзијата на Енциклопедија Британика од 1910 година и ете, таа ја потврдува приказната дека новогрчкото население од почетокот на 19 век е албанско. Исто така, ни кажува дека стара Грција, попозната како Мореа, словенски збор за „морје“, била окупирана од Венецијанците.

Во „Грција на Хелените“ од Луси М. Ј. Гарнет на страница 32 читаме: „Атинските жени не се ниту убави, ниту добро направени; ја немаат ниту физиономијата на Французинките, ниту целосната убавина на римските дами, ниту бледо белата деликатес на Турчинките – во градот не се гледа ништо освен грди суштества со широк нос, рамни стапала и лошо формирана половина. Тоа е затоа што Атина, пред дваесет и пет години, беше само албанско село. Албанците го формирале и сè уште го

формираат, речиси целото население на Атика; и во три лиги од главниот град, може да се најдат села каде грчкиот тешко се разбира. Атина е брзо населена со луѓе од сите видови и нации; тоа ја објаснува грдоста на атинскиот тип“.

Овде Луси М. Ј. Гарнет излегува со тоа и не штеди на детали. Атина, на скромниот почеток на модерна Грција, седиштето на модерниот и старогрчкиот дом, врвот на грчката гордост и слава во 19 век не беше ништо повеќе од „албанско село“.

Албанци, Власи, Словени? Каде се таканаречените Грци, потомци на античките Грци, наследници на старогрчкото и македонското наследство?

Не треба да гледаме премногу далеку или да гребеме премногу длабоко од површината за да откриеме неправилности со грчкиот идентитет. Дури и со скудните докази презентирани од само половина дузина извори, можеме да видиме дека современиот грчки идентитет не е како што изгледа. Па, како се осмелуваат [модерните Грци] да го оспорат нашиот македонски идентитет кога нивниот [модерногрчки] идентитет е во најдобар случај вештачки?

Почитувани Македонци, не обрнувајте внимание на современите грчки наводи затоа што современите Грци НЕ се тие што велат дека се. Современите Грци НЕ се потомци на таканаречените Антички Грци како што тие се прикажуваат себеси. Таканаречените Антички Грци можеби биле такви кои на светот му кажале дека се, што допрва треба да се докаже, но тие исчезнале многу одамна. Можам со голема сигурност да ви кажам дека современите Грци НЕ се нивни потомци. Современите Грци не се ништо повеќе од измамници и узурпатори на наследството на Државниот антички град. Единственото нешто што им е заедничко со старите е тоа што случајно живееле на исти земји.

Драги Македонци не „преговарајте“ за нашето свето библиско име, за нашите симболи и за нашето македонско историско наследство со овие узурпатори и шарлатани.

Немаше да мораме да прибегнуваме кон ова доколку Грција ја направи вистинската работа и го признаше македонскиот народ како Македонци и му ги обезбеди неговите човекови права како што е пропишано со меѓународното право. Но, не, ние мораме да го направиме ова на потешкиот начин со копање на грдото грчко минато! Меѓутоа, никогаш не е доцна Грција да ја направи вистинската работа!

Дел 3 - Од каде потекнуваат современите Грци?

Во поглавјето 2 од оваа книга утврдивме дека пред и за време на создавањето на грчката држава во раните 1800-ти, мнозинството од населението кое живеело на грчките земји било претежно од албанско, влашко и словенско потекло, што доведува до прашањето „Од каде и кога овие Албанци, Власи и Словени дојдоа во Грција и што се случи со домородното население што живее на тие земји?

Современите Грци тврдат дека се потомци на таканаречените Антички Грци. Дали е ова факт или фикција?

Ќе ја започнеме истрагата со „Популарно научно месечно“ уредено од J. McKeen Cattell, објавено во 1915 година. Месецот популарно наука на страница 41 гласи: „Еднаш Грција го водеше светот во интелектуалните определби, во уметноста, во поезијата, во филозофијата . Голем и витален дел од европската култура е вкоренет директно во јазикот и мислата на Атина. Најубавото здание на светот беше Палатата на мирот во Партенон, подигната од Перикле, за да го прослави крајот на грчките самоубиствени војни. Ова издржа 2.187 години за да биде уништено конечно (1687) во турски раце од христијанските бомби на Венецијанската Република.

Но, славата на Грција помина многу пред падот на Партенон. Нејзината причина беше единствената причина за сите такви падови - изумирањето на силните луѓе со војна. Во најдобар случај, цивилизацијата на Грција била изградена на ропство, еден слободен човек до десет робови. И кога слободните беа уништени, робовите оригинален медитерански залиха, ја распространија територијата на Хелада заедно со Бугарите, Албанците и Власите, варвари што се собираат од север“.

Значи, што се обидува да ни каже овде писателот на месечник за популарна наука од 1915 година? За еден тој или таа ни го кажува тоа во најдобро време; тоа би значело за време на класиците, Грција била претежно населена со робови и кога градските држави паднале во рацете на Римјаните, таканаречените антички Грци броеле еден слободен до десет робови. Така, дури и пред почетокот на новиот милениум, класичните Грци исчезнаа и беа заменети со робовите што некогаш ги работеа. Понатаму, авторот ни кажува дека славата на таканаречените Антички Грци починала, умрела долго пред Венецијанците да ја окупираат Грција во 1687 година. Па каде е културната и прадедовската врска помеѓу античките и модерните? Дали навистина постои?

Повторно гледајќи ја страницата 42 од „Месец популарно наука“ читаме: „Се тврди дека современите Грци главно се потомци на населението што ја населувало Грција во почетокот на византиската власт. Благодарение на операциите од различни причини, историски, социјални и економски, тоа население беше составено од многу хетерогени елементи и во многу ограничен степен ја претставуваше расата што ги одби Персијците и го изгради Партедон. Внатрешните конфликти во грчката заедница, војните со странските сили и смртоносните борби на фракциите во различните градови во голема мера ја уништија старата раса на слободни граѓани до почетокот на римскиот период. Истребување на Платеанците од страна на Спартанците и на Мелијците од страна на Атињаните за време на војните на Пелопонез, пропишувањето на атинските граѓани по војната, масакрот на коркирските олигарси од страна на демократската партија, колежот на Тебанците од Александар и на Коринтјаните од Мумиј се едни од попознатите случаи на катастрофата што го надмина граѓанскиот елемент во грчките градови. Празнината може да се пополни само од редовите на метиците и резидентните вонземјани и од потомците на многу побројната популација на робови. Во класичниот период четири петтини од населението на Атика биле робови; од преостанатата половина беа метици. Во 100 година од нашата ера само три илјади мажи со ракави биле во Грција. (Џејмс Буршије)“

Џејмс Буршиџ овде го потврдува фактот дека таканаречените Антички Грци исчезнале многу одамна, а празнината била пополнета со бројните робови што ги вработувале, а кои во тоа време биле 80% од вкупното население.

Гледајќи подалеку на страница 42 од „Популарно научен месец“ читаме: „Постојаните мали борби на Грците меѓу себе не направиле големи бројки во споредба со другите војни, но тие ги избришале највредните луѓе, најдобрата крв. најперспективно наследство на земјата. Ова го чинеше светот повеќе од убиството на милиони варвари. За два века под сенката на Партенон се родиле повеќе генијални луѓе отколку што имала Римската империја во целото свое постоење. Сепак, оваа империја го вклучуваше целиот цивилизиран свет, дури и самата Грција. (La Rouge)“

La Rouge овде го потврдува она што многу други веруваат; таканаречените Антички Грци биле избришани многу одамна.

На дното на страницата 42 на „Популарно научно месечно“ читаме: „Падот на Грција, како и оној на Рим, Шулц го припишува на преминувањето на Грците од варварските раси кои се насобраа во Хелада од секоја страна. Овие резидентни вонземјани, или метици, постојано се зголемуваат во бројот како што исчезнуваат слободните Грци. Избраните робови или хелоти потоа беа ослободени за да се доставуваат борци, и повторно кога тие паѓаат нивните места ги зазедоа имигрантите“.

Овде Шулц повторно го потврдува фактот дека таканаречените Антички Грци исчезнале многу одамна и биле заменети со вонземјани, робови и имигранти. Но, кои биле овие имигранти и од каде дошле?

За да добиеме некои одговори на овие прашања, ќе ја испитаме книгата „Обичаите и учењето за модерна Грција“ од Ренел Род објавена во 1892 година. омаловажувањата, како и голем дел од жителите на Евбеја, а потоа и на Крит, го загубиле својот национален карактер и, станувајќи Мусулмани, практично престанале да бидат Грци; навистина, од времето на османлиското освојување, прашањето за националноста во

голема мера е споено во спротивставувањето на вероисповедите. Се чини дека султанот Мохамед II предвидел заштита од идните бунтови во исцрпувањето на ресурсите на земјата и буквално исцрпувањето на нејзиното население; и тој повторно го населил победениот Константинопол со префрлање во градот најбогатите жители на земјите што потоа ги намалил. Ропството ги чекало венецијанските поданици Модон и Науплија кога паднале во негови раце во 1463 година, а слична судбина имала голем број домородци од Евбеја во 1470 година. Јонците биле повикани да ја дадат својата квота на повторното населување на Константинопол и голем број робови биле извлечени од Родос во 1480 година. Во последната година од 15 век и отворањето на 16-ти, кога Мореја повторно била бојно поле на Турците и Венецијанците, станарите на рамнините на Аргос и на делови од Атика беа практично истребени, а албанските колонисти почнаа повторно да ги окупираат уништените земји. Во следниот век, отоманскиот адмирал, Барбароса, ги одвел во ропство женските жители на Егина и ги масакрирал мажите, оставајќи го островот целосно населен додека повторно не бил колонизиран од Албанците. Тој го намали поголемиот дел од островите во Егејското Море на потчинување, ги протера италијанските благородници и рече дека однел 30.000 Грци во ропство.

Значи, што ни кажува Ренел Род за модерните Грци и нивното вистинско потекло? Па, како прво, тој го потврдува она што го кажуваат другите, односно дека оригиналните Грци што ги населувале грчките острови и копното на Грција исчезнале одамна. Некои преминале во ислам, а останатите биле одведени во ропство. Тој исто така ни кажува дека празните земји што останале зад нив биле населени и колонизирани од Албанци.

Овде е интересно да се забележи дека поголемиот дел од грчкото благородништво бил однесен во Константинопол и несомнено исламизиран за да се одржи лојалноста. Ако тоа беше случај и немаме причина да се сомневаме, тогаш прашањето што треба да се постави е „Кој е повеќе Грк, потомците на современите Турци од Константинопол или современите Грци од Грција? Тоа го прави човек да се чуди!

Според Ренел Род, сепак, едно е сигурно, а тоа е дека има многу малку што ги поврзува современите Грци со античките таканаречени Грци и многу докази што ги поврзуваат современите Грци со Албанците!

Ајде да видиме што друго има да каже Ренел Род. На страниците 18 и 19 од неговата книга „Обичаите и учењето за модерната Грција“ објавена во 1892 година, Ренел Род продолжува да вели: „Во меѓувреме, напуштените земји беа постепено окупирани од христијанските Албанци кои се движеа кон југ пред бранот на турскиот напредок. Нивните поранешни имигранти се изгубени во тишината на времето, но првото забележано спомнување за нивното појавување на Пелопонез се случува во средината на 14 век, кога Мануел Кантакузен довел албански платеници во Мистра, а подоцна основал колонии на полуостровот. Повторно, на крајот на 14 век, во владеењето на [византискиот император] Јован Палеолог, околу 10.000 од нив го преминале Истмус, а во подоцнежните денови на деспотите на Мореја се најдени како платеници во нивните војски. Доселувањето продолжило во текот на 15 век, по конечното намалување на Албанија од страна на Турците. Тие го окупираа поголемиот дел од Боетија, Атика и Мегарис, дел од територијата на Коринт, Арголис и Ахаја, како и мали области во Фокида, Елида и Архадија...“

Овде повторно наоѓаме докази дека Албанците ги окупирале напуштените грчки земји уште во 14 век. Дури и византиските императори имаа рака во повторното колонизирање на Грција со Албанци. Потоа подоцна за време на отоманската инвазија на Албанија имаме уште повеќе Албанци кои ги напаѓаат и окупираат грчките територии.

Со оглед на она што досега го прочитавме, можеме да видиме како се развива јасна шема која без сомнение укажува дека како што таканаречените Антички Грци исчезнале од грчките земји, тие биле заменети со доминантно албански имигранти кои без сомнение се предци на денешните современите Грци.

Ја користам референцата „т.н. Антички Грци“ бидејќи како што претходно дознавме од „Популарно научно месечно“ уредено

од Ј. Мекин Кател, објавено во 1915 година, грчкото население кое ги преживеало римските инвазии и окупација било претежно робови на античките Грци. Значи, кога се повикуваме на таканаречените Антички Грци во 14 век од нашата ера, зборуваме за потомците на робовите кои им служеле на Античките Грци. Значи, гледате таканаречената грчка лоза веќе била наводната уште пред словенските, влашките и албанските преселби во грчките земји.

Кога сме кај Власите и Словените, да видиме што има да каже Т. Ј. Винифрит? На страница 119 во својата книга „Власите Историјата на еден балкански народ“, Т. Ј. Винифрит пишува: „Во областа каде што сега живеат Власи, наспроти Романците, нема недостиг да се спомнуваат Власите по распадот на византиската власт. Хонијатите опишувајќи го бугарското востание спомнуваат Влав Хрисос кој основал независно кнежевство во близина на Струмица и ја нарекува Тесалија „Голема Влахија“. [Византискиот император] Андроник I во едикт од 1184 година збунувачки се осврнува на Бугарите, Куманите и Власите во Меглен, а Власите добиваат повластен третман. Во 1221 година, епископот од Наупактос, Јован Апокаукос, се осврнува на повредите што ги претрпеле Симеон Сгуропол и неговата ќерка од рацете на Авриолинс Константинос, колонист на Римјаните, кого луѓето денес го нарекуваат Власи. Изгледа дека овој доказ укажува на присуство на Власи во Етолија, особено затоа што Константинос со неговото латинско прво име (корупција на Аврелијан) имал многу од неговата раса за да го поддржи. Овој доказ е забележан во написот на П. Настурел кој е корисно резиме на средновековната влашка историја од романска гледна точка. Интересно е што имаме дефинитивна индикација дека Власите се сметале за потомци на Римјаните, иако е можно Власите на морскиот брег на Грција да зборуваат далматински. Настурел прилично го ослабува својот случај со спомнување на луѓето кои се нарекуваат Римјани, цитирани од Константин Порфирогенит, кои секако се Далматинци и со привлекување внимание на референцата во околу 1165 година од страна на свештеникот од Диоклеја за Морласи, црни Латини, кои порано се нарекувале себеси Римјани. Ова може да биде референца за Далматинците, иако етимологијата на морласите од

Мавровлахој покажува поголем контакт со Грција отколку што би имале повеќето Далматинци, и не смееме да ја заборавиме наклонетоста на модерните Власи за црна облека“.

На страниците 120 и 121 во својата книга „Власите Историјата на еден балкански народ“, Т. Ј. Винифрит исто така пишува: „Како во XVIII и XIX век кога имаше голема албанска активност во време, Отоманската империја го губеше својот авторитет, така и во во тринаесеттиот и четиринаесеттиот век, рушењето на византиската власт довело до движења и на Власите и на Албанците во Грција. Овие движења се паралелни со претходните бранови на инвазии на Словените при распаѓањето на источноримската власт во седмиот век и од Доријците или северозападните Грци во XII век п.н.е. по распадот на микенската цивилизација. Деталите за сите четири движења на населението се нејасни. Сигурно ќе има многу мешање помеѓу расите. Некои византиски стихови на крајот на XIV век ја опишуваат Момицила Бугаралбанотовлахос, а малку подоцна слушаме за еден Бонкоес и Србалбанитовулгаровлахос. Современите полиглоти Власи имале предци полиглоти.

Во текот на четиринаесеттиот век Власите тешко се разликуваат од Албанците. Првото спомнување на албанскиот јазик е дури во 1285 година. Според Јован Кантакузен, некои луѓе кои живееле во ниту еден град, туку во недостапни места во планините на Тесалија, се поднеле во 1334 година на [византискиот] император Андроник III. Тие беа Албанци без крал, наречени по нивните племенски поглавари, Малакасаи, Буи и Масарити. Но, тоа веројатно биле Власи; во времето на Пуквил имало Власи на Пинд кои се нарекувале Бови, а сè уште постои село наречено Малакаси. На друго место слушаме за албанскиот водач Петер Леосас, кој ги предводи Малакасиите од својата раса, и се чини дека ова сугерира два вида на Малакасии. Името може да потекнува од крајбрежната рамнина Малекастир, збор од латинско потекло, во централна Албанија. Теоријата дека Буиите дошле од блиското висорамнинско пасиште Беваи е повеќе претпоставена. Заедно со Албанците Власите навлегле во централна и јужна Грција. Слушаме за Власи во Атика, Кефаленија и Крит, иако во овие случаи и во имињата на местата со влашки елементи кои може да се најдат

на југ до Пелопонез, можеби има забуни меѓу Власите или овчарите и Албанците.“

Иако има премногу детали за мојата цел, решив да ги вклучам горните два цитати на Т. Ј. Винифрит за оние кои можеби се заинтересирани за понатамошно продолжување на оваа студија. Винифрит сепак одговара на прашањето „Од каде и кога овие Албанци, Власи и Словени дошле во Грција? во комотен степен да се дојде до друг заклучок, а тоа не само што современите Грци не се потомци на Античките Грци, туку нивното потекло може да се следи кај Албанците и Власите доселеници кои не биле ни од Грција. Па, како тоа ги прави потомци на Античките Грци? Тоа не!

Откако ги прочитав горенаведените цитати на Т. Ј. Винифрит, почнувам да разбираам зошто Грците во текот на отоманскиот период до времето кога била создадена Грција, правилно се нарекувале себеси како „Ромаои“ (Римјани). Тоа што се делумно потомци на Власите кои пак се потомци на Римјаните, природно ги натера да се чувствуваат како Римјани, па така и нивното име „Ромаои“. Ова се разбира, тогаш зошто современите Грци се определиле да се нарекуваат „Грци“ и „Хелени“ и се врзале за старогрчкото наследство кога воопшто не се Грци? Тема за моето следно поглавје!

Дел 4 - Зошто Грција, а не Арванитославија?

„Оваа единствена национална држава [Грција] би го претставувала крајното достигнување на хеленскиот идеал и, како таква, би ја водела цела Европа до највисоките нивоа на култура што досега се познати.“ (Мајкл Херцфелд)

Во поглавјата 2 и 3 од оваа книга утврдивме дека пред и за време на создавањето на грчката држава во раните 1800-ти, мнозинството од населението кое живеело на грчките земји било претежно доселеници, главно од албанско, влашко и словенско потекло, кои биле населени во Грција да ја пополни празнината создадена со исчезнувањето на таканаречените антички Грци. Ова нè наведува на прашањето „Зошто овој регион не бил наречен „Арванитославија“ кој правилно би ја претставувал демографијата на земјата? Зошто Грција, латинско име, а не Arvanitovlachia соодветно име за да ги претстави двата различни етнички идентитети кои живееле на тие земји во тоа време?

Иако е тешко прашање за одговор, со оглед на современите Грци кои во последните 200 години се обидоа да ги закопаат сите докази за нивното вистинско минато, најдобриот одговор би бил да се каже дека „луѓето што живееле во Грција во времето на нивната независност не им беше даден избор да се идентификуваат“. Кога Грција за прв пат била создадена во раните 1800-ти, населението ниту било прашано ниту вклучено во било каков вид на самоидентификација. За разлика од македонскиот народ кој во 1991 година учествуваше на слободен референдум кој му овозможи самоидентификување и стекнување независност, на народот во Грција не му беше даден тој избор! Во суштина, одлуката новосоздадената држава да се нарече „Грција“ беше единствено на странците и академиците кои, наместо да ја нарекуваат новата држава според нејзиниот вистински репрезентативен демографски јазик, се одлучија да ја нарекуваат „Грција“ за да можат да ја поврзат со еден свет и култура која умрела пред повеќе од 2.000 години.

Во ова поглавје ќе ги откриеме причините зошто Грција го добила името Грција, а не Арванитовалахија или некое друго име што соодветно би ја поврзало земјата со сегашниот народ.

Ние толку лесно го користиме зборот „Античка Грција“ и „Антички Грци“ за да означиме место и народ во класичниот период (околу 600 п.н.е. до 300 п.н.е.) без да сфатиме дека термините „Грција“ и „Грци“ се на латински. Потекло кое најверојатно стапило во употреба некаде по 1 век п.н.е. и се популаризирало во текот на 19 век.

Причината поради која го споменувам ова е затоа што денес Грција, без никакво оправдување, се противи на употребата на името Македонија од страна на македонските народи за да се однесува на нивната земја со образложение дека името „Македонија“, од историски причини, им припаѓа на Грците. На кои Грци им припаѓа името „Македонија“? Дали е тоа на таканаречените Антички Грци чие име не само што е од негрчко потекло, туку на тие луѓе им е дадено од Латините откако исчезнале од лицето на оваа земја? Или името „Македонија“ им припаѓа на Арванитоласите, доселениците кои низ вековите дошле да живеат на тие земји? Или името „Македонија“ им припаѓа на современите измамници кои се нарекуваат „Грци“?

Зошто Грција, а не Арванитославија? За да ги најдеме одговорите на овие прашања, прво ќе погледнеме делови од книгата на Вилијам Сент Клер, „Таа Грција може да биде сè уште слободна“, која се појави во мојата серија написи наречена „Вилијам Сент Клер за Грција од 19 век и модерните Грци“.

Според Сент Клер „Да се биде Грк значело да се биде пијаница, измачувач и особено измамник“.

Но, подоцна, до седумнаесеттиот век, кога беа откриени повеќе информации за народ кој некогаш живеел на тие земји, почна да се појавува нова слика. Со текот на времето, Европејците, без да биле во Грција, дојдоа да веруваат дека Античките и

современите Грци се едно исто. Како што излегоа повеќе информации, особено откако Лорд Бајрон ја посети Грција во 1809 и 1810 година, и по враќањето, ги објави првите два кантоа од Ацилакот на Чајлд Харолд, легендата за местото наречено „Античка Грција“ и народот наречен „Антички Грци“. „ почна да расте и да се шири како шумски пожар. Освен што самиот ја доживеа Грција, Бајрон, исто така, читаше и црпеше на многуте патописи во делата на десетици претходни писатели во проза и стихови кои му помогнаа да состави некои од неговите најдобри дела опишани како бестселери. Најмалку дванаесет изданија од неговата поема биле отпечатени помеѓу 1812 и 1821 година и таа била преведена на неколку европски јазици.

Работата на Бајрон поттикна повеќе патници да ја посетат „Грција“, но многу малку беа опремени да направат повеќе од површни набљудувања. Тоа, сепак, не ги спречи да прават генерализации и да го прошират митот околу овие таканаречени „Грци“. Како што растеше идејата за „Грција“ и „Грци“, таа беше романтизирана од сè повеќе писатели. Многумина без воопшто да ја посетиле „Грција“ бесрамно се потпираа на работата на другите и ја подигнаа оваа митска „Грција“ во легендарен статус.

До 1770 година, легендата станала толку реална што неколкуте писатели кои ја преиспитале биле отфрлени како чудаци.

Повторно според Сент Клер, „Со доаѓањето на Бајрон, книжевниот филхеленизам стана широко распространето европско движење. Домаќините на имитатори ги препишувале неговите реторички стихови, а патниците кои ја посетиле Грција по појавувањето на Чајлд Харолд во 1812 година биле уште поентузијастички од нивните претходници.

До времето на Грчката револуција во 1821 година, образованата јавност во Европа беше длабоко потопена во три атрактивни идеи;

1. дека Античка Грција била рај населен со суперлуѓе;

2. дека современите Грци биле вистинските потомци на Античките Грци; и
3. дека војната против Турците би можела некако да ги „регенерира“ модерните Грци и да ги врати поранешните слави“.

Така, дури и пред таканаречените „модерни Грци“ да имаат шанса да откријат кои се тие навистина и да одлучат како да се нарекуваат себеси и нивната мала земја, надворешниот свет ја донесе таа одлука наместо нив. Тие требаше да се нарекуваат „Грци“, олицетворение на „Античките Грци“ и нивната мала земја ќе се вика „Грција“.

Сепак, не сите веруваа во овие идеи, но во Западна Европа, каде што филхеленизмот цветаше, тоа беше направено. Но, како што ни кажува Сент Клер, „Одговорноста за претворање на филхеленизмот во политичка програма им припаѓа на самите Грци.

Поттикот дојде од Грците во странство“.

До крајот на XVIII век, колониите на луѓе кои дојдоа од регионот кој подоцна стана познат како „Грција“ и се населиле во Европа, во голема мера станаа интегрирани во западноевропската култура. Токму овие луѓе природно ја прифатија книжевната традиција на филхеленизмот и подоцна ја изградија.

Како што ни кажува Мајкл Херцфелд во својата книга „Нашето уште еднаш: Фолклор, идеологија и создавање на модерна Грција“ на страници 4 и 5: „До деветнаесеттиот век, класичните научници се гордееа со извонреден степен на академски перфекционизам, но нивните ставови беа очигледно прашање на интелектуална мода како и секогаш. Искрено критичкиот американски набљудувач на европската стипендија од деветнаесеттиот век го осуди не само „млиот грцизам“ на англиските научници, како што е потврдено во прекумерно „миризливата, големо сладост на модерното естетско училиште во Англија“, туку и употребата на грчкиот јазик од страна на Германците. „Како демнат коњ за тевтонската психологија“ и

нивната сериозна грижа за ситниците. Научниците на двете нации личеа еден на друг, мислеше тој, „во само една особина – убедувањето дека тие ја разбираат Грција“ (Чепмен 1915: 12-13). Ниту, пак, овој киселински коментатор беше целосно ослободен од такво убедување за себе, да се суди според тонот на овие забелешки. И така, веројатно, ќе продолжи. Новите вистини ќе попуштат на уште поновите вистини за истата основна идеја, визијата на класична Грција – изворот, според општоприфатениот поглед, на самата практика на самото историско пишување. Ваквите промени во перцепцијата се од интерес овде од две причини. Прво, тие покажуваат дека низ сите различни интерпретации има една заедничка тема: идејата за Хелада како културен пример на Европа. И, второ, истите овие контрасти го означуваат прогресивното зајакнување на авторитетот на тој пример, а не неговото распаѓање (како што може да очекуваме) во расправиите на вековите. Без оглед на тоа што е или била Грција, идејата за Грција – како и секој симбол – може да носи широк спектар на можни значења, и затоа преживеа триумфално. Слично на тоа, концептот на европската култура, толку стабилен на ниво на обична општост, претрпе многу трансформации низ вековите. „Европа“, како „Елада“, беше генерализиран идеал, симбол на културна супериорност што можеше и преживеа безброј промени во моралниот и политичкиот поредок. Покрај овој европски идеал, Хелада се сметаше за предок. Таков е податлив материјал од кој се направени идеологиите“.

Она што Европејците го видоа во Грција, тие го видоа во себе и како што вели Дејвид Холден „филхеленизмот е љубовна врска со сон што ги замислува „Грција“ и „Грците“ не како вистинско место или вистински луѓе, туку како симбол на некои замислени совршенство.“ Без оглед на тоа што е или била Грција, идејата за Грција – како и секој симбол – може да носи широк опсег на можни значења, „Европа“, како „Елада“, беше генерализиран идеал, симбол на културна супериорност. На Европа и требаше вистинско благородно европско минато, извор за нејзино просветлување и го најде во митска Грција, Грција по сопствена креација.

На страница 5 од неговата книга Мајкл Херцфелд продолжува да вели: „Тоа е како идеолошки феномен што овде ќе ги третираме двојните концепти на Хелада и Европа. Тие го дадоа мотивирачкото образложение за една од најексплозивните политички авантури на деветнаесеттиот век, авантура која однесе илјадници животи и доведе многу повеќе под контрола на национална држава која никогаш порано не постоела како суверена целина. Оваа авантура беше грчката борба за независност од 1821 до 1833 година. Нејзиниот евентуален успех никако не беше сигурен во раните фази. Големите сили не сакаа да се посветат на грчката кауза сè додека, принудени од јавното мислење дома, од сопствените успеси на Грците и од стравот од меѓусебните намери, не почнаа да земаат поактивно учество во доведувањето на грчката држава. во постоење. Дека Грците на крајот победија, и покрај огромните турски војски со кои мораа да се борат, како и нивните деструктивни внатрешни препукувања, е одредена мерка за евокативната моќ на името Хелада меѓу нивните европски поддржувачи. Да се биде Европеец, во идеолошка смисла, значи да се биде Хелен.

Сепак, Хеладата која европските интелектуалци сакаа да ја реконституираат на грчко тло беше многу различна од грчката култура со која всушност се сретнаа таму, и покрај сите напори на грчките интелектуалци образовани од Запад да го премостат јазот“.

Ако правилно го толкувам Херцфелд, не само што Европејците го измислија и обликуваа концептот на „Грција“ и „хеленизам“, туку со нивното поттикнување на таканаречената „грчка борба за независност“, со помош на големите сили, тие создадоа земја во која никогаш не постоела! Да, добро прочитавте! Европејците ја поттикнаа таканаречената „грчка борба за независност“ за да ги вратат митските „Антички Грци“! Понатаму, тие помогнаа да се создаде земја заснована на мит и го обликуваа карактерот на нејзиното население според културата која починала пред повеќе од 2.000 години. И сето тоа на сметка на вистинските, живи и живи култури кои живееле и коегзистирале на тие земји со векови. Ова ме потсетува на она што Грците го направија во Македонија девет децении подоцна кога ја нападнаа, окупираа, анектираат

Македонија, ја уништија нејзината жива и жива култура и го претворија македонскиот народ во митски Грци!

Зошто Грција, а не Арванитославија? Затоа што Европејците, туѓи на таканаречените грчки земји, си презедоа за право да ја преобличат новата земја и нејзиниот народ во нешто вештачко за да одговараат на нивните желби. Што го поставува прашањето „Зошто на Европејците им требаше Грција и како раѓањето на Грција ја обликуваше Европа? тема за моето следно поглавје.

Зошто на „Грција“ ѝ се даде латинско име? Очигледниот одговор е затоа што „концептот“ за Грција бил измислен од современите Латини уште пред да постои „земјата“ Грција. Бидејќи Латините ја измислиле Грција, соодветно било да и дадат латинско име.

Дел 5 - Зошто на Европејците им беше потребна Грција?

Во првите четири поглавја од оваа книга утврдивме дека луѓето што живееле во јужниот регион на денешна Грција на почетокот на 19 век биле претежно Албанци, Власи и Словени имигранти кои се населиле таму низ вековите за да ја заменат популациската празнина создадена со исчезнувањето на таканаречените „Антички Грци“. Со оглед на фактот дека оваа нова популација претежно не била грчка, властите од 18 век одлучиле сепак да ја означат како грчка во обид да ја поврзат со културата што некогаш постоела на тие земји одамна. Во овој дел ќе објасниме зошто имало толкава потреба да се создаде Грција и како тоа и било од корист на Европа.

Не ми е намерата овде да навлегувам во различните детали или рационалноста вклучена во создавањето на Грција, така што на читателот ќе му дадам само општ преглед за да покажам зошто на Европејците од 18 и 19 век им била потребна Грција и како тие продолжиле да ја создадат.

Читателот мора да има на ум дека кога властите од 18 и 19 век размислувале за создавање на модерна Грција и ја пишувале нејзината историја, имало неколку најважни критериуми кои треба да се решат. Тоа беа:

1. Верувањето дека Бог го создал светот и дека светот не бил стар повеќе од 5.000 години.
2. Човечкиот род се симнал од Ноевата арка за која се верувало дека слетала на Кавказ по големата поплава.
3. Историјата започна во моментот кога светот го создал Бог. Ниту една историја не беше прифатлива пред тоа.

4. Историјата на еден народ мораше да се заснова повеќе или помалку на „национален мит“ дизајниран да ја поддржува „нацијата“, нејзиниот народ и особено неговите владетели.

5. Пишувањето на историјата на една нација обично било спонзорирано од оние кои биле на власт кои во текот на 18 век биле претежно монарси.

Значи, како што може да се види, историјата на една нација или на светот мораше да биде напишана за да одговара на горенаведените критериуми, како и да одговара на желбите и одобренјата на нејзините спонзори.

За да разбереме зошто Европејците ја избраа „Античка Грција“ по која ќе ја моделираат сопствената култура, треба да ја испитаеме европската политичка, културна и економска ситуација до крајот на 18 и почетокот на 19 век.

Првата и најважна причина поради која Европејците ја избраа „Античка Грција“ како свој модел на кој треба да се изградат е затоа што Античка Грција беше дел од Европа. За Европејците беше важно да покажат дека најпросветлената цивилизација во светот потекнува од Европа.

Европејците во тоа време беа вклучени во секакви потфати, вклучително и окупација и колонизација на различни региони на Африка, Азија, Австралија и Америка. Тие, исто така, беа вклучени во поробување на луѓето од Африка и Азија со цел да добијат бесплатна работна сила за градење на нивните градови и транспортни патишта, управување со нивните фарми, служење како домаќини итн. Сите овие „дејства“ требаше да се оправдаат како „морални“ и соодветни не само на светот туку и на европските маси кои ги поддржуваа политичките системи и оние на власт.

Еден начин да се оправдаат беше да се прикажат примери на други цивилизации кои го прават токму тоа; дека е во ред да се земат туѓите земји и да се робуваат во корист на оваа нова европска цивилизација. За да го убедат светот, особено нивниот

народ, на Европејците им требаше пример за вежбање што го најдоа кај „Античките Грци“.

На Европејците исто така им требаше приоритет за да покажат дека тие не се првите кои го одобрија империјализмот и ропството и во исто време ја задржаа сликата дека се цивилизирани. Едно беше да се каже дека „грчка“ цивилизација постоела пред 2.500 години во див свет полн со варвари, но ќе беше поубедливо ако таква цивилизација постоеше денес, на овој свет.

Како што беше споменато во претходното поглавје, одредени Европејци, подоцна наречени Филхелени, убедени дека таквата цивилизација може повторно да се создаде, решија да поттикнат востание против Отоманската империја. Верувајќи дека доколку денешните Грци би можеле да се ослободат од османлискиот јарем, тие би биле политички и културно способни брзо да напредуваат на нивото на таканаречените „Цивилизирани Антички Грци“ од пред околу 2.500 години.

Без разлика дали е случајно или намерно, штом западноевропската јавност дозна за заслугите на оваа таканаречена „древна грчка цивилизација“, почна да гледа на неа и да ја прифати не само како извор на просветлување, туку и како водилка. за иднината на Европа.

Како што се случи, првиот чекор во повторното создавање на оваа стара цивилизација беше да се популаризира во странство меѓу интелектуалците и академиците, особено во Британија и Франција.

Со објавувањето на Ацилакот на Чајлд Харолд и делото на Лорд Бајрон, британската и француската публика брзо се фатија и станаа многу отворени за идејата за „враќање на античките Грци“.

Откако се популаризираше, почна да се формира движење кое даваше живот и поттик на „идејата за повторно создавање на Античка Грција“, а подоцна морална, финансиска и воена поддршка. Движењето се фати многу полесно и побрзо во

западноевропските земји отколку во Отоманските окупирани грчки региони, но со упорност од Големите сили и британското злато, хеленизмот повторно се роди.

Откако европската јавност беше поддржана за таков потфат, време беше да се убедат луѓето што живеат на земјите каде некогаш живееле таканаречените „Антички Грци“. За жал, убедувањето на „локалите“ стана потешка задача отколку убедувањето на европската јавност, но долгорочно упорноста се исплатеше и денес имаме чисти Грци, потомци на Античките Грци.

Примарните причини зошто Европа сакаше Грција може да се сумираат на следниов начин;

1. Европејците требаше да ја оправдаат употребата на ропството како морално дело за поголемо добро на супериорната и морална модерна европска цивилизација. Поради својот интелектуален капацитет, таканаречената „древна грчка цивилизација“ се сметаше и за супериорна и за морална, која не само што го одобруваше ропството туку и го практикуваше. Како што покажав во претходните делови од оваа книга, повеќе од половина од Античка Атина била населена со робови кои и служеле на владејачката елита.
2. На Европејците им требаше предност за да ги оправдаат своите чинови на колонизација и одземање на империјална земја и тоа го најдоа кај таканаречените Антички Грци, особено во империјалните потфати на Античка Атина.
3. Покрај 1 и 2 погоре, на Европејците им требаше „модел“ на кој ќе ја изградат сопствената цивилизација и ќе покажат дека европското „знаење“ и „култура“ се вистински европски и не се увезени од која било од „другите“ земји од кои робовите биле увезени. Тие го пронајдоа овој „модел“ во Античка Грција и го зе доа од него она што го сметаа за соодветно, а останатото го отфрлија.

Со други зборови, Европејците од крајот на 18 и почетокот на 19 век нашле во Античка Грција цивилизиран народ со

супериорна култура и интелект кој во исто време практикувал ропство, се борел за плен и ги колонизирал туѓите земји; однесување достоино за имитација.

Она што е најинтересно, малку познато и треба да се нагласи е фактот дека таканареченото „Грчко востание од 1821“ воопшто не било „грчко востание“, туку востание поттикнато од негрчки Европејци надвор од Грција. Исто така, уште еден малку познат факт е дека ова востание најмногу го финансирала Велика Британија и се борела со помош на западноевропски доброволци.

Целта на овој потфат не беше само да се ослободи народот од османлискиот јарем туку да се претвори во нешто што не беа. И така се роди проклетството на елинизмот.

Елинизмот можеби се сметаше за „нешто прекрасно“ од аутсајдери кои копнееја да ја видат повторното раѓање на „древната грчка цивилизација“, но тоа беше кошмар за луѓето директно вклучени од кои беше побарано да се откажат од својот вистински идентитет за нешто туѓо, туѓо и одамна мртво; на кои тие никогаш не припаѓале. Деведесет и две години подоцна, од Македонците од грчката окупирана Македонија беше побарано да го сторат истото; стануваат Хелени, нешто туѓо и туѓо. Сто и седумдесет години подоцна повторно го живееме проклетството на елинизмот додека Република Македонија се обидува да го потврди својот идентитет.

Во книгата „Заплеткани идентитети нации и Европа“ уредена од Ацуко Ичиџо и Вилфрид Спон на страница 109 читаме „Меѓутоа, треба силно да се нагласи дека оваа нова слика на класичната Грција била изградена во Европа и била увезена во новородениот Грк. држава (Tsoukalas 2002). Модерните идеи го допреа општото грчко население само маргинално, ако воопшто го допреа“.

По создавањето на грчката држава за прв пат во 1829 година, таа не беше способна да се управува и беше ставена под странска управа и туѓа администрација. На страница 110 од книгата „Заплеткани идентитети нации и Европа“ читаме „Со

Грција управуваше увезен млад монарх, принцот Фредерик Ото од Витлсбах, седумнаесетгодишниот син на кралот Лудвиг од Баварија“.

„Тројцата регентски совет што всушност требаше да владее со [Грција] исто така беше баварски и протестант. Она што стана наречено „заштитни сили“ изврши такво влијание врз новородената држава што првите политички партии беа соодветно именувани „англиска партија“, „француска партија“ и „руска партија“. Поддржувачите на овие партии претставуваа зародиш класни структури во грчкото општество, но пред се овие партии ги претставуваа соодветните странски влијанија и интереси“.

Додека продолжуваме да ја читаме книгата „Заплеткани идентитети нации и Европа“ на страница 111, наоѓаме „Постоечките партии, како што споменавме претходно, ги одразуваа интересите и антагонизмите на странските сили“.

„Во реалноста, сепак, оваа утопистичка, иредентистичка идеја [која Грците сами ја развија] служеше како димна завеса за корупцијата и тешките социо-економски проблеми со кои се соочува владата и како изговор за уште поголема бесрамна интервенција на Големиот Властите во грчките работи. (Clogg 1979: 76-79)“

Во книгата „Грчкиот феникс“ од Џозеф Бредок на страница 137 читаме „Полковникот Напиер гледаше многу од својот славен гостин и му обрнуваше внимание, сфаќајќи дека Бајрон, како претставник на лондонскиот грчки комитет, може да има значителни влијание и во Грција и во Лондон за да му помогне да добие воена команда. Така, беше договорено на Напиер да му се даде дозвола да замине во Лондон, опремено со воведно писмо од Бајрон до лондонскиот грчки комитет. Тој пристигна во јануари 1824 година, носејќи писмо напишано на 10 декември 1823 година во кое Бајрон советуваше да се подигне заем од 500.000 фунти за да се обезбеди војска за Грција која ќе ја командува Напиер. „За неговиот воен карактер беше излишно да се зборува; за негово лично, можам да кажам од моето знаење“ Бајрон напишал „дека е одлично како негова војска -

накратко подобар или похрабар човек не е лесно да се најде. Тој е наш човек да води редовна сила или да организира национална за Грците. Прашајте ја армијата; прашај некој! Освен тоа, тој е личен пријател на Маврокордато, полковникот Стенхоуп и мене; и во таква согласност со сите три што треба да ги собереме, незаменлива, но и ретка точка, особено во Грција во моментот“.

За жал, лондонскиот комитет беше премногу преокупиран да ги поздравува услугите на Напиер. Во моментот тие беа зафатени со жестоко осмислување на мениото за нивната следна јавна вечера и беа повеќе заинтересирани да прават планови за културната регенерација на Грција отколку да слушнат за воените доблести на Напиер.

Во „Енциклопедијата на Античка Грција“ уредена од Најџел Вилсон, која толку многу современи Грци ме поттикнаа да ја читам за да можам да се „образувам“ на страница 345, читаме „Елинизацијата го означува ширењето на хеленската култура во негрчки „варварски“ општеството и процесот според кој „варварите“ ја прифаќаат, усвојуваат и инкорпорираат хеленската култура“.

„Првиот модерен изглед на концептот на хеленизам и хеленизација се случува во *Geschichte des Hellenismus*, големото тритомно дело на Г. Дројсен објавено помеѓу 1833 и 1843 година“.

Хеленизмот, за која цел и да послужи, требаше да умре одамна заедно со фашизмот, нацизмот и ропството, но за жал не. Наместо тоа, негувана од силите што ја создадоа, таа процвета и проголта и уништи народи на луѓе вклучително и дел од моите; Македонците во грчката окупирана Македонија кои до ден денес се борат да се ослободат.

Како се нарекува овој феномен „хеленизам“? Што и да е, има различни толкувања за различни луѓе, но како Македонци кои сме допрени од него, а одбивајќи да му попуштаме, за нас тоа беше ноќна мора. Грција, по инвазијата, окупацијата и анексија на 51% од македонските територии во 1912, 1913 година, во

име на елинизмот ги мачеше, убива и протера сите Македонци кои одбија да станат „Хелини“. Потоа ги смени имињата на сите народи и места за да ги „хеленизира“ и да ги направи грчки. Ако тоа не беше доволно, тогаш Грција го укина македонскиот јазик, со што беше незаконски да се зборува и јавно и приватно, сето тоа во име на „хеленизмот“. Со други зборови, хеленизмот за Македонците бил немилосрден непријател чија цел била да го уништи она што е реално и да го замени со нешто вештачко што нема корени или вистинско минато.

Дел 6 – На пат кон ХЕЛЕНИЗМОТ

„Во 1821 година Грците се побунија против владеењето на Турција и се прогласија за независна нација. Нивната цел беше многу поамбициозна од само слободата, бидејќи тие го објавија воскреснувањето на античката визија во која слободата беше само една компонента. Таа визија беше Хелада – достигнувањата на античките Грци во знаењето, моралот и уметноста, сумирани во еден евокативен збор. Уште повеќе, новите грчки револуционери отидоа чекор подалеку отколку што некогаш успеале да направат нивните предци: тие предложија да ја отелотворат целата своја визија во обединета, независна политика. Оваа единствена национална држава би го претставувала крајното достигнување на хеленскиот идеал и, како таква, би ја водела цела Европа до највисоките нивоа на култура што досега се познати“. (Мајкл Херцфелд, „Нашите уште еднаш“, страница 3)

Она што Херцфелд не го спомнува погоре е дека не Грците се побунија против владеењето на Турција, туку Филхелените кои го поттикнаа овој таканаречен „подем“ чие потекло било сè освен грчко. А кои беа овие Грци сепак?

Во ова поглавје на читателот ќе му дадат дополнителни докази кои ќе покажат дека не само што не постоеле таканаречените „Грци“, туку и на архитектите на „хеленизмот“ не им било грижа дали постоеле или не. Нивната цел беше да го вратат хеленизмот по секоја цена бидејќи на крајот на краиштата, како што беше споменато во претходното поглавје, „хеленизацијата го означува ширењето на хеленската култура во негрчкото „варварско“ општество и процесот под кој „варварите“ прифаќаат, усвојуваат и ја инкорпорира хеленската култура“. („Енциклопедија на Античка Грција“ уредена од Најџел Вилсон, страница 345)

Филелените ниту размислувале ниту се грижеле што може да им направи хеленизмот на живите и живи култури што

постоеле на тие земји. Како Борг во измислената серија филмови „Свездени патеки“, филхелените сакаа да создадат раса на „совршени“ луѓе и да ги моделираат во слика создадена од нивната сопствена имагинација. Тие го направија тоа не затоа што се грижеа за маките на домородните луѓе чии култури ги уништија, туку за да ги постигнат своите морални и политички цели.

И како современите Хелени го запознале „хеленизмот“? Дали се пренесуваше од генерација на генерација? Дали тоа го дознале од нивните родители и баби и дедовци? НЕ! Тоа им го учеле странци!

Во „Шкотскиот географски магазин“ том XIII објавен во 1897 година на страница 370 читаме „Турците кои дојдоа во времето на освојувањето, а главно беа земјопоседници, речиси целосно исчезнаа откако турскиот јарем беше фрлен. Власите, напротив, потомци на романизираниот народ на Балканскиот Полуостров, живеат во значителен број во планините на северна и централна Грција. Бројот на овие луѓе, повикани од Г. Вајганд Аромунес, е најмногу 50.000. Порано, Аромуните, од кои има 150.000 во југозападниот дел на Балканскиот Полуостров, беа шампиони на политиката на Голема Грција, но откако Бугарите ја добија својата слобода, аромуните негуваа и национално чувство. Меѓутоа, во Грција, наставата добро се спротивставува на движењето, а и овде владата вложи големи напори да ги придобие овие луѓе, кои веројатно ќе бидат успешно посетени. За крај, мора да се споменат и Циганите, кои се многубројни низ целата земја. Тие во голема мера се хеленизирани и затоа нивниот број не може точно да се утврди“.

Во книгата „Грчки слики“ од Ј. П. Махафи објавена во 1890 година, на страниците 20 и 21 читаме „...во средниот век, овие албански планинари донесоа и дух како војна, светла носија и убавина на личноста, за да ја освежат хеленската раса. Сè уште има, дури и во Атика, области каде албанскиот е заеднички јазик; има албански имиња познати во грчките годишници, особено во големата војна за независност (1821-1831), а меѓу морнарите на Хидра, толку познати по нивното трговско

претпријатие и нивните воени дела, главните семејства биле Албанци по потекло“.

Во книгата „Историја на војната за независност во Грција“, од Томас Кејтли, еск. на страница 260 читаме „Колокотронис бил син на човекот, кој, откако на Турците им дал најефективна помош против Албанците по 1770 година, бил убиен од нив. Со тешкотија избега од убиствата на својот татко, тој служеше во грчките трупи од различни сили кои последователно ги окупираа Седумте острови. Тој често се враќаше во Мореја и ставајќи се себеси на чело на партиите на Клефт, ги натера Турците да треперат во ѕидините на Триполица и го купија неговото заминување со значителни суми пари. Тој се искачи на чин мајор во албанскиот полк, во платата на Англија кога беше распуштен“.

Сега се свртуваме кон „Атлантскиот месечник: Списание за литература, уметност и политика“ том XLIX, јануари 1882 година, на страница 31 каде што читаме „Добив покана да поминам септемвриска недела на Порос, мало островче во Егејско Море, кое се наоѓа на југоисток, и околу пет часа оддалечено со пароброд од пристаништето Переј. Тоа е една од групата која стана позната во грчката револуција од 1821 година со храброста на нејзините албански доселеници, во одбрана на земјата која тие никогаш не ја прифатија за своја додека не дојде овој момент на опасност. Пред околу два века, албанските бегалци, кои побегнаа од својот северен дом поради угнетувањето на нивните турски владетели, паднаа како диви морски птици на карпестите карпи на Хидра, Спеза и Порос. Овде ги изградија своите гнезда високо и безбедни над дофатот на инвазијата, чувствувајќи се себеси безбедни сè додека можеа да ја задржат контролата над околните води. На кои одвреме-навреме им се придружуваа мали компании на нивните сонародници, тие постепено се зголемуваа во бројот и се формираа во постабилна заедница, со свои закони и навики“.

Подоцна на истата страница читаме „Во времето на револуцијата, овие албански населби се развиле во колонија на богати и императорски трговци, кои живееле во нивните островски домови со груб, варварски луксуз“.

Понатаму на истата страница читаме „Албанските капетани, албанските бродови и албанското злато станаа силата на Грците и стравот на Турчинот. Успешното затворање на револуцијата ги најде цврсто во сојуз со грчката националност како што претходно и беа туѓи, а сега нема почестени и сакани имиња во Атина, нема семејства повлијателни во нејзините учтиви кругови од оние на Албанските водачи од 1821 година, Томбазите, Миаулиите, Кундуриотите“.

Во „Новото месечно списание“ уредено од В. Харисон Ејнсворт, Еск. Том 88 на страница 480 читаме „Единствен факт е што Власите се нарекуваат себеси, во својот патоа, Римјани. Нивниот вкупен број во провинциите на европска Турција наводно надминува половина милион; и, за време на грчката револуција, тие доставија најмалку десет илјади вооружени луѓе, под Зонгас. Овој водач порано беше протопаликар, или поручник, на нивниот познат поглавар Кац Антони кој беше убиен на најсуров начин од Али Паша, за безброј дејствија на разбојништво“.

Во книгата „Раса или мелез“ од Алфред П. Шулц на страница 90 читаме „Околу ова време Аварите дојдоа од Азија во Европа. Бајан-Чан, нивниот водач, ги поттикнал Словените да ја нападнаат Грција во 578 година. Тие го преминаа Дунав, со сто илјади луѓе, ја нападнаа Грција и ги проширија своите упади дури на југ до Пелопонез. Манандер наведува дека Елада била распарчена од Словените. Неколку години подоцна Бајан Чан војувал со императорот и на негова поттик други орди на Словени и Авари се прелеале во Грција. Евагриј пишува дека во 578 и во 593 година Аварите ја освоиле цела Грција и ја опустошиле со оган и меч. По овие инвазии Словените и Аварите повторно не ја напуштиле Грција. Тие останаа како господари на земјите со Хуните и Бугарите.

Кога повторно се воспоставиле мирни услови, голем дел од жителите биле Словени, кои долго време ги задржале обичаите, религијата и јазикот. Градовите, селата, потоците, планините сега имаат словенски имиња. Маратон е Врана; Саламис, Килури; Платеа, Кочла; Олимпија, Мирака; Делфи, Кастри; а

други места се именувани како Горица, Востица, Каминица, Пирнаша, Члумуци, Славица. Имиња слични на овие се наоѓаат во Гелиција, Полска и други словенски земји. Тие не се хеленски“.

Подолу на страница 21 читаме „Пред да се вратам од албанската дигресија, ќе кажам збор за носијата која стана национална облека на Грците. Најкарактеристична особина е „фустанела“, бело палто кое како шкотскиот килт го дава своето име на целата облека. Носењето фустанела во Грција е како да го носиш килтот во Шкотска. Сепак, оваа мантил е попроблематична и построга од нејзиниот брат Хајленд; и тоа е причината што гардата на кралот во Атина, која ја носи како униформа, изгледа толку исправено и добро издупчено“.

Авари, Словени, Албанци, Власи, Цигани? Каде се Грците?

На страница 91 од истата книга читаме „Во 1204 година, Венеција, со германско-француска војска на нејзина команда, објави војна на Источната империја и го зазеде Константинопол. Франкска војска слета во Патра (Мореа), а многу од витезите добија латифундии на Пелопонез и последователно останаа во Грција. Во 14 век Албанците ја нападнале Грција и се населиле таму. Приливот на Албанци продолжи значително време. Во 1407 година, како што велат, Теодор Палеолог населил десет илјади Албанци со нивните жени и деца на Пелопонез. Мазари, пишувајќи во 1446 година, наведува дека Грците од ова време не биле раса, туку остатоци од други раси“.

Потоа на страница 351 од истата книга читаме „Таа средина е од мала важност за развојот на една раса јасно се покажува со фактот дека кога Хелените живееле во Грција, Грција била одлична. Од нивното мешање, Грција не произведе ништо“.

Овде на читателот му дадов докази од половина дузина писатели и автори кои ги објавиле своите дела пред повеќе од еден век, писатели и автори кои живееле многу поблиску до времето кога Грција станала земја за прв пат, до времето кога хеленизмот беше измислен и ослободен врз луѓето од Балканот.

Кои се модерните Грци? Навистина фер и разумно прашање! Прашање што треба да се постави! Современите Грци ги ставија Македонците во несигурна позиција во однос на македонскиот етнички идентитет. Современите Грци систематски и немилосрдно го негираа македонскиот етнички идентитет, ограбувајќи го нивното наследство и на современите и на античките Македонци. Ако тоа е фер, тогаш нека бидеме подеднакво фер во одговорот на прашањето „Кои се модерните Грци?

Најдобриот одговор што можам да ви го дадам во овој момент е дека НЕ се тие што велат дека се! Во неколку наврати сум обвинет дека сум „лажго“ кога станува збор за одговарање на вакви прашања, па затоа ќе ги искористам зборовите на Мазари;

„Мазари, пишувајќи во 1446 година, вели дека Грците од ова време не биле раса, туку остатоци од други раси“.

Ако Грците од 1446 година биле остатоци од други раси, тогаш што се современите Грци на денешницата? 98% чисти Грци и 2% муслимански Грци? Мислам дека не!

Прашањето што потоа се поставува е „Какво право имаат овие измамници и шарлатани да се мешаат во македонските работи и да го доведуваат во прашање македонскиот идентитет кога нивниот сопствен идентитет е фабрикуван, лажен и лажен?

За да бидеме фер, тогаш и светот треба да им го ускрати правото на модерните Грци да се самоидентификуваат затоа што на крајот на краиштата, за разлика од Македонците, модерните Грци НЕ се навистина оние што тврдат дека се!

И сега ве оставам со ова. „Дали елинизацијата е термин кој ја одразува реалноста на едно античко општество или термин и концепт создаден од современите научници во текот на нивното проучување? Дали е тоа алатка, корисен стенографија или фантомка? Според Г. („Енциклопедија на Античка Грција“, уредена од Најџел Вилсон, страница 345.)

Дел 7 - Дваесет автори не можат сите да грешат!

Зачудувачки по сето она што беше кажано за вештачкиот идентитет на современите Грци, сè уште има Грци таму кои ме обвинуваат дека „лажам“ затоа што го посочив очигледното. Сè уште има Грци таму, кои инсистираат дека сите овие автори од кои земам цитати за моите поглавја се „едноставно пукнатини“ кои имаат нешто против Грција или можеби се љубоморни на „славното грчко наследство“, како што често ме обвинуваат дека сум!

Во ова поглавје на читателот ќе му претставам сведоштва од дваесет различни автори, сите западњаци и сите во мисија да им помогнат на современите Грци да ја оправдаат својата извештаченост, кои при раскажувањето на својата приказна ненамерно ја признале современата грчка лага.

Ако мислите дека кажувањето на вистината е погрешно и ужасно да се прави кога ја разоткривате вашата грчка лага, тогаш можеби можете да ми објасните како го оправдувате негирањето на идентитетот на Македонците од генерација по генерација. На Македонците им се негира нивниот етнички идентитет, култура, јазик и наследство од Грците откако Грција, Србија и Бугарија ги добија македонските земји со војна во 1912 година, 1913 година. или да ја кажам вистината за тебе?

Не може да се негира дека модерната грчка нација е вештачка креација создадена од западните филхени од словенските, влашките и албанските доселеници кои низ вековите дошле да живеат на тие земји по исчезнувањето на таканаречените „Антички Грци“.

За да се стави крај на идејата дека ова е некако заговор да се „ограби“ нејзиното наследство на современата грчка нација, во ова поглавје ќе презентирам цитати од дваесет различни автори кои во основа го велат тоа; Современите Грци НЕ се потомци на таканаречените „Антички Грци“ од пред 2.500 години, туку

потомци на неодамна пристигнатите словенски, влашки и албански имигранти.

(1) Сега да почнеме со Edward Blaquiere, Esq. во неговата книга „Грчката револуција; неговото потекло и напредок“, на страница 21 читаме „Тиранијата и немаштијата натераа некои семејства, чие потекло, како и на скоро сите селани, кои ја населуваат вистинска Грција, било албанско, да се засолнат на овие пусти карпи [островите Хидра, Специја и Ипсара], каде што изградија села и бараа несигурна егзистенција со риболов“.

(2) Во книгата „Грција и балканските идентитети, перцепции и културни средби од просветителството“ уредена од Димитрис Циовас на страница 5 читаме „Во јужна Албанија многу православни Албанци и Власи беа елинизирани во текот на 18 и 19 век“. На страница 6 читаме „Меѓутоа, треба да се нагласи дека Грците како етничка заедница во овој период вклучувале многу гркофони или елинизирани Власи, Срби или православни Албанци“. А на страница 75 читаме „За Кодрикас и за многу други, јазикот беше тој што одредуваше кој е „Грк“, бидејќи тој го сочинуваше „националното постоење“ на нацијата. Но, за фанариотот Теодорос Негрис, Србите и Бугарите биле вистински Грци како и секој друг христијанин“.

(3) Во книгата на Ј. П. Махафи „Грчки слики“ на страници 20 и 21 читаме „Во средниот век, овие албанци планинари донесоа и војна како дух, светла носија и убавина на личноста, за да ја освежат хеленската раса. Сè уште има, дури и во Атика, области каде албанскиот е заеднички јазик; има албански имиња познати во грчките анали, особено во големата војна за независност (1821-31), па дури и меѓу морнарите на Хидра, толку познати по нивното трговско претпријатие и нивните воени дела, главните семејства биле албанско потекло.“

(4) Изненадувачки, дури и Николас Г. Л. Хамонд, најголемиот филхеленски историчар и автор, признал дека современите Грци не се онакви какви што изгледаат. Николас Г. Л. Хамонд во својата книга „Миграции и инвазии во Грција и соседните области“ на страница 57 пишува „Во овој период [1206 до 1260 година] започна протокот на имигранти од западната област.

Таа стана поплава во четиринаесеттиот век. Тие отидоа како платеници, напаѓачи и мигранти. Голем дел од нив зборувале на албански јазик, но други се приклучиле на движењето. Без оглед на нивниот јазик, тие биле опишани од грчките и латинските писатели како „Albanoi“ или „Albanitai“ или „Albanenses“, а причината за овој колективен термин може да биде само тоа што тие влегле во византискиот свет преку областа што Византијците ја познавале како „Albanon“. Така, влашките Малакасии кои ја нападнале Тесалија во 1334 година биле опишани како „Албанои“ од Кантакузен 1.474 не помалку од „Albanensium gens“ очигледно на албански јазик, кој извршил рација во Тесалија во 1325 година.

Јужното движење на племињата беше во многу големи размери. Тоа беше исто така брзо бидејќи градовите и градовите беа заобиколени (Дирахиум, на пример, беше заземен околу 1368 година). Имаше два главни ефекти. Ја заведе Епир Нова, областа во внатрешноста на крајбрежниот појас од Дирахиум до Валона; и испрати струи на мигранти во повеќето делови на грчкиот полуостров и некои од островите во Егејското Море“.

На страница 59 од книгата на Хамонд читаме „Но, албанските напади продолжија и Акарнеја беше уништена. Во 1341 година императорот ги прикачи навредливите Албанци „околу Погониане и Либисда“ (Лидисда), т.е. во централниот дел на северен Епир; а потоа во 1355 година извршил кампања од Тесалија до Етолија и Аркананија и бил убиен во акција (Кантакузен 3.319). Овие кампањи не ја спречија полавата. Албанците служеле како платеници на Пелопонез в. 1350 година, и тие и нивните семејства добија земја таму да ја обработуваат.

Други чети на Албанци и Власи го нападнале каталонското кнежество Боетија и Атика, а голем број Албанци се населиле таму како селани-земјоделци во 1368 година и подоцнежните години.

Навлегувањето во грчкото копно, кое го опишавме, се случи во текот на стотици или повеќе години по 1325 година“.

Потоа на страница 61 читаме „Штом ја зазедоа северозападна Грција, Албанците го отворија патот за другите имигранти. Ограноци на Власи и Албанци влегоа во Боетија, Атика и Евбеја...“

(5) Книгата на Кит Р. Лег „Политика во модерна Грција“ на страница 48 читаме „Уште во 18 век, овие области беа опишани како „жаришта на хронични бунтови“. Имаше малку муслимани овде; жителите, главно од албанско потекло, беа само несовршено асимилирани во грчката нација...“

Потоа, на страница 86 читаме „Во времето кога независноста, опсегот на локалните дијалекти беше значаен; значителен дел од населението зборуваше албански“.

(6) Во „Меѓународната енциклопедија збирка на човечкото знаење“ уредена од Ричард Глисон Грин на страница 201 читаме „Преземена од вандалите и Готите [Мореа, денешен Пелопонез] стана плен, во втората половина на 8 век. . на четите словенски освојувачи, кои го најдоа залудно потрошено од војна и помор. Сепак, постепено овие варвари биле покорени и погрчени од византиските императори. Како и да е, бројните имиња на места, реки итн. во Море со словенско потекло докажуваат колку цврсто се вкорениле и дека Мореотите се сè само не чисти Грци“.

(7) Во книгата „Races of Europe a Sociological Study“ од Вилијам З. Рипли д-р, објавена во 1910 година на страница 408 читаме „Од христијанската ера, како што рековме, последователен дожд од север во Следеше Грција. Во 6 век дојдоа Аварите и Словените, носејќи смрт и катастрофа. Посилно и потрајно влијание врз земјата веројатно предизвикало побавната и помирна инфилтрација на Словените во Тесалија и Епир од крајот на VII век наваму. Резултат на ова е што словенските имиња денес се појавуваат низ целиот Пелопонез на отворената земја каде што лесно можело да се направат населби. Најважната имиграција од сите е онаа на Албанците, кои, од 13 век до доаѓањето на Турците, непрестајно ја обземаат земјата“.

(8) Во книгата „Грција во 20 век“ уредена од Теодор А. Кулумбис на страница 24 читаме „Децата од основните училишта беа учени, во 1880-тите, дека „Грците [се] наши роднини, од заедничко потекло, кои зборуваат јазикот што го зборуваме и ја исповедаме религијата што ја исповедаме“, но оваа дефиниција, се чини, беше резервирана за мали деца кои не можеа да ги разберат сложените аргументи на нивните родители за прашањето за грчкиот идентитет. Она што во суштина требаше да се разбере во нежна возраст е дека современите Грци потекнуваат од Античките Грци. Возрасните деца, сепак, мора да не биле помалку збунети од возрасните за критериумите за дефинирање на современиот грчки идентитет. Дали Грците сочинуваа раса освен Албанците, Словените и Власите? Да и не. На средношколците им беше кажано дека „другите раси“, т.е. Словените, Албанците и Власите, „бидејќи се елинизирани со годините во однос на обичаите и обичаите, сега се асимилираат во Грците“.

(9) Во книгата на Алфред П. Шулц „Раса или мелез“ на страница 92 читаме „Од горенаведеното е очигледно дека во Грција останала многу малку елинска крв и дека малку е толку темелно оштетено што нејзиното исчезнување е само прашање на време. Ниту една раса не ја населува Грција. „Грците“ се потомци на толку различни раси што нивното преминување никогаш не може да произведе ништо друго освен човечки мешавини. Нивните предци биле Грци, хеленизирани Азијци и византиски Грци (т.е. Хамитско-семетичко-грчко-египетско-негроидни мешаници), Словени, Сицилијанци, Шпанци, Хуни, Бугари, Валони, Франки и Албанци.

(10) Во книгата „Пловење од Византија“ од Колин Велс на страница 183 читаме „Оваа преродба им овозможи на Византијците да го деколонизираат грчкото копно. Успехот на тој напор ќе се покаже како клучен за опстанокот на грчката култура во идните векови, откако другите земји ќе отпаднаа. Преземајќи го речиси целото грчко копно, градовите и островите, до десеттиот век Словените во Грција биле преобратени во православно христијанство и целосно елинизирани. Денес единствениот доказ за доаѓањето на

Словените е присуството на словенски имиња на места, околу петстотини од нив, шармантно расфрлани низ грчката села“.

(11) Во книгата на Александра Халкиас „Празната лулка на демократијата“ на страница 59 читаме „Преку крајот на револуцијата во 1830 година, Грците, вклучително и повеќето националисти од 19 век, се чинеше дека имаа нејасно, но цврсто чувство за континуитет. од античка до модерна Грција, иако тоа не беше артикулирано во расни термини, туку на основа на заеднички јазик, историја и свест. Всушност, во тоа време, кој некогаш се нарекувал Грк бил Грк. Токму поради тоа, многу Албанци, Словени, Румани и Власи кои зборуваат грчки биле лесно асимилирани и навистина станале важни играчи во грчкиот патриотизам во тоа време (Дакин 1972, 8).

(12) Во книгата „Турција во Европа“ од Сер Чарлс Елиот на страница 267 читаме „Константинопол и цела континентална Грција со векови биле управувани и окупирани од Римјаните, а во текот на многу следни векови нападнати и колонизирани од Словени. Крстоносните војни и латинското освојување донесоа голем прилив на западноевропејци, вообичаено наречени Франки; а во подоцнежните времиња, во грчките окрузи биле направени големи албански населби. Јасно е дека современиот Грк мора да има многу измешана крв“.

(13) Во книгата „Историјата и историчарите во деветнаесеттиот век“ од Г. Војната за независност ги освои симпатиите на Европа; и тоа беше груб шок и за Грција и за нејзините шампиони кога Фалмерајер објави дека нејзините жители се практично Словени. Расата на Хелените, тој изјавува во неговата „Историја на Мореја“ била искоренета и Атина била неокупирана од шестиот до десеттиот век. Само нејзината литература и неколку урнатини преживеале за да кажат дека грчкиот народ некогаш постоел. Она што го започнаа Словените, Албанците го завршија. Научниците биле толку зафатени со Античките Грци што никогаш не се распрашувале што се случило со нив. Лик открил голем број словенски имиња на места, но не донел никакви заклучоци. „Сега ги поставувам темелите на нов поглед на грчката историја и на целиот полуостров“. Тој се присетува на инвазиите на Хуните,

Бугарите и Словените, а вториот том ја прикажува Мореја поплавена од албанските колонисти и конечно освоена од Турците“.

(14) Во „Френолошки весник и списание за морална наука за 1843 година“ км. XVI на страница 246 читаме „Покрај нив во овој поглед се современите Грци, кои, во најголем дел, се од славонско потекло и, каде што не се чисто словенски, се вкрстување во кое славонскиот навлегува многу во голема мера“.

(15) Во книгата на Ренел Род „Обичаите и учењето за модерна Грција“ на страница 17 читаме „Во последната година од 15 век и отворањето на 16-ти, кога Мореја повторно била бојно поле на Турците и Венецијанците, станарите на рамнините на Аргос и на делови од Атика беа практично истребени, а албанските колонисти почнаа повторно да ги окупираат уништените земји“.

(16) Во книгата „Во грчките води приказна за грчката војна за независност (1821-1827)“ од Г. А. Хенти објавена во 1893 година на страница 40 читаме „Со нив [современите Грци] тоа би било воскресение, остварено, без сомнение, по огромни маки и многу неволји, дотолку повеќе што Грците се составен народ меѓу кои потомците на вистинските Грци се во големо малцинство. Мнозинството се од албанска и сулиотска крв, раси кои дури и Римјаните ги сметале за нескротливи“.

(17) Во „Популарно научно месечно“ том LXXV, од јули до декември 1919 година, уредено од Ј. Мекин Кател на страница 591, читаме „Современите Грци се главно од словенско потекло. Тие не се потомци на античките Грци. Таа благородна раса многу измешана со варварска крв во средниот век, била целосно уништена во текот на честите востанија против турската власт. Словенските имигранти постепено ја населуваа земјата“.

(18) Во книгата на Вилијам Сен Клер „Таа Грција може уште да биде слободна“ на страница 91 читаме „Албанците, од кои некои беа христијани, а некои муслимани, беа растргнати од оваа дилема и кога потребата за одлука стана неизбежна, тие се

поделија по религија, а не по раса. Римокатоличките Грци, кои живееле на островите кои биле под венецијанска или ценовска власт, се сметале себеси за посебна заедница. Албанците од Хидра и Спеца, од кои многумина не знаеја ниту да зборуваат грчки, се сметаа себеси за Грци бидејќи нивната верност беше на Православната црква“.

(19) Во „Енциклопедија Британика“ од 1910 година, единаесеттото издание, на страница 465 читаеме „...во 1725 година Османлиите со голема и добро дисциплинирана војска се нафатија да ја вратат Мореа, Венецијанците останаа без поддршка од Грците. Полуостровот бил брзо заземен и со мирот на Пасаровиц (1718) повторно станал турска зависност. Празнините што ги остави грчкото население во овој период во голема мера беа надополнети со имиграцијата од Албанија“.

(20) Во книгата „Discourses of Collective Identity in Central and Southeast Europe (1770-1945)“, том II, уредена од Балаш Тренчењи и Михал Копечек, на страница 141 читаеме „Смешно е, но и тажно, да се види општествено собирање на различни Грци, но да речам Хиоти, Критјани, Албанци, Византијци, ориенталци, јонски островјани и други, каде што на едниот се меша во турски зборови, други италијански, други албански и во истиот собир, додека сите се Грци, тие не можат да се разберат меѓусебно без употреба на превод или објаснување на секој збор како што е изговорен, при што собирот се претвора во Вавило“.

За оние кои сè уште не се убедени дека современиот грчки идентитет е вештачка креација, ве молиме продолжете да ја читате оваа книга.

Дел 8 - Поврзување на минатото со сегашноста

Кога лудата идеја за создавање „Хелини“ од современите варварски етнички групи, кои во текот на доцниот 18-ти и почетокот на 19-ти век живееле на истите земји како и луѓето од државите од античките градови од пред 2.500 години, почна да се вкорени. мораше да им се напише историја. Ова не би била обична историја, туку историја која би ја проширила нивната лоза поврзувајќи го нивното модерно постоење со она на нивното древно.

Но, нели цело време ви реков дека современите Грци воопшто не се поврзани со античките? Нели ти реков дека современите Грци воопшто не се Грци туку Словени, Албанци, Власи и асортиман други помали етнички групи? Да, направив! Како тогаш може група Словени, Албанци и Власи да се поврзат со народ кој престанал да постои пред повеќе од 2000 години? Сè што можам да кажам во овој момент е дека „тоа е по магија“!

Во ова поглавје ќе ги истражине волшебните процеси што ги користеле филхелените за да ги трансформираат обичните варвари од словенскиот, албанскиот и влашкиот вид во софистицирани модерни Грци, совршени копии на Античките Грци, како што замислувале нивните филхелни творци.

Ако можам да го наречам Лорд Бајрон како „Таткото на модерната Грција“ поради неговата вмешаност во создавањето на „модерниот грчки“, тогаш би морал да го наречам Јохан Густав Дројсен како „волшебникот на модерната грчка историја“ за неговиот магичен изведба во поврзувањето на современите Грци и „античките“.

Јохан Густав Дројсен (1808-1884) бил германски историчар и член на парламентот на Франкфурт. (Страница 597, „Енциклопедија Колумбија“ трето издание, 1963 година)

Во „Енциклопедијата на Античка Грција“, уредена од Најцел Вилсон, на страница 345 читаме „Првиот современ изглед на концептот на хеленизам и хеленизација се случува во големото тритомно дело на Geschichte des Hellenismus G. Droysen објавено помеѓу 1833 и 1843 година. го гледал хеленистичкиот период како време во кое, на териториите освоени од Александар Велики, грчката и блискоисточната култура биле преплетени за да се создаде културна позадина од која се појавило христијанството.

Изгледа дека големите филхенски наредбодавачи не биле премногу загрижени за античката и современата грчка врска кога ја смислувале идејата за создавање Грци од Словени, Албанци и Власи, бидејќи веројатно не верувале дека концептот ќе ги достигне, но штотугу не, таа работа падна на Јохан Густав Дројсен да ги поврзе со баснословното, но славно минато.

„Во своето прво издание на [неговата книга Историја на хеленизмот] 1883 година, Дројсен се обиде да го премости јазот помеѓу класичната Грција и доаѓањето на христијанството, и ја најде својата врска во она што тој го нарече хеленистичко доба.

„Мојот ентузијазам“, напиша тој „е за Цезар, не за Като, за Александар, не за Демостен“, мало чудо што таков човек што живее во Германија на Бизмарк треба да замисли посветеност на подемот на државата Прусија, со нејзината очигледна судбина да обедини ја Татковината; и второто издание на Дројсен, објавено во 1877 година, под маџката на прускиот успех, ставило посебен акцент на силите што го создаваат панхеленизмот и единството на Грција - пред сè Исократ и македонските кралеви.

Дројсен беше тој што навистина го покренал националното прашање во грчката историја“. (Стр. 235, „Проблемот на грчката националност“, Ф.В. Волбанк)

Изгледа дека Дројсен брзо открил дека античките таканаречени Грци исчезнале од лицето на земјата и дека не можел да направи врска, па решил да позајми или можеби да краде од

Македонците. И покрај тоа што Македонците етнички немаа никаква врска со државите на античките градови, Дројсен ја постави својата мисија да ја направи врската, правејќи да изгледа како да имаат. Наместо соодветно да го нарече периодот последователен од времето на Александар Велики „македонски период“, тој се одлучи да го нарече „хеленистички“, што всушност му го одзеде наследството на македонскиот народ и им го предаде на вештачките новосоздадени Грци.

Подолу во „Енциклопедијата на Античка Грција“, уредена од Најџел Вилсон, на страница 345 читаме „Создавањето во 19 и 20 век на современите европски империи во региони каде некогаш доминираа хеленистичките кралства беше дополнителен поттик за преоценување на хеленистичкиот период. Тие случувања ги охрабриле научниците да ги гледаат Александар и неговите македонски наследници како претходници на современите настани. Паралелно, стипендијата додаваше нови докази за гледиштето на Дројзен за хеленистичката цивилизација како мешана култура која, иако по грчки карактер, беше збогатена со инкорпорирање на карактеристики произлезени од древните култури на Блискиот Исток.

Во книгата на Питер Грин „Александар Македонски 356-323 п.н.е. историска биографија“ на страниците 482 и 483 читаме „Сепак, посветениот либерализам не беше универзална карактеристика на стипендијата од деветнаесеттиот век. Европската историја се движеше на различни канали, некои поавторитарни од другите: како и обично, угледот на Александар варираше во зависност од контекстот. Една пресвртница во студиите за Александар беше објавувањето на сè уште неизмерно влијателната биографија на Јохан Густав Дројсен, Александар дер Грос (1833). Често се вели, со правда, дека ова е првото дело на модерната историска студија за Александар: Дројсен беше, несомнено, првиот студент кој употреби сериозни критички методи во оценувањето на нашите извори, а резултатот беше фундаментална студија. Повторно, сепак, сопствената позиција на Дројсен во голема мера го диктираше ставот што тој го имаше за неговата тема. Далеку од

тоа да биде либерал, тој беше жесток поборник за повторно обединување на Германија под силно пруско водство и по 1848 година служеше извесно време како член на прускиот парламент.

Така, имаме биограф на Александар проткаен со верување во монархија и страсна посветеност на прускиот национализам: како еден аспект од неговата кариера влијаел на другиот е, за жал, премногу предвидливо. За аспирациите на независните мали грчки држави (како и за нивните германски колеги) тој имаше малку, но нетрпелив презир. Според него, Филип Македонски е тој што се појавува како вистински водач на Грција, човекот предодреден да ја обедини земјата и да ја постави на нејзината историска мисија; додека Александар го однесе процесот чекор подалеку со ширење на благословите на грчката култура низ познатиот (и големите делови на непознатото) свет. Раниот есеј на Плутарх за Александар ја кажал речиси истата поента, спротивставувајќи го неучениот дивјак кој немал корист од цивилизациското внимание на кралот со оние среќни помали раси кои имале, резултатот на нивната средба е мешавината на грчката и ориенталната култура што Дројзен, можеби прилично погрешно, крстен хеленизам.

Како што вели еден современ научник, „концепциите на Дројзен беа толку силно изнесени што тие ги условуваа практично сите последователни стипендии на оваа тема.“ Без оглед на нивните гледишта за природата на неговото достигнување, повеќето последователни биографи имаат тенденција да го гледаат Александар како, во некоја или друга форма, големиот двигател на светот. Ова гледиште се одржа изненадувачки добро сè до Втората светска војна. На крајот на краиштата, крајот на деветнаесеттиот век го доживеа апогејот на Британската империја, а научниците кои се замаглуваа со Киплинг во слободното време не можеа да се расправаат со ставот на Дројсен за Александар. Но, ова беше и најславниот период на англискиот центлмен, а голем дел од карактеристиките на таа фасцинантна, но често легендарна личност, исто така почнаа да се појавуваат во нивните портрети - станувањето на Александар незаинтересирано за секс,

неговото витешко однесување кон жените, неговите наводни идеали и аспирации кон пошироките и посериозни слави на империјализмот“.

Дројзен повторно го поставува теренот за Македонците не само да се гледаат како „Грци“ туку и како „грчки обединувачи“ пропуштајќи ја поентата дека Филип II Македонски ги потчини градските држави откако ги порази нивните војски во Харонеја во 383 п.н.е. Но, некои луѓе едноставно го гледаат она што сакаат да го видат целосно игнорирајќи ја реалноста!

Во книгата „The Body Impolitic“ од Мајкл Херцфелд на страница 9 читаме „Еве ја крајната грчка трагедија: онаа на земјата принудена да третира сè познато во времето на основањето на нацијата-држава како „туѓо“ додека увезува култура. во голема мера измислен - или барем редизајниран - од германските класицисти од крајот на осумнаесеттиот и почетокот на деветнаесеттиот век. Многу децении, и речиси без прекин, Грците беа принудени да ги остават настрана музиката, уметноста и јазикот кои се сметаа дека се премногу извалкани од „ориенталните“ влијанија на отоманската, арапската, словенската и албанската култура; да се заборават делумно албанските корени на модерна Атина и нејзината околина; да се користи во контексти контролирани од елитата, како што се училиштата, медиумите и правните судови, вештачки јазик синтаксички моделиран во изненадувачка мера на францускиот и германскиот, но се тврди дека е оживување на „чистиот“ антички грчки кој наводно бил зачуван во овие суштински западни јазици; и да се размислува за архитектурата на баварските неокласичари како поискрено грчка од домовите и црквите кои биле нивни културни поставки многу векови“.

Потоа, на страница 6 од истата книга читаме „Маргиналниот статус на Грците во „Западната цивилизација“ на која тие се наводно основачи, а сепак во важни аспекти и жртви, грубо го тепаат нивниот секојдневен живот на секој чекор: меѓународно засрамени од нивните последователни влади скандали и акутно свесни за нивната зависност од Европската унија, чиј член е Грција, која ужива номинално целосна еднаквост со другите, тие се исмејуваат поради опсесијата дали се или не се

„навистина Европејци“ што е самото тоа. производ на „крипто-колонијален“ збир на естетски и етички норми“.

На страница 7 од книгата на Мајкл Херцфелд „The Body Impolitic“ читаме „Грција е земја создадена и пофалена од Западот за доблести кои во голема мера беа измислени на Запад: славата на класичната култура, интензивно проучувана и формулирана во такви Универзитетите како Готинген и Оксфорд за време на просветителството, беа увезени за време на романтичната ера во Грција, сега под наметната западна баварска монархија и бирократија. Во Атина, делумно албански мал град вовлечен во модерноста со тоа што стана национален главен град, цутот на неокласичната архитектура ја потпиша реконструкцијата на сегашноста како живо минато, но локалната архитектура (а особено оние аспекти од неа кои се чинеше дека потсетуваат на Османлиски период) беше срушен што е можно побрзо. Сепак, домашните простори ги задржаа неокласичните ентериери често со посебни имиња со турски звук за различните карактеристики, за разлика од класичните имиња на надворешниот украс. Во јазикот, пред сè, обичниот говор се повеќе се осудуваше и како декадентен и како туѓ, спој на турско и словенско влијание, а за правни и едукативни цели беше заменет со новосозданиот пуристички јазик. Музика, уметност и фолклор - сè беше рекласифицирано во формула создадена во Германија, Британија и Франција.

Подолу, на страница 7 и на врвот на страница 8 од истата книга читаме „Со тоа грчката независност беше многу условена. Буржоазијата што произлезе од оваа ситуација беше послушна на запад; религиозните го имитираат рационализмот на Западот; и академскиот естаблишмент, особено за време на периодите на воено владеење, верно ја репродуцираше самопонижувачката идеологија на Грција на европските предци како главен инструмент на нејзиниот сопствен – високо условен – статус и моќ“.

Сметам дека е непотребно да додадам повеќе информации; горенаведените неколку цитати сосема извонредно ги дефинираат не само фабрикувачките процеси, туку и карактерот наметнат на јужнобалканскиот народ за да се

создаде овој фантастичен ентитет наречен Модерна Грција. Овие неколку цитати одат долг пат во опишувањето на она што се случувало во измислувањето на оваа чисто вештачка нација наречена Грција и во фалсификувањето на нејзината историја; и ако можам да додадам на сметка, меѓу другото, и на македонскиот народ.

Сега неколку збора за другиот творец на Грција; Лорд Бајрон

„Вреди да се запрашаме, на пример, колкумина од оние кои се трогнати од поезијата на Лорд Бајрон ја спротивставиле со неговото мислење за современите Грци, кога сега и тогаш тој се спушта на трезна проза? Донекаде е љубопитно да се забележи вистинското потекло на експедицијата на Лорд Бајрон и мислењето што тој навистина го формирал во текот на неа. Д-р Милинген како негов лекар и постојан придружник, зборува со авторитет за оваа точка на која можеби никој друг не може да има еднакво тврдење, и ова е извештајот што тој го дава; - Раскинувајќи ги оковите што го проверуваа нивниот неморал, доцната револуција ѝ даде најопширен опсег на изложувањето на нивниот реален карактер и е разумно дека мора да ја стави во поблескава светлина меланхоличната слика за нивната крајна безвредност. Дури и под најмудрата влада, регенерацијата на една нација може да биде тешка работа на времето, и секако, ниту една не може да биде помалку лесно подобрена од ова.

Според истиот авторитет, лорд Бајрон, на прашањето зошто се борел за Грција, ја навел следната причина: - Сречно уморен од монотониот живот што го водев неколку години во Италија, болен од задоволство, повеќе уморен од чкртање отколку јавноста ако можеби од читањето на моите лукубрации, почувствував итна потреба да му дадам сосема нов правец на текот на моите идеи, а активните, опасни, но сепак славни сцени од воената кариера ми се допаднаа и станаа погодни за мојот вкус. Дојдов во Ценова, но далеку од тоа да посредувам да им се придружам на Грците, бев во пресрет на пловењето во Шпанија, кога ме информираа за соборувањето на либералите, сфатив дека е предоцна да се приклучам на Р. Вилсон, а потоа беше неиздржлив делириум на мојата воена треска што ги сменив моите намери и го решив со насочување кон Грција. На

крајот на краиштата, доколку овој нов начин на постоење не успее да ми го даде задоволството што го очекувам, барем ќе ми ги претстави средствата да направам да постои брзање од сцената на овој свет каде делот што го глумев беше претерано досаден“. (Страници 929 и 930, „Деветнаесеттиот век месечен преглед“, уредено од Џејмс Ноулс, јули-декември, 1870 година)

И сега ве оставам со ова;

„Со цел на Грција да и се даде независност од Османлиите од страна на големите сили на просветениот Запад, Грција мораше да докаже не само дека може да стане модерна нација, туку, некако, дека Грција, под ориенталната патина на османлискиот субјект. , отсекогаш веќе бил примарниот модерен ентитет. Или пак, Грција можеше да го следи советот на Лудвиг фон Маурер, кој во 1836 година рече дека „се што Грците треба да направат за да бидат тоа што беа порано е да ги имитираат Германците“. (во Циомис 1985б: 144). А грчките интелектуалци само премногу добро разбраа дека за да се сметаат за Европејци, прво треба да докажат дека се „Грци“ како и останатите Европејци“. (Стр. 28, „Фрагменти од смртта Басни на идентитетот една атинска антропографија“ од Нени Панургија).

Дел 9 – Јазик религија и идентитет

Досега секој што ги прочитал претходните поглавја во оваа книга треба да биде свесен за историјата на тоа како е создадена таканаречената грчка нација. Но, она што досега не сме го разговарале се критериумите што се користат при идентификувањето кој бил Грк, а кој не бил со оглед на тоа дека модерната грчка нација е создадена од Словени, Албанци и Власи.

Поставувајќи го прашањето на друг начин, на почетокот на 19 век кога се создаваше грчката држава за прв пат, како се препознава Грк од негрк со оглед на тоа што мнозинството етнички групи кои живеат во земјата кои станаа Грци беа претежно Албанец, Словен или Влавец?

Во месечниот преглед на Џејмс Ноулс „Деветнаесеттиот век и потоа“ том LXXXVI, јули – декември 1919 година на страница 645 читаме „Но кои се Грците? Најмалку пет шестини од нив, ако не и повеќе, се христијански Албанци со православна вероисповед, Албанци по чувства и јазик, кои поради тоа што го признаваат Цариградскиот патријарх се прогласени за Грци по „национална свест“.

Всушност, поголемиот број од христијанските Албанци, без разлика дали се православни или католици, се целосно Албанци по чувства, како и по раса и јазик, и немаат ништо заедничко со Грците, освен верност кон црквата која се нарекува екуменска или универзална. „не национални или грчки“.

Според проценката на овој автор, Албанец чија верност била на православната вероисповед се сметал за Грк.

Во книгата „Грција во дваесеттиот век“ уредена од Теодор А. Кулумбис на страница 25 читаме „Грци се оние кои зборуваат турски, но ја исповедаат христијанската религија на своите предци“.

Во книгата „Празната лулка на демократијата“ од Александра Халкиас на страница 59 читаме „До почетокот на деветнаесеттиот век, просечниот жител на Грција се нарекувал себеси римски (Romios), а (грчки) јазик Ромеика“.

„...иако ова не беше артикулирано со расни термини, туку врз основа на заеднички јазик, историја и свест. Всушност, во тоа време, секој што се нарекувал себеси Грк бил Грк. Токму поради тоа, многу Албанци, Словени, Романци и Власи кои зборуваат грчки биле лесно асимилирани и станале важни играчи на грчкиот патриотизам во тоа време. (Дакин 1972, 8)“

„До одреден степен – свеста на современиот Грк за неговото класично потекло е производ на западното знаење“.

Овде Александра Халкиас ни кажува дека пред Грција да стане земја на почетокот на 19 век, некои од нејзините луѓе се нарекувале себеси Ромиос што значи Римјани и јазикот Ромеика. Но, веднаш штом Грција беше создадена од нејзините филхелени покровители, Ромиос и Ромаика станаа Грци и сите оние што зборуваа Ромаика, без разлика на нивното етничко потекло, било да се Словени, Албанци или Власи, станаа инстант Грци.

Во книгата „Грција и Балканот“ уредена од Димитрис Циовас на страница 43 читаме „...чест феномен во балканската историја: „етнизација“ на религиозни, социјални или професионални групи. Многу често, таквите групи се означувале со имиња на етнички заедници и тие ги користеле овие имиња и за да се означат себеси. Како што видовме „Грк“ (Romaios) може да значи „православен христијанин“, но исто така и „жител на градот“ и добро е особено „граѓанин“. На ист начин „Турк“ често значи „муслиман“. Бугарскиот се користел за означување на „селанец“, со или без пејоративна конотација. „Влав“ воопшто може да значи „овчар“ или „номад“.

Во книгата „Политика во модерна Грција“ од Кит Р. Лег на страница 86 читаме „Терминот „грчки“ го разликува јазикот што го зборуваат жителите на модерна Грција од јазиците на

околните земји; но има несогласување за тоа што бил, е и треба да биде грчкиот јазик. Во времето на независноста, опсегот на локалните дијалекти беше значаен; значителен дел од населението зборуваше албански“.

Во книгата „Квартали за политички науки“ уредена од Факултетот за политички науки на Универзитетот Колумбија, Дваесет и третиот том, објавена во 1908 година на страница 307 читаме „Имаше мал интерес за националноста на рајаите додека турската власт беше силна. Тие беа речиси сите христијани од византиски вид, барем оние во Европа, и затоа се сметаа за еден народ, бидејќи ориенталната теократија не може да замисли националност освен религија. Тие самите ги знаеја разликите во нивното потекло и во таквите традиции какви што имаа; некои беа Словени, некои Власи и некои Албанци...“

„Но, тие се чувствуваа подлабоко отколку што мислеа; тешкотиите на нивната заедничка среќа и заедничкото обожавање на нивната црква им дадоа посилено чувство на единство отколку неединство; сите тие беа немуслимански, сите раја и во извесна смисла сите Грци“.

Овде авторите не се двоумат да го поистоветат „грчкиот“ со „православниот христијанин“ како што навистина беше случај во 19 век, формула што Грците, Србите и Бугарите подоцна ќе ја искористат за да направат Грци, Срби и Бугари од Македонците. .

Бугарите и Србите се Словени, според мислењето на овој и тој писател, или дека се Грци, како што тврди Грција, ја добиваме заедничката монета на дипломатската размена; но тоа е лажно и фалсификувано ако се помине како историска вистина“.

(Страница 307, „Квартален весник за политички науки“ уредена од Факултетот за политички науки на Универзитетот Колумбија, Дваесет и третиот том, објавен во 1908 година).

Во книгата „Ромаска граматика“ од Софокле, објавена во 1842 година на страницата III од предговорот читаме „Ромаски, или, како што често се нарекува, СОВРЕМЕЕН ГРЧКИ е јазикот што го зборуваат современите Грци“.

Потоа на IV страница во истата книга читаме „Революцијата од 1821 година го врати античкиот назив „Елини“, но како што се користи главно од жителите на баварска Грција, кои можеби не сочинуваат повеќе од една четвртина од грчката нација. , може слободно да се каже дека масата на народот сè уште се нарекува себеси Ромеи, а нивниот јазик Ромаики“.

Во месечниот преглед на Џејмс Ноулс „Деветнаесеттиот век“ том. VI, јули-декември 1870 година, на страниците 948 и 949 читаме „Православната црква, точно е, поуспешно се стреми да направи христијански Грци отколку да ги направи Грците христијани; но да се тврди дека грчкиот христијанин е Хелен, разумно е да се наречат сите римокатолици италијански; и да се тврди Словен или Албанец како Хелен затоа што зборува грчки, е исто како да се нарекува образован Русин Французин или Ирец Англичанец, затоа што тие го претпочитаат францускиот или англискиот од нивните помалку развиени јазици“.

Во книгата на Вилијам Сент Клер „Таа Грција може уште да биде слободна“ на страница 8 читаме „Во очите на мнозинството Грци во Отоманската империја, првенствено нивната религија ги разликуваше од Турците, Арапите, Ерменците, Евреите и другите кои го сочинувале населението на Империјата. Сите нивни чувства како заедница се фокусирани на Православната црква со нејзиниот патријарх во Константинопол, и тие се чувствуваа како туѓи за римокатоличките Грци кои населуваа некои од островите како и за муслиманите. Нивната традиција води назад до големите денови кога на тронот на христијанската империја во Константинопол седнал римски император кој зборувал грчки, а Православната црква и Патријаршијата имале непрекинато наследување, кое било малку погодено од турското освојување. Грчкиот јазик на кој зборувале бил познат како „ромаик“ од времето кога биле граѓани на Источното Римско Царство. Своите деца ги нарекувале по светиите на православната црква, Георгиос, Димитриј, Спиридон.

Повеќето Грци од Отоманската империја немаа разбирање за тој комплекс на идеи кои се однесуваат на територијалните

граница и културната и јазичната униформност што го сочинува европскиот концепт на национална држава“.

Потоа, на страница 9 од книгата на Сент Клер читаеме „Албанците од Хидра и Спеца, од кои многумина не знаеја ниту да зборуваат грчки, се сметаа себеси за Грци бидејќи нивната верност беше на Православната црква“.

И, конечно, на страница 22 од книгата на Сент Клер „Тоа Грција може да биде сè уште слободна“ читаеме „Во самата Грција Грците сè уште се мислеа себеси како христијански жители на муслиманската империја, а не како потомци на Хелените. Фурнирот на филхеленизмот во Грција беше навистина многу тенок. Грчките водачи во самата Грција кои се приклучија на заговорот беа задоволни со усвојувањето на пропагандата на нивните иселеници, но знаеја дека нивната моќ над нивниот народ зависи од нешто сосема друго. Политиката на воспоставување европска национална држава заснована на идеи за античка Хелада формулирани во Западна Европа беше далеку од нивниот ум. Нивната цел беше многу поедноставна. Сакаа да се ослободат од Турците и да го заземат нивното место како владетели на земјата. Но, тие немаа желба да формираат европски политички институции, да се облекуваат од западна или античка облека или да зборуваат старогрчки. Воопшто не сакаа да се „регенерираат“. Тие беа задоволни со примитивниот полуварварски источен начин на живот што отсекогаш го познаваа“.

Навистина е срамота што мораше да се уништат толку многу живи и живи култури за да се направи простор за „хеленизмот“, нешто мртво и вештачко.

Во книгата на Мишел Херцфелд „The Body Impolitic“ на страница 7 читаеме „На јазикот, пред сè, обичниот говор сè повеќе се осудуваше и како декадентен и како туѓ, спој на турски и словенски влијанија, и беше заменет за правни и образовни цели со новосоздаден пуристички јазик. Музика, уметност и фолклор – сè беше рекласифицирано во формула создадена во Германија, Британија и Франција.

Повторно, толку многу прекрасни и живописни мајчини јазици уништени за да се направи простор за древен 2.000 години стар мртв јазик вештачки воскреснат и конструиран за вештачки создадениот хеленски идентитет кој нема никаква сличност со вистинските идентитети што ги заменил, а кои постоеле на тие земји пред да бидат уништени исто како што Грците се обидуваат да го уништат македонскиот јазик што се зборува северно од планината Олимп.

И сега ќе ве оставам со ова;

Во книгата на Бајард Тејлор „Патувања во Грција и Русија“ објавена во 1872 година на страниците 261 и 262 читаме „Факт е дека неколку дела на прекрасно херојство фрлија измамен ореол врз потемните карактеристики на Грчката војна за независност и повеќето од оние кои се наведнуваат со почит кон името на Марко Поцарис не знаат дека неговиот вујко Ноти украде резерви од сопствените војници за да им ги продаде на Турците - дека Канарис и Миаулис биле храбри и нераспадливи, Колокотони му ја наполнил чантата и направил кукавици од неговите луѓе, - дека, додека Караискаис бил чесен, други ги прекршиле најсвечените завети на својата религија и ги убивале заробениците за кои се заколнале дека ќе ги поштедат. Може само да се каже дека Грците се тоа што ги направија Турците – дека не треба да очекуваме кај робовите да ги најдеме доблестите на слободата; но предавството и лажното сведочење никогаш не биле карактеристики на муслиманот. Тоа е корумпираниот квасец на Долната Империја кој сè уште ферментира во вените на оваа мешана раса. Веќе реков, и ќе повторам, дека ниту една петтина од сегашното население не може со правда да се нарече Грци. Останатите се Словени, Албанци и Турци, со мала инфузија на венецијанска крв“.

Дел 10 - Зошто да се разоткрие грчката измама?

Многу Грци, се чини, не се задоволни со материјалот што го објавувам во овие поглавја и горко се пожалија. Не е дека тие веруваат во она што го напишав, ниту веруваат во нешто што некој напишал надвор од нивниот доверлив државен спонзориран грчки образовен систем. Нивниот проблем е што не можат да разберат зошто го правам ова! И под „ова“ мислам на пишување за нивните вистински идентитети што, поради некоја причина, се чини дека ги навредува.

Најголемиот број на е-пошта, надвор од профаните и искрените вулгарни, што ги добивам од Грците на дневна основа, покажуваат тренд на збунетост; „Зошто, тие сакаат да знаат, дали го правам ова? Па, ќе ти кажам.

Никој друг освен грчките влади, Грците и Бугарите, на милиони Македонци не им го ускратил нивниот етнички идентитет. Ова немилосрдно се случува повеќе од еден век. Повеќе од триесет години се обидувам да расудувам со Грците и да им објаснам како се чувствуваме кога нè третираат на ваков начин, но и покрај сите мои напори не можам да постигнам никаков напредок. Сè што ми вратија беа повеќе потсмев и стандардната грчка влада спонзорираше одговори како „ти си Словен“, „нема такво нешто како Македонец“, „Македонија е грчка“, „Тито го создаде македонскиот идентитет“ итн. , итн., итн. Морам да бидам искрен, не ми се допаѓа тоа што го прават Грците, особено со оглед на тоа каде стојат во однос на сопствениот идентитет, па после триесет години молење решив да возвратам на познат начин дека секој Грк ќе разбере; го негираат нивниот идентитет како што тие го негираат мојот.

Меѓутоа, ако можам да истакнам, постои голема разлика помеѓу македонскиот етнички идентитет и оној на Грците. Додека Македонците се луѓе кои се верни на себе и го прифатиле својот етнички идентитет како што им бил пренесен од нивните предци, современите Грци прифатиле вештачки конструиран

идентитет кој е производ на западната филхеленска имагинација од 19 век.

Македонците поднесоа многу од Грците во последните сто години и време е да почнеме да возвраќаме. Грција со своите партнери Србија и Бугарија изврши инвазија на окупирана, поделена и анектирана Македонија, земја која не им припаѓаше. Тие потоа се обидоа насилно и против своја волја да ги претворат Македонците во Грци, Срби и Бугари. Тие Македонци кои даваа отпор беа прогонувани до бескрај. Некои беа протерани, некои беа мачени, а многумина беа целосно убиени. Грција, во својата новонајдена мегаломанска слава, сакаше да ги претвори Македонците во Хелени, што не само што им е туѓо на Македонците, туку и целосно вештачко, создавање на имагинацијата.

Во својата ревност да го прошират проклетството на елинизмот во Македонија, Грците им направија многу гадни и незаборавни работи на Македонците, на кои сигурен сум дека не се горди. Меѓу најгадните работи што ги направија е мачење, убивање и прогонство на многу Македонци затоа што одбиле да станат Хелени. Потоа воведоа политики за промена на сите македонски имиња на места и имиња на луѓе во грчки звучни за да им докажат на сите колку е „грчка“ Македонија. Ги сменија дури и гравурите на црковните икони и надгробните споменици за да се отстранат сите траги од Македонија и минатото да изгледа како да било секогаш грчко. Згора на тоа, Грците воведоа закони за забрана на Македонците да го зборуваат својот мајчин јазик за да избришат уште една единствена и драга работа што им припаѓа на Македонците. Треба ли да кажам повеќе?

Сега кога Србија го напушти својот дел од поделената Македонија и македонскиот народ успеа да изгребе една мала земја што може да ја нарече своја, Грците не губат време да го извезат својот елинизам и да ги малтретираат. Изгледа ако си Македонец нема безбедно место да се скриеш од проклетството на елинизмот.

По сите работи што Грците им ги направија на Македонците, како може некој да се изненади ако Македонците почнаа да возвраќаат? Кои се сепак овие Грци и со кое право да ги злоупотребуваат Македонците и да се извлечат од тоа? Како може фабрикувана нација на луѓе кои не се тие што велат дека се да имаат такви права? Впрочем, како може на народ како модерните Грци да му се дозволи да има држава?

Единствената причина зошто современите Грци се извлечени од она што го направија (и се уште го прават до ден-денес) е затоа што македонскиот народ беше пасивен. Македонците кои биле злоупотребувани во текот на минатиот век ја прифатиле нивната злоупотреба како „чин на судбина“ затоа што немало никој што сакал да им помогне. Меѓутоа, Македонците се луѓе со права и прашање на време е кога ќе откријат дека ги имаат тие права и ќе почнат да се борат и да го разоткриваат расистичкиот грчки став кој владее над нив повеќе од еден век. Ако сум некој пример, Македонците повеќе нема да ја толерираат грчката злоупотреба и ќе се борат за своето место на овој свет и ќе си го вратат она што им е одземено, вклучително и нивниот идентитет и достоинство.

Долги години Грците малтретираа, мачеа, прогонуваа и убиваа Македонци и ниту еден сторител допрва треба да биде казнет. Нормално дека сите Македонци ја изгубија вербата во Грција и во грчката правда. Грција не покажа интерес да се помири со Македонците и да ги помири неправдите од минатото што ги направи против нив. Има ли некакво чудо зошто неговите злоупотребени лојални граѓани се движат низ животот како зомби?

Ако можам да додадам, Грција е можеби единствената земја во Европа каде што расизмот, нацизмот и фашизмот се уште се живи и здрави. Расизмот, нацизмот и фашизмот беа уништени за време на Втората светска војна, но не и во Грција. Расизмот, нацизмот и фашизмот не само што се толерираат, туку им е дозволено да цветаат во Грција. Во Грција сè уште владеат истите династии кои им служеа на Метаксас, нацистичка Германија и фашистичка Италија, луѓе без почитување на човековите права, луѓе кои сè уште веруваат во хеленизам и во

создавање на супериорна раса. Соединетите Американски Држави, меѓу другите, исто така ги поддржуваат овие грчки диктаторски режими во многу наврати од Втората светска војна и ако не директно, тогаш индиректно се одговорни за судбината на македонскиот народ во Грција. Не е ни чудо што американскиот Стејт департмент во своите „Извештаи на земјата за практиките за човекови права“ ги минимизира маките на македонското малцинство во Грција!

Зборувајќи за Метаксас, во книгата „Митот на Метаксас, диктатурата и пропагандата во Грција“ од Мерина Петракис на страница 126 читаме „Зборот хеленизам е симбол и овој симбол е централна точка околу која цивилизацијата на сите народи на земјата ќе да се изгради“.

Ве молиме внимавајте на Грците кои имаат слепа верба во нивната доверлива влада која им кажува дека се „Хелини“, „потомци од античките Хелени“; дури и Метаксас не верувал дека „хеленизмот“ е етнички ентитет; тој веруваше дека „хеленизмот“ е симбол, идеја! Не може да се гради етничка нација од симбол или од идеја!

„Целта на театарската пропаганда на Метаксас беше трансформацијата на масите на таков начин што тие би можеле да станат достоинствени граѓани на „Регенерирачка Грција“ и да учествуваат во создавањето на „Третата грчка цивилизација“. „Регенерацијата на Грција“ беше една од основните цели на новиот режим и беше лансирана од Метаксас на 10 август 1936 година преку неговиот радио говор, а беше повторена и анализирана во Солун на 6 септември 1936 година: „Бевме принудени да воведеме диктатура. (...) за да можеме да ја оствариме нашата врвна цел која е една и единствена: „обнова на Грција“: регенерација која не е само економска туку и социјална. Грција не може да постои социјално ако нејзиното општество се состои од несреќни и мизерни луѓе. Грчкиот народ дојде до таква точка на деградација и рамнодушност што ја загрози судбината на нацијата и на земјата (...) Така повторувам: Регенерација од национална гледна точка: затоа што не можете да постоите освен како Грци; како Грци кои веруваат во моќта на хеленизмот и преку него можете да ја

развиете и создадете сопствената цивилизација“. („Митот на Метаксас диктатура и пропаганда во Грција“ од Мерина Петракис, страници 126 и 127).

Подолу на страница 127 во истата книга читаме „Метаксас предвидел нова држава заснована на оживување на хеленизам (хеленизам-грчки национален идентитет) и на врвните грчки идеали. Овие идеали и хеленизам беа уништени по Големата војна и Малоазиската катастрофа, заедно со Мегалиската идеја (врховната идеја) за Голема Грција, која беше знаменосец на хеленизмот. Според мислењето на Метаксас, ниту еден човек, особено млад човек, не би можел да живее без национален идентитет затоа што би станал дезориентиран и збунет“.

Понатаму, на страница 127 читаме „Постоечкиот образовен систем, наместо да им понуди културно образование засновано на националните идеали, воведо нови теории за поучување и просветлување на младите за општи работи. Ова, според Метаксас, беше фатална грешка: образованието во Грција не треба да служи за ништо друго освен да ги образува Грците и да ги насочува кон големите национални идеали. Духовно, луѓето можеа да постојат само како Грци, Турци, Французи, Англичани, Германци и други. Затоа, грчката младина треба да сфати дека може да постои и да дејствува само преку својата националност: хеленизам, тврди Метаксас во „историските“ написи разменети меѓу него и неговиот политички ривал Венизелос (харизматичниот пропагандист за „Голема Грција“), преку Катимерини во 1934-1935 година немаше граници, а Мегали идејата беше мртва само во нејзината територијална форма. Во голема мера, грчката цивилизација и грчката култура немаа граници. Така, беше императив грчката национална култура, грчката култура, да биде реконструирана и обновена, на таков начин што ќе може да се прошири надвор од географските граници на Грција. Ова беше суштината на хеленизмот и Мегали идејата и стана сон на „Државата на четврти август“. На 2 октомври 1936 година, кога Метаксас ги постави главните цели и политики на неговата влада, „обновата на Грција“ ја формираше централната тема. „Грција има само еден излез“, силно нагласи тој „да маршира напред решена да ја постигне нејзината регенерација; оваа регенерација би била

долга и тешка задача; но ние сме решени да ја исполниме оваа задача целосно и темелно. За оваа цел беше потребна мобилизација на секој дел од грчкото општество“.

Дозволете ми да го потсетам читателот дека под „регенерација“ Метаксас мислеше на целосно уништување на вистинските етнички идентитети кои се чинеше дека „се навраќаа“ во грчкото општество. Повторното појавување на вистински етнички идентитети Метаксас го нарекува „деградација и рамнодушност“. Со други зборови, регенерацијата според Метаксас значи повторно воведување на „хеленизмот“ во помоќна форма.

Потоа, на долната страница 127 Метаксас продолжува да вели: „Патот што мора да го помине нашата Организација, организација која носи успешен наслов што ги означува вашите цели, е отворен за дискусија и понатамошни значења. Сигурен сум дека ќе работите многу напорно за вашите идеали многу успешно да се пренесат на цела Грција на таков начин што ќе се појави посебна класа на луѓе, кои размислуваат подеднакво и се целосно посветени на државата, и ќе формираат власт. класа на нашето општество“.

На страница 128 читаме „Горениот извадок сугерира дека режимот бил решен да ги искористи сите можни средства за да обезбеди „обнова на Грција“ и создавање на „Третата грчка цивилизација“. Во својот говор пред ЕОН во Јанина на 13 јуни 1937 година, Метаксас го анализираше овој концепт и ги поставил условите за негова материјализација: „Морате да бидете подготвени за она што доаѓа затоа што ќе доживеете да го видите создавањето на Третата грчка цивилизација која е Современа грчка цивилизација. Првата цивилизација била античката цивилизација. Таа цивилизација беше одлична по дух, но немаше религиозна вера и засекогаш ја нема. Заедно дојде и втората грчка цивилизација (византиска) која не постигна големи духовни работи, но имала длабока религиозна вера. Сега е ваш ред да ги комбинирате најдобрите елементи на двете цивилизации и со вашата длабока христијанска вера (...) и инспирациите извлечени од големите

достигнувања на вашите предци, мора да ја создадете Третата грчка цивилизација“.

„Третата грчка цивилизација“ бараше враќање на националните вредности како што беа олицетворени од режимот на Метаксас. Овие вредности, според Николудис, ќе го поттикнат „жедниот“ грчки народ „да се вратат во своите вечни извори каде што ќе го постигнат своето духовно воздигнување и национална регенерација и ќе создадат нова врвна цивилизација: Третата грчка цивилизација“.

И, конечно, на страница 131 читаме „Така, грчката надворешна политика под Метаксас, барем на почетокот, потпадна под германско влијание“.

Покрај тоа што звучи крајно лудо како сценарио за фиктивен филм со б-оцена, пристапот на Метаксас во теорија може да звучи прогресивен. Нема ништо лошо во тоа еден народ да се врати на своите корени, но кон кои корени предложи Метаксас да се врати? На словенските, албанските или влашките корени од кои потекнува неговиот современ грчки народ? Се разбира не! Тој предлагаше да се врати на своите митски корени на филхеленското творештво, оние што никогаш порано не постоеле. Сепак, може да се каже дека нема ништо лошо во тоа, освен ако тој не бил Македонец кој го преживеал и бил сведок на лудилото на Метаксас.

Надвор од Македонците кои се протерани во стотици илјади во концентрационите логори на жешките и суви острови чисто затоа што се родени Македонци, надвор од тоа што нивниот јазик е забранет со закон да не се зборува приватно или јавно, и надвор од тоа што биле принудени да прифати странски имиња и странски наметнат вонземски идентитет, Македонците немаат многу да се жалат за постигнувањата на Метаксас.

Но, најлошото нешто за Метаксас е неговата политика што ја вовеле кон крајот на 1930-тите во однос на третманот на етничките малцинства во Грција; политики кои постојат и сè уште се спроведуваат до ден-денес. Друго распространето прашање во денешна Грција се расистичките ставови на

Метаксас кои преживеале и се практикуваат не само во образованието и во владините институции, туку и во психата на грчкиот народ кој со години бил перен мозок и продаден за славата на хеленизмот кој, доколку тие грижа да дознае, е синоним за расизам, нацизам и фашизам.

Дами и господа, легендарниот д-р Франкенштајн е жив и здрав, и во изминатиот век или нешто повеќе работи за грчката влада во помош на хеленизмот.

За оние кои сè уште прашуваат „зошто го правам ова?“ да речеме дека имам мои причини. Покрај безбројните македонски животи изгубени во борбата против елинизмот, безбројните луѓе прогонети, се поделија од семејствата, им беа конфискувани имотите и домовите, а покрај оние кои беа претворени во жестоки Хелени, има и оние Македонци кои сè уште се чувствуваат несигурни. за нивната култура и идентитет благодарение на грчката потреба за пропагирање на хеленизмот. Решив да разговарам со тие луѓе и да им кажам дека немаат причина да се чувствуваат несигурни и засрамени од тоа кои се и немаат потреба да ја доведуваат во прашање нивната историја и етнички идентитет само затоа што тоа им го кажале Грците. Сакам овие луѓе да погледнат во вистинското лице на Елада и Хелените и да ги видат вистински онакви какви што се; лажна нација полна со измамници недостојни за внимание и незаслужни за восхит.

Дел 11 - Проклетството на ХЕЛЕНИЗМОТ

Хеленизмот не е религија, не е етнички ентитет и не е дури ни национален идентитет; тоа е идеја, идеја дизајнирана да обликува цела земја да верува и да се однесува онака како што сакале модерните Европејци од 19 век. Хеленизмот започна во мал дел од модерна Грција, всушност, поточно филхелените го создадоа тој мал дел од модерна Грција бидејќи им требаше културна основа за да ја моделираат нивната идеја. Современите Европејци го нашле она што им треба во општеството кое живеело во тој многу мал регион на модерна Грција пред 2.400 години.

Некогаш, кон крајот на 18 и почетокот на 19 век, имаше некои западноевропејци кои се сметаа себеси за „напреднагледни“ и веруваа дека можат да го подобрат светот само ако можат да го научат како да се однесува на начин по нивен вкус. За да го направат тоа, им требаше модел кој го пронајдоа кај луѓето од пред 2.400 години кои живееле во јужниот дел на денешна модерна Грција. Идеите и делата на овие западноевропејци станаа познати како „хеленизам“ и тие самите станаа познати како „филхелени“ или пријатели на Хелените. Народот што ги прифатил идеалите на хеленизмот станал познат како „Хелени“.

Современа Грција не беше случајно именувана како „Грција“, ниту пак Античка „Грција“. Сите знаеме дека не постои ниту една античка карта на која е прикажана „Грција“, бидејќи тогаш немало „Грција“. Имињата „Грција“, „Грци“, „Античка Грција“ и „Антички Грци“ влегоа во употреба и истакнати кон крајот на 18-ти, почетокот на 19-ти век. Една од причините за давање на „Грција“ латинско име е затоа што на филхелените им требаше „Грција“ да има западно име за да бидат дел од западниот свет. Друга причина за да се дојде до ова име беше, за прв пат, да се здружат сите антички светови, вклучувајќи ги градовите држави, Ахаја, Тесалија, Епир и грчката окупирана Македонија под едно „западно звучно“ име, „Грција“.

Современиот хеленизам се очекуваше да започне во јужниот дел на Современа Грција со соборувањето на Отоманската империја и оттаму да се прошири нанадвор. Сепак, не сите ја прифатија идејата за хеленизам, не ако тоа требаше да биде на сметка на традиционалните вредности.

Идејата беше дека за да се биде Хелен, треба не само да се прифатат идеалите на хеленизмот, туку и да се напуштат сопствената култура, традиции, јазик, па дури и религија. За многу луѓе хеленизмот бил синоним за паганизам. Во денешно време е смешно да се слушне како грчките православни свештеници пукаат од гордост што се толку големи Хелени несвесно или намерно го напуштаат христијанството, истата вера на која се заколнале да служат. Но, тоа не е сè; Хелен е должен да го чува својот вистински идентитет во тајност не само од општеството туку и од неговото потомство. Децата не смеат да ја знаат вистината, со што би се погрижиле да останат добри Хелени!

Изненадувачки елинизмот беше прифатен од многу луѓе, но не толку колку што се очекуваше. Луѓето со силни традиционални вредности и долги семејни корени одбија да се откажат од она што им беше драго и блиску до срцето. Многумина се бореа против хеленизмот, а многу повеќе дури и ги загубија животите. Оние кои го прифатија хеленизмот беа или неуки за сопствената историја или сакаа повеќе од животот од она што тој требаше да го понуди, дури и ако тоа значеше размена на нивната вистинска историја, јазик и етнички идентитет за него.

Новиот хеленски идентитет бараше Хелените да имаат хеленско име, така што секое негрчко лично и семејно име мораше да се смени за да звучи грчко. За жал, како и кај луѓето кои добиваат псевдоними во програмите за заштита на сведоци, вистинските идентитети престануваат да постојат. И бидејќи новите идентитети немаат историја, треба да се фабрикуваат фантомски истории и да се пропагираат лаги за да се вклопат поединците. На „променетите“ индивидуи тогаш треба да им се всади гордост не само да ги убедат своите соседи кои се тие, туку на крајот да се убедат себеси и своите деца. Затоа денес, по 200 години хеленизација, имаме толку многу Словени,

Албанци, Власи, па дури и Турци христијани од Мала Азија, кои пукаат од гордост дека се „чисти Грци, директни потомци од Старите Грци“.

Се надевам дека сега разбирате зошто не може да се дозволи „вистинската“ историја на овие луѓе да излезе на површина. Ако го направи тоа, ќе ја разбие илузијата на хеленизмот и не само што ќе го разоткрие извршениот филхеленски заговор, туку и ќе ги отуѓи неговите волни и несвесни учесници кои сега ги има десетици милиони. Ако се разоткрие заговорот за создавање хеленизам, тогаш секој Грк нема да има друг избор освен да го доведе во прашање неговиот или нејзиниот „грчки“ идентитет; дали се словенски, албанци, влашки или некоја друга нечуена етничка припадност од Мала Азија, Кавказ или некаде на друго место? Појавувањето на Република Македонија се закани дека ќе го разоткрие овој хеленски заговор кој објаснува зошто толку многу параноични Грци го негираат нејзиното постоење и се однесуваат толку сомнително.

За многумина, вклучително и огромното мнозинство Македонци, кои ја вреднуваа својата култура, јазик и традиции, борбата против хеленизмот стана немилосрдна и бескрајна борба. За нив хеленизмот е проклетство.

Во продолжение следуваат извадоци од книгата „Крвните линии формираат етничка гордост до етничкиот тероризам“, од Вамик Волкан.

На страниците 121 и 122 читаме „Движењето на Грција за изградба на национален идентитет, сепак, содржеше единствен елемент што не го споделуваат другите: надворешна поддршка, па дури и притисок, за специфичен вид нов идентитет. Британците, Французите и Русите бараа современиот грчки идентитет да биде хеленски и да одговорат на носталгијата на Европејците за обновувањето на претхристијанската хеленска цивилизација која е во затемнување околу две илјади години. Европејците самоуверено очекуваа да ја видат карактеристиката на Хомер кај Грците по ослободувањето, и покрај одливот и одливот на историјата во толку голем временски период. Неокласицизмот што се појави во Европа во седумнаесеттиот и

осумнаесеттиот век како естетска и филозофска идеја требаше физички да се отелотвори во денешна Грција. Идеалистичките и надежни ставови на неокласицизмот што подоцна ќе им се наметнат на Грците беа накусо изразени во 1822 година кога американскиот претседател Џејмс Монро изјави:

„Спомнувањето на Грција го исполнува умот со најголеми возвишени чувства и ги буди во нашите пазуви најдобри чувства од кои нашата природа е подложна“.

Меѓутоа, во реалноста, непосредно пред грчката војна за независност, повеќето Грци сè уште се нарекувале себеси како Римјани. Влачавас, свештеничкиот бунтовнички водач кој се крена против Османлиите, изјавил: „Роден сум Ромнеос, ќе умрам Ромнеос“.

Некои Европејци и неколкумина Американци кои дојдоа да и помогнат на Грција да основа нова национална држава, беа разочарани дури и огорчени, кога открија меѓу грчките селани дека нема војни-херои како Ахил или Ајакс, нема државници како Перикле, нема филозофи како Сократ или Платон. и нема поети од калибарот на Есхил или Софокле. Постоеше, всушност, малку сличност меѓу Грците од деветнаесеттиот век и идеализираните Грци од античката историја што имаа такво влијание врз имагинацијата на европските ослободители“.

Подолу на страница 122 читаме „Фолклорниот научник Мајкл Херцфелд идентификуваше три главни пречки за проектот за рехеленизирање на Грција. Прво, на луѓето во новата национална држава им беше тешко да прифатат дека треба да личат на одамна изгубените жители на нивната земја; повеќето од обичните луѓе немаа поим што треба да бидат. Второ, тие не би можеле да бидат „елински“, во старата паганска смисла на зборот, бидејќи силно се придржувале на христијанската вера во својата православна црква. Конечно, беше тешко да се биде Хелен додека се користи ромски јазик измешан со турско, арапско и персиско потекло“.

Уште подолу на страница 122 читаме „Елинизмот беше прифатен, но под трите препреки наведени погоре, под посебен начин. Беше направен „интимно личен“, идентификуван како

мистичен сензибилитет што не можеше да го разберат ниту западните поддржувачи. Џорџ Евламбиос во 1843 година изјавил дека странците не треба да се обидуваат да го направат невозможното обидувајќи се да ги сфатат мистериите на грцизмот. Иронично беше што тезата за хеленизмот, иако првично беше насочена однадвор, во пракса на крајот ќе ги наведе Грците да се разликуваат од самите други кои помогнаа да се дефинираат. Апсорбирачкиот хеленизам ги направи современите Грци горди на својата уникатност“.

Во овој момент обично го давам мојот коментар за современогрчкиот лицемерен став против македонскиот етнички идентитет и како иако игнорирајќи го фактот дека не постои вистински грчки идентитет, туку само фабрички, Грците продолжуваат да бидат пречка за влез на Македонија во светот. Но, наместо да давам свој коментар, овој пат ќе користам цитати од книгата „Појавните стратешки предизвици на животната средина на дваесет и првиот век“ уредена од Вилијамсон Мареј.

На страница 17 од оваа книга читаме „Со оглед на, на пример, современите поими објавени од Министерството за образование во Атина за Македонија. Грчките учебници ги прикажуваат Филип Македонски и Александар Велики како примери на грчката цивилизација и нивното кралство како темелно хеленизирано. Затоа, според оваа логика, современите жители на Македонија се производ на непрекинато културно влијание кое се протегало до Грција од четвртиот век п.н.е. Како резултат на тоа, сегашната Република Македонија, населена со Словени, наводно нема право на своето име ниту да ја користи шеснаесеткраката ѕвезда од Вергина, симболот на античкото Кралство Македонија, како свој национален амблем. Изоставена од оваа бајка е отсуството на каков било доказ дека античките Македонци зборувале грчки или биле дел од грчката култура.

Понатаму, неоспорниот факт дека Филип и Александар се восхитувале на грчката култура и дека грчкиот јазик се зборувал на нивниот двор, едвај ги направил нивните поданици Грци, повеќе од фактот дека дворот на Екатерина Велика и

Александар I зборувале француски ги натерало руските кметови од крајот на осумнаесеттиот и почетокот на деветнаесеттиот век дел од француската култура. Игнорирано, исто така, е влијанието на последователните бранови на инвазии што се урнаа на Балканот помеѓу четвртиот и четиринаесеттиот век од нашата ера“.

Потоа, на страница 18 читаме „Што остана од античката грчка култура во средновековна Македонија по илјада години силување, ропство и колење во рацете на странците? Денеска грчката влада инсистира на тоа дека нејзината земја нема малцинства. Но, еден патник во грчка Македонија или Тракија ќе открие дека многу (можеби 250.000 или повеќе) Албанци, Словени и муслимани - како точно да се наречат е целосно прашање на мислење - живеат во близина на грчката граница со Албанија, Македонија, Бугарија и европските Турција. Сè што овие противречности навистина го докажуваат е дека по два века независност, грчките националисти остануваат несигурни и се сомневаат во себе зад нивните фалби и трогателни фасади“.

И сега еден збор до моите критичари;

Кога првпат почнав да ги пишувам овие поглавја, Грците ме обвинија дека „измислувам приказни“ и „кажувам лаги“, барајќи да видам докази и цитати од сигурни извори. Сега, кога изработив цитати, многу, многу цитати од повеќе од триесет различни сигурни и непристрасни автори, кои патем сите ја поддржуваат грчката страна додека ја раскажуваат „вашата“ приказна, вие ме обвинувате дека користам „зборови на други народи“ и „немајќи свој ум“. Ве молам одлучете се!!!

Ве молам, наместо да ме обвинувате мене што ви ја кажувам вистината, признајте си дека сте лажна нација со фабрички идентитет и наместо толку да се трудите да докажете дека „Македонците не постојат“ обидете се повеќе и докажете дека „Грците постојат“.

За оние кои сè уште не се убедени дека современиот грчки идентитет е вештачка креација, ве молиме продолжете да читате.

Дел 12 – Дали има недоразбирање?

Што и да правам деновиве, се чини дека има недоразбирање помеѓу она што го кажувам во моите написи и она што го разбираат повеќето Грци.

Уште еднаш ќе се повторам. Од различни причини, кои секој Грк треба да ги разбере, последователните грчки влади и мнозинството грчки народ кои ги избираат тие влади, им го негираат на Македонците нивниот етнички идентитет. Тоа трае од 1878 година кога станало очигледно дека македонските земји се достапни за заземање. Еден од изговорите што грчките влади и многу Грци го користат за да им го ускратат идентитетот на Македонците е нивното празно тврдење дека „Македонците не постојат“. Тогаш, кои биле овие луѓе кои живееле на тие земји што Грција ги стекнала со војна во 1912, 1913 година? Во зависност од тоа кој грчки го прашувате, добивате различни одговори кои се движат од; тоа се „Словени“, „Бугари“, „Срби“, „Скопјани“, „Славоскопјани“ итн итн.; но НИКОГАШ Македонци.

Грците повеќе од еден век им го негираат етничкиот идентитет на Македонците не затоа што нема Македонци, туку затоа што тие, Грците во 1912, 1913 година узурпираа 51% од македонските земји и го украдоа македонското наследство и не сакаат да бидат разоткриени и идентификувани како лажливи и крадски виновници кои се тие. Изговорот што го користат Грците за да го оправдаат ова, се разбира без ниту еден доказ, е дека „Македонија е грчка“. А како е Македонија грчка? Велат затоа што Античките Македонци биле Грци. Дали ни недостасува нешто овде?

Дури и ако античките Македонци биле поврзани со античките луѓе што живееле јужно од Олимп, а самите велат дека не биле, тоа не е ни ваму ни таму затоа што современите Грци немаат врска ниту со т.н. антички Грци ниту со античките Македонците. Всушност, како што сум покажал многу пати,

единствените луѓе со кои се поврзани современите Грци се словенските, албанските и влашките доселеници кои дошле на територијата на модерна Грција во текот на 11 до 14 век. Повторно, како што покажав во овие поглавја, модерна Грција и модерните Грци се креација од 19 век, измислица на филхенската имагинација. Колку пати тоа мора да се каже за да се разбере?

До крајот на 1980-тите, правилата беа дека треба да се роди Грк за да биде Грк. Сфатив дека Грк не може да се направи, тој или таа треба да се роди Грк. Всушност, Грција, во 1982 година со министерска уредба број 106841, го објави усвојувањето на Законот бр. 400/76, под услов; „Слободни да се вратат во Грција се сите Грци по род, кои за време на Граѓанската војна во Грција од 1946-1949 година и поради тоа избегаа во странство како политички бегалци, и покрај тоа што им беше одземено грчкото државјанство.

Слично на законот бр. Последователно беше воведен 1540 со што се предвидува враќање на конфискуваните имоти на политичките емигранти, читај политички бегалци. Формулацијата употребена во законодавството повторно беше неправедно внимателна. Тој ги дефинира политичките емигранти за кои законот ќе има примена ограничена на оние кои се „Грци по род“.

Терминот „Грци по род“ е термин што го користат грчките власти за сите оние кои се идентификуваат како етнички Грци. Оттука, етничките Македонци кои се исто така политички бегалци и на кои им е укинато грчкото државјанство и/или имотите им се конфискувани се исклучени од уживањето на правата дадени според овие закони, па затоа сериозно ја доведуваат во прашање самата положба на законите врз основа на правичност и правичност. Дополнително, конструкцијата на формулацијата која се однесува на овие закони не е бенигна, таа има јасна намера да ги дискриминира сите оние кои припаѓаат на категоријата луѓе класифицирани како политички бегалци и кои не се „Грци по род“. Со оглед на тоа што етничките Македонци доминантно ја сочинуваат оваа категорија на луѓе,

неспорно е дека тие беа цел на оваа ексклузивистичка дефиниција и најмногу настрадаа.

Што точно е тогаш „грчки по род“? Дали значи Грк по раѓање или Грк по крв роден од грчки родители? Да, тоа го прави според начинот на кој се применува во законите! Како тогаш може Грк со словенско, албанско или влашко потекло да биде „Грк по род“, а не некој што е роден во Грција, е грчки државјанин, но се чувствува Македонец?

Мои пријатели „Грката жига е горе“! „Не постои нешто како Грк“, бидејќи според грчкиот закон Грк треба да се роди од Грк. Но, како може Грк да се роди од Грк кога „не постои нешто како Грк“ на прво место?

Но, додека го кажувам ова, добивам коментари од Грците како следниов;

„Етничката припадност не се заснова на генетски состав. Во ниту една земја не се бара некој да направи генетски тест пред да биде прифатен како граѓанин. Дури и Хитлер не барал такви тестови. За Ристо Стефов, пак, и за некои негови колеги, фактот што Грците не можат да докажат генетски идентитет на некој (ионака не е дефиниран така невозможно) кој бил Грк, значи дека Грците не се Грци. Затоа грчкиот збор Македонија и грчкиот административен округ Македонија (во Грција) со нејзината грчка историја се за преземање. Единствената заслуга на таквата екстремна форма на расизам е тоа што отворено не бара истребување на Грците бидејќи милосрдно ги прави Грците непостоечки со чин на слободна волја. Како и да е, преку овој изум може да се присвои дел од Грција, грчки имот (во административната област Македонија), како и грчкото наследство и историја.

За жал за Ристо Стефов и неговите пријатели, етничката припадност не се одлучува со збир на гени и освен тоа, не знаеме ништо за тоа колку генетски хомогени биле оригиналните Грци (кој и да мисли Стефов дека биле овие). Овој расен, па дури и расистички став кон дефиницијата на етничката припадност, игнорира илјадници години јазичен и

културен континуитет и самодефинирањето во секое време на Грците како Грци. Стефов погодно го игнорира и географскиот континуитет, бидејќи Грците никогаш не живееле само околу Атина и Спарта според нивните сопствени и туѓи сметки“.
(Тимфајос, 06 март 2009 г.)

Па, што ни кажува г-дин Тимфеј? Дали ни кажува дека „секој што се чувствува како Грк може да биде Грк“? Што е со некој што е и се чувствува Македонец дали може да биде Македонец? Повеќе од 100 години Грците велат НЕ!

Како и да го пресечете господине Тимфај, овој тип на „грчка логика“ е многу тешко да се проголта.

Се што сакам од вас Грците е да ја примените истата логика на Македонците како што ја применувате за себе! Ако Словен, Албанец и Влава може да биде „Грк“ затоа што, ако правилно го разбираам Тимфај, тој или таа „се чувствува како Грк“, тогаш зошто Македонецот, роден од Македонци, кој живеел во Македонија многу генерации, не може да биде Македонец? Не можете да го имате на двата начина!

Г-дин Тимфај продолжува да вели: „Националистичките принципи на деветнаесеттиот век, во кој етничката припадност била генетски непроменлива низ времето, се фосил на преднаучното размислување. Благодарение на Дарвин и научната револуција што тој ја донесе, сега знаеме малку повеќе отколку што знаеле луѓето во 19 век. Луѓето, како и другите видови, не се статични. Старите Грци немале посебни имоти, а сите исчезнале со нив кога Демостен, или Александар [за ваша информација господине Тимфај, Александар не бил Грк, тој бил Македонец] или некој или друг умрел. Јазичниот, историскиот и културниот континуитет е она што го одредува опстанокот на една етничка припадност, а не единствена „крв“ или ексклузивен збир на гени. Како и видовите, така и човечките „етникуми“ еволуираат со текот на времето. Потрагата на Ристо Стефов е постојана потрага по генетска контаминација од Албанците или од некоја друга „нечиста“ етничка припадност, за да може како креационист да каже: аха, Грците како што се познати денес никогаш не биле создадени

од Бог, ниту Грците од античко време. немаат врска со денешните Грци затоа што не се нарекувале Ромиои, веројатно не се мешале со Албанци итн. Значи тие биле друга 'раса'. Тој ја пресекува осамената фигура во таквата потрага, бидејќи ваквото размислување се повеќе и повеќе се препознава како припадност на оние расистички теории промовирани од фашистичките држави од средината на 20 век. Етничкиот принцип на Стефов е како оној на креационизмот во смисла на линии кои не се развиваат, туку можат само да останат или исчезнат. Денес ова е мисла што ретко ја забавуваат дури и обичните лаици“.

Но, она што Тимфеј не го разбира, или е лицемерен во врска со тоа, е дека токму истото за кое зборува и ме обвинува мене, го практикува и Грција денес! Господине Тимфајос, принципите кои важат за Грците како што кажавте погоре подеднакво важат и за Македонците! Можам и сум те обвинил дека го правиш истото за кое ме обвинуваш мене, само што Грција и Грците се тие што го негираат нивниот етнички идентитет на Македонците, а не обратно? Сè што правам е да посочам што велат за вас другите, чие истражување можеби го цените. Па повторно ќе го поставам прашањето „зошто Македонецот, кој себеси се нарекува Македонец, роден од Македонци и се чувствува како Македонец, според Грците, не може да биде Македонец“? Господине Тимфај и останатите Грци кои на Македонците им го негираат нивниот етнички идентитет, со нетрпение го очекувам вашиот одговор.

Искрено, господине Тимфај, не ми е гајле како вие Грците се нарекувате себеси и кој мислите дека сте и од кого мислите дека потекнувате. Она што не ми се допаѓа кај вас е вашата неправедност кога станува збор за односот кон оние кои се различни од вас и вашето непочитување на правата на македонскиот народ и во Грција и во Република Македонија.

Прво ти, а под тебе мислам на Грција и Грците, без наша согласност ја нападнаа, окупираа и анектираа нашата земја Македонија, што јас ја нарекувам кражба, потоа не измачуваа, убиваа, асимилираа и не избркаа од нашите домови во името на елинизмот. Потоа ни ги смениа личните

имиња, топоними и хидроними и ги направивте грчки да звучат за да му покажете на светот колку е грчка Македонија. Тогаш ни го забранивте мајчиниот јазик и нè натеравте да го зборуваме вашиот вонземски хеленски јазик, кој ни се допаѓа. Отворено практикувате расизам со тоа што јавно им ги негирате на Македонците најосновните човекови права и се осмелувате да ме нарекувате расист затоа што се бранам? Каде е правичноста во тоа?

Можеби г-дине Тимфај, треба да научите малку повеќе за вистинската Грција пред да почнете да ги обвинувате другите за работи што вашата земја и вашите сонародници ги практикуваат секој ден.

И сега ќе ве оставам со ова;

„На крајот на краиштата, преку истата нео-класична елитна идеологија која денес ги отфрла аргументите на Бернал без контрола, Грците биле научени да отфрлаат се што е познато во нивната народна култура како „туѓо“ за класичниот хеленизам измислен од Германецот од осумнаесеттиот век. научниците кои ја поддржуваа и „автохтоната“ теорија на грчката етногенеза и, во лозата на „ариевските“ лингвисти, таканаречената расна наука на нацистите. Ова е, исто така, идеологијата што денес направи неопходно да се прецизира дали се мисли на современите Грци, како што штотуку направив, бидејќи Западот ја направи класичната антика единствен прифатлив камен на нивната културна вредност.

Примерот на модерна Грција дава корисен клуч за историзирање на оние кои Ерик Волф иронично ги нарече „луѓе без историја“ (Волф 1982). За современите Грци – народ кој може да се расправа, зафатен со вишок историја, но за еден вид измислен за нив од помоќни други – се соочува со вистинска животна дилема...“ („Антропологија, теоретска практика во културата и општеството“ од Мајкл Херцфелд, стр. 67)

Дел 13 – Што прави Грција?

Значи за Словените, Албанците и Власите кои сакаат да бидат Грци можат да бидат Грци затоа што се чувствуваат како Грци, но за Македонците кои се Македонци и сакаат да останат Македонци, според извртената грчка логика, тие не можат да бидат Македонци! Зошто е тоа, зошто двојни стандарди и што прават Грците?

Добро кажано, многу е едноставно. Грција ги украде македонските земји и го експроприра целото македонско наследство. Не сака некој да знае за тоа или да мора да го врати она што му го украде. Затоа, наместо да се занимава со своите прашања, Грција упатува секакви детски обвинувања за да ги избегне. Едно од нејзините најдетски обвинувања е тврдењето дека „Македонците не постојат“.

Прво и основно сите мора да разберат дека не е на Грција да одлучува дали Македонците постојат или не; на Македонците е и македонскиот народ одамна одлучил дека тие постојат и пролеале крв за да се наметнат на овој свет. ДА има Македонци и ДА ги има низ целиот свет и внатре во Грција и Бугарија. Поголемиот дел од светот, освен Грција и Бугарија и нивните поддржувачи од Европската Унија кои ќе останат безимени, го прифати фактот дека Македонците постојат и немаат проблем со тоа.

На историчарите и на повеќето лаици им е добро познато дека Македонија била „национална држава“, па дури и империја со историски корени што го докажува нејзиното постоење, додека Грција НИКОГАШ не била национална држава, дури во 1829 година кога филхените вештачки ја создале. Грција нема доказ за своето постоење како национална држава пред тоа. Всушност, не постои ниту една античка карта што ги прикажува зборовите „Грчки“ или „Грција“ што некогаш постоеле.

Ако досега сте ги читале овие написи, треба да знаете и дека „не постои нешто како Грк“ во природна или етничка смисла. Современата грчка нација е создадена од западноевропските филхени од 19 век и почива на коските на словенската, албанската и влашката култура кои биле жртвувани за вештачко создавање на Грција. Македонците од друга страна се вистински народ кој има своја уникатна култура и ги препознава, признава и почитува нивните вистински корени.

Покрај кражбата на македонските земји и експропријацијата на македонското наследство, Грците извршија и многу сверства врз македонскиот народ за кои сигурен сум дека не се гордеат и за кои не сакаат светот да ги знае. Тие вклучуваат палење македонски села, убивање невини цивили, прогонство на семејства, прогонство на деца, конфискација на имоти, затворање и тортура на десетици илјади и искрено убивање на илјадници Македонци. Ова се неодамнешни и добро документирани историски настани кои лесно може да се докажат и не можат да се негираат.

Згора на тоа, Грција ги смени и личните и семејните имиња на луѓето, ги смени сите македонски имиња на места и им забрани на Македонците да го зборуваат својот македонски јазик и да се идентификуваат како Македонци. Всушност, Грција отиде уште подалеку и избриша се што беше македонско, вклучително и македонски натписи на јавни објекти, црковни икони и надгробни споменици. Зошто Грција го направи сето ова? Очигледно тоа имаше причина!

Причината зошто Грција го направи сето ова е затоа што крие длабока мрачна тајна, тајна што не сака светот да ја знае. Така, за да избегнат откривање на оваа тајна, Грците ќе направат се за да ги држат Македонците расеани и подалеку од овие прашања.

Но, се додека Македонците обрнуваат внимание на Грците, Грците ќе продолжат да ги впуштаат во нивните лаги и реторика што ќе ги држи зафатени и подалеку од пронаоѓањето на вистината. Грците не сакаат ништо подобро од тоа да ги ангажираат луѓето во бесмислени прашања како „спорот за

името“ за да ги спречат да откријат што навистина е важно за Грција, „македонските земји“.

На Грците не им е гајле што мисли светот за „лудите дебати“ што се водат меѓу Македонците и Грците се додека тие го одвлекуваат вниманието, а не за она што е најважно за Грција, „македонските земји“.

Грција повеќе би сакала целиот свет да верува дека сите балкански луѓе се луди без ништо подобро да се расправаат од античките имиња и кој бил кој пред 2.000 години. И додека светот мисли дека сите сме луди, Грците ќе уживаат да живеат во топлината и луксузот на нашите македонски домови додека ние се смрзнуваме на студ. Сè додека ги вклучуваме Грците во бесмислени прашања и светот мисли дека сме луди, Грците ќе продолжат да ја ограбуваат и силуваат нашата Македонија, нашето наследство од нашите татковци и дедовци. И додека Грците уживаат во удобноста на нашите домови и земји, ние ќе талкаме низ дијаспората како политички и економски бегалци.

Ја сакате вистината за Грција? Ова е вистината за Грција и нашата неволја со неа! Македонските домови и земји денес се окупирани од поранешни Албанци, Власи и малоазиски Турци кои денес се нарекуваат Македонци, самите жртви на елинизмот, додека вистинските Македонци талкаат низ светот и живеат во туѓи земји. И зошто е ова? Затоа што Грција сака по секоја цена да ги држи македонските земји, земји што не и припаѓаат на Грција, земји што Грција ги доби со војна во 1912, 1913 година и против желбите на вистинскиот македонски народ.

Зошто Грција прави детски тврдења дека „Македонците не постојат“? Зошто Грција постојано измислува нови лаги? За да може да има право на Македонија, за да може да каже дека Македонија и припаѓа на Грција. За да може засекогаш да ни го украде наследството од нас!

За да може Грција да „полага право“ на македонските земји, таа мора да ги отстрани сите други баратели кои може да имаат слични барања или кои можат да го оспорат нејзиното барање.

Единствениот народ кој има легитимни претензии кон Македонија и македонското наследство е самиот македонски народ. Значи, со негирање на постоењето на македонскиот идентитет, Грција всушност го отстранува македонскиот народ од оваа равенка. Значи, според грчката логика, ако Грците продолжат да веруваат дека Македонците не постојат, тие не можат да го оспорат тврдењето на Грција кон Македонија: јасно и едноставно.

За да „полага право“ на македонските земји и наследство, Грција бара доказ за сопственост. Сепак, досега немаше причини Грција да покаже доказ за сопственост бидејќи немаше противници на нејзините барања. Но, со појавата на Република Македонија, Грција станува сè понесигурна и чувствува дека порано или подоцна тие предизвикувачи ќе излезат на површина. Така, за да ги одложи или пренасочи тие предизвици, Грција измисли голем број бесмислени прашања како што се „спорот за името“ и различните закани со вето за да го држи македонскиот народ зафатен и подалеку од главното прашање; оспорување на хегемонијата на Грција над Македонија, земја и наследство што не ѝ припаѓа на Грција, земја и наследство што му припаѓа на македонскиот народ. И тука дами и господа лежи суштината на целиот проблем.

Сега за оние кои мислат дека ја знаат Грција! (Ова ги вклучува повеќето Грци и многу странци)

Никој не го знае односот на Грција кон Македонците подобро од самите Македонци кои живееле во Грција. Никој не ја познава Грција подобро од Македонците кои од прва рака ја доживеале грчката правда. Бидејќи сме Македонки од Грција и сме живееле во Грција, ние се квалификуваме, повеќе од кој било, самите да процениме што е Грција и зошто Грција се однесува така како што е. Имаме добра идеја за тоа како е да се биде злоупотребен од Грција и Грците и можам да ве уверам дека нашата приказна не е убава. Знаеме точно на што се способни Грците, што ќе направат и до каде ќе одат за да ја задржат Македонија. И како Македонци од Грција знаеме дека има само едно вистинско прашање на кое треба да се

фокусираме, а тоа се земјите што Грците им ги украдоа на Македонците; се друго е тривијално.

Сè што направи Грција до ден-денес, беше направено за да го заштити својот држач врз македонските земји. Со тоа што го направи до ден-денес е доказ дека Грција нема да запре ништо помалку од истребување на целата македонска нација за да ја заштити својата контрола врз македонските земји и да ги скрие злосторствата што ги направи врз македонскиот народ.

Таканаречениот „спор за името“, заканите за вето, лекциите по историја итн., итн., што Грција продолжува да ги измислува, не се ништо повеќе од чад и огледала за да се скрие единствената опиплива ставка што Грција ја цени „македонските земји“.

„Неодамнешниот бес околу објавувањето на релативно благ историски и етнографски приказ за прогресивната елинизација на грчката провинција Македонија (Каракасиду 1997) ја покажува и нервозата на грчкиот естаблишмент и упорноста на стереотипите за Грците како ирационални, хистерични балкански лудаци. меѓу наводно трезвените коментатори на Запад. Тоа, исто така, ја покажува невралгијата што антропологијата може да ја предизвика кај оние кои се посветени на унитарните митови за национално потекло...“
(„Теоретска практика во културата и општеството, антропологија“ од Мајкл Херцфелд, страница 68).

Дали се нервозни Грците кои го знаат сопствениот вистински идентитет и добро знаат како ги стекнале македонските земји? Се обложувате дека се! Понервозен од кога било кога Република Македонија настана и македонскиот народ почна да ги презема работите во свои раце.

Грција беше лансирана во почетокот на 19 век како едрилица без кормило. Она што се случи со него не беше целосно негова вина. Но, оттогаш Грција имаше цело време во светот и многу можности да изгради кормило и да го промени правецот. Но, сè уште не е! Наместо да им се придружи на демократските нации по Втората светска војна и да ја прифати демократијата, Грција избра да остане статична; расистичка голема нација која одбива

да се потчини на вистината и реалноста на сопствената ситуација.

Дел 14 – Мое лично мислење

Неодамна еден од моите читатели ми пиша барајќи мое лично мислење за она што мислам дека е спорот на Грција со македонскиот народ. Поточно како Македонец од Грција што мислам дека е суштинското прашање што ја мачи Грција во однос на Македонците?

Да започнам со тоа што, според мене, постои едно суштинско прашање што ја мачи Грција, а тоа се македонските земји. Грција во 1912, 1913 година окупираше 51% од територијата на Македонија и оттогаш ја претвори во грчки земји по цена и исклучување на нивните вистински сопственици, македонскиот народ.

Независно од тоа како се нарекуваат и како се идентификуваат, јас ги гледам Македонците како домородните луѓе кои живеат во Македонија со милениуми. Македонците немаат колективна меморија дека некогаш пристигнале во овие земји или дека живееле на друго место освен во Македонија. Па нормално дека го поддржувам фактот дека тие земји се на Македонците.

Од друга страна, Грците во 1912, 1913 година ја нападнаа, ја окупираа и анектираат Македонија, која никогаш не им припаѓаше и ја прави нивната анексија нелегална според меѓународното право.

Но, полошо од тоа, по припојувањето на македонските земји, Грците не беа задоволни со тоа што Македонците живеат на нив, па спроведоа политика на асимилација за да ги претворат Македонците во Грци. Нормално, многу Македонци даваа отпор и со текот на годините беа казнети од Грција. Многумина беа мачени, прогонети, затворани, па дури и убиени.

На луѓето им е тешко да поверуваат дека Грција би сакала да асимилира вонземски етнички групи и да ги претвори во Грци. Кој би бил нивниот мотив?

Има многу докази кои сугерираат дека Грците го направиле тоа за да ја прошират својата произведена Хеленска империја и да ја вратат славата на митската Хелада од античките времиња, тип на Хелада што никогаш порано не постоел. Со оглед на тоа што самите современи Грци се фабрички ентитет и немаат никаква врска со таканаречените Антички Грци, овие модерни шарлатани сметаа дека е нивна должност да го претворат секој Македонец во Грк, дури и ако тоа значи да го прават тоа против нивна волја. Грците го направија ова за да создадат лажна идеја дека Македонија некако некогаш била дел од Грција и дека македонските земји, наследство и народ и припаѓаат на Грција.

Меѓутоа, денес знаеме дека Македонците се единствен етнички ентитет целосно различен од Грците и дека современите Грци во реалноста се потомци на словенските, албанските и влашките доселеници кои дошле во Грција во периодот од 11 до 14 век од нашата ера.

Така, преку својата политика на асимилација, Грција го претвори 51% од Македонија што ја окупираше во вид на кошница Борг (како во измислената серија филмови „Свездени патеки“) каде на луѓето не им беше дозволено да имаат вистински имиња, да зборуваат вистински јазик или да се изразуваат на нивната позната култура. Вистинските работи како лични имиња, имиња на места, мајчин јазик и познато пишување беа забранети да се користат и беа заменети со вонземски имиња, вонземски јазик и систем за пишување вонземјани, сето тоа во името на хеленизмот и сето тоа за слава на модерната вештачка Хелада.

Животите на македонските народи во Грција се полни со трагедии. Не само што еден окупатор (Османлиите) беше заменет со друг (Грците) во 1912 година, туку и многу Македонци ги загубија своите земји и сите го загубија идентитетот, јазикот, културата и континуитетот. Но, нивната трагедија не завршува тука.

Надвор од Македонците кои беа принудени да ги напуштат своите домови и земји и надвор од оние кои се потчинија на

елинизмот поради страв или заради лични придобивки, има и мнозинство Македонци кои се чувствуваа угнетено без можност да си ги подобрат животите и политичката ситуација. . Овие Македонци се оставени во неизвесност и чекаат можност да се вратат. За жал, Грците го знаат ова и се погрижија никогаш да не се појави таква можност. Затоа последователни грчки влади од 1912 година наваму имаат за задача да го потиснат и мачат македонскиот народ за да се избегнат ваквите можности по секоја цена.

Покрај тоа што ги изгубија своите земји, слободата и идентитетот и беа третирани како граѓани од втор ред во нивните земји, Македонците во Грција кои се чувствуваат Македонци, дури и без јавно да го изразат тоа, беа неправедно прогонувани. Грција и ден денес продолжува да ја затвора границата за Македонците и да ги конфискува македонските земји. Грчките власти гледаат настрана кога Македонците се повредени, а грчките судови често се на страната на сторителите во вакви случаи. Поточно кажано, Грција не само што ги обесхрабрува луѓето да ги изразат своите етнички чувства, туку и законски ќе ги гони оние што го прават тоа.

Со оглед на моменталната ситуација и односот на Грција кон Македонците, што може да се направи за да се донесат позитивни промени?

Навистина валидно прашање, прашање со кое се борам долги години, но до ден-денес не најдов одговор. Од македонската окупација во 1912 година, Грција одржува единствена политика; истребување на македонскиот народ и трајно припојување на неговите земји и наследство. Оваа политика не е променета откако беше спроведена во 1912 година, што на македонскиот народ му остава малку простор за маневрирање. Всушност, единствената опција што им останува на Македонците во Грција е да исчезнат сите заедно или да се борат за нивниот опстанок! Според мене постои само една опција за Македонците, а тоа е „да ја ослободат Македонија од Грците“!

За да го направат тоа, сепак, Македонците мора прво да престанат да одговараат на грчките ангажмани во бесмислени прашања и да почнат да ги фокусираат своите напори за истакнување на вистината за нивниот статус во Грција. Македонците мора да му кажат на светот што им направила и што сè уште им прави Грција. Сите Македонци со потекло од грчка окупирана Македонија кои се грижат за своето наследство, кои се грижат за нивните семејни земји, имоти и домови за кои нивните татковци, дедовци и прадедовци истурале пот и пролеале крв за да ги градат и заштитат, мора да станат и да ги бараат своите човекови права од Грција. Ако тоа не успее, тогаш мора да бараат Грците да ја напуштат Македонија.

Не е важно што мисли светот и што ќе направат Грците; Македонците имаат должност да го изразат своето чувство, сопствените желби и сопствените потреби. По која било дефиниција, 51% од Македонија што беше окупирана од Грција во 1912 година се уште е окупирана од Грција до денес. Грција имаше цело време во светот и многу можности доброволно да го прекине прогонот на Македонците и да им ги додели нивните човекови права како што е пропишано со меѓународното право. За жал, Грција до ден-денес го игнорираше секој повик од секоја меѓународна институција за доброволно исполнување.

Можеби она што треба да го направат Македонците, за да ја поттикнат Грција за буђење, се собира во секој поголем град во светот и одржуваат демонстрации за човекови права со огромни плакати држени високо со пароли како „Македонија е македонска“, „Грците излези од Македонија“. и „Грција го запре етничкото чистење на Македонците“. Време е на Грците да им се даде реципрочен третман со оспорување на нивниот идентитет, бидејќи тие го предизвикуваат нашиот во последните сто години. Време е да кренеме плакати со пароли како „Не постои нешто како Грк“, „Современиот Грк не е ништо друго туку Словен, Албанец и Влак“, „Елинизмот е варварство“ и „Јас сум Македонец од Грција. а јас постојам“.

Грција докажа дека нема сама да попусти во однос на човековите права освен ако не биде екстреман притисок однадвор. Грција има долга историја на злоупотреби против сите луѓе кои не се посветени на хеленизмот и се плашат дека се закана за нејзиниот интегритет. Грција чувствува дека ако признае која било од нејзините етнички групи кои живеат на нејзино тло, ќе мора да им го оправда насилството и криминалното однесување што ги вршеше врз нив во текот на годините. Со други зборови, она што Метаксас и другите како него му го направија на македонскиот народ во потрага по хеленизам, повеќе нема да се гледа како чин на „слава на Хелада“, туку како криминален чин на „културен геноцид“ врз невино население.

Ако грчката влада признае едно малцинство, ќе мора да му објасни на народот зошто во минатото изврши културен геноцид врз тоа малцинство. Исто така, ќе мора да ги казни сите оние кои се вклучени во извршувањето на „културниот геноцид“. И како може да го направи тоа кога сите во целата грчка влада денес се побожни Грци кои веруваат во славата на Хелада и дека во Грција не постојат „малцинства“? Како може да го направи тоа кога Грците кои денес имаат високи позиции во грчкото општество се столбови на хеленизмот и тврдат дека се потомци на Платон и Перикле? Какви се шансите грчката влада некогаш да го направи тоа?

Грција нема да стане демократска држава и нема да дозволи нејзините етникуми да се самопрогласат додека расизмот и нетрпеливоста не бидат целосно искоренети во таа земја. Грција не може и нема да се ослободи од своите предрасуди додека не се справи со своето минато и не ги исправи неправдите извршени врз нејзиното невино население. Не може да има затворање за ниту една од етничките групи кои живеат во Грција додека Грција не се откаже од својот елинизам и од своите империјални планови за слава и од извршувањето на својата експанзионистичка Мегали идеја, идеја која денес е во мирување.

Со оглед на тоа што Грција нема сама да попусти, што може да се направи за да се подобри македонската ситуација во Грција?

Прво и основно треба да се бориме за нашите човекови права како народ заштитен со меѓународното право. Како луѓе имаме одредени права кои треба да се искористат. Не можеме да продолжиме да го отфрламе она што Грција ни го прави мислејќи за тоа како „чин на судбина“, а всушност тоа е „чин на криминал“.

Второ, треба да научиме да ги изразуваме нашите грижи и повеќе да не молчине и да ја поднесуваме злоупотребата. По сите штети што ни ги направи Грција, уште колку штета може да направи? Молчењето само ја продолжува нашата агонија и и дозволува на Грција дополнително да ни ги ограби нашите земји, наследство и достоинство. Грците денес живеат топол и удобен живот во нашите домови, истите домови на кои нашите македонски предци им робувале да ги градат и умреле за да ги заштитат. И додека Грците живеат удобно и го консумираат „нашето наследство“, ние талкаме низ дијаспората.

Време е да се проговориме и да и кажеме на Грција да не признае и да не прифати такви какви што сме, Македонци или да се проговори и да им каже на Грците „излезете по ѓаволите од нашата Македонија“!

„Односот меѓу современите Грци и Македонците е однос обележан со крвопролевање, убиства, незамисливи сверства кои допрва треба да се откријат - и сето тоа започна со Инвазијата во 1912 година која го прекрши секое меѓународно право и договор од своето време. Ова е она што треба да се реши - ако Македонците ја подигнат оваа една точка, тоа ќе биде огромен удар за модерна Грција, а значително и за Европа, која неофицијално го санкционираше геноцидот врз Македонците спонзориран од Грција. Ако Македонците, каде било во светот, можат да ја добијат оваа точка (и само оваа точка), постои надеж дека некои грешки од минатото може да се решат“.

Павле од www.maknews.com/forum

И сега ве оставам со ова:

Му благодарам на еден од моите читатели што ми го привлече вниманието;

Ве молиме кликнете на оваа врска;
<http://www.youtube.com/ristostefov>

Колку и да не ми се допаѓа тоа што го прави оваа личност, особено делот „имитира“, ја поздравувам иницијативата што докажува дека ја пренесувам мојата порака. Овој измамник додека ме обвинува за „фалсификување“ не ја забележа иронијата во неговата порака што лицемерно е и чин на фалсификување!

Ви благодарам уште еднаш што ме потсети зошто го правам ова (борејќи се за правата на сите Македонци) и што потврдивте дека сум на добар пат. Претставувајќи ме мене и со вашите груби коментари не само што се омаловаживте, туку и ненамерно потврдивте се што кажав за вашето однесување и начинот на кој вашиот вид се однесува кон македонскиот народ. Честитки, кој и да сте, на вашите развратни начини ја гордеете вашата расистичка земја!

„Денес не може да постои жив Атињанец кој може да следи директна линија на потекло од класичните времиња до денес без да ја напушти Атина. Поради многубројните и долготрајни странски занимања, вистинските Атињани биле релативно мало малцинство дури и во времето на Перикле. Во подоцнежниот период градот страдаше од голема депопулација и повторно беше порибен со Албанци! Во времето на грчката независност во 1834 година, Атина беше мизерно село со само 6000 жители. Значи, во оваа смисла, не може да има вистински Атињани од класично одгледување“. (Водичи за увид, серија од Атина, Грција, страница 42)

Дел 15 – Повеќе прашања

Колку и да не сакам оваа серија да ја претворам во колумна „Драги Ристо“, неколкумина од вас поставија многу важни, вредни и валидни прашања на кои би сакал да одговорам.

1. Дали како Македонци треба да ја напуштиме нашата „словенска“ култура во корист на античко-македонската?
2. Која е твојата лична, а не речник цитат, дефиниција за Хелен? Според вас кој и што е Хелен?

На првото прашање ќе почнам да одговарам со тоа што денешните Македонци се производ на сето она што се случи во Македонија. Ние сме потомци на сите луѓе кои стапнале на тие земји и затоа сме наследници на се што ни останало. Откако човекот стапнал на македонска почва, нашата култура се развива, расте и се надополнува на нашето битие; кулминирајќи со она што е денес.

Ние сме Македонци затоа што сме живееле во Македонија многу генерации и сме го доживеале она што е македонско и тоа што сме го доживеале не направило кои сме и што сме, Македонци. Ако ја бараме вистината за тоа кои сме, тогаш немаме друг избор освен да прифатиме и да прифатиме се што не прави тоа што сме. Ние сме Македонци, еден од најдлабоките вкоренети луѓе во светот и наследници на се што било македонско уште пред да се запише историјата.

Во етничка смисла ние сме Македонци, но лингвистички зборуваме словенски јазик, јазик кој денес се опишува како припадник на семејството на словенски јазици. Етнички не сме Словени, не можеме сите да бидеме Словени од Балканот до Сибир. Ние сме словенски јазици кои со текот на годините еволуираме во единствен ентитет кој може да се опише само како македонски. Ние, сепак, придонесовме неизмерно за она што денес го нарекуваме „словенска култура“ повеќе од која било друга етничка нација во словенско говорно подрачје. Сосема знаеме дека словенската култура, особено писмената

форма на јазикот, ја рашириле од Македонија браќата Солун Кирил и Методи и тоа несомнено е дел од нашето македонско наследство.

Дали современите Македонци се потомци на античките Македонци?

Мојот одговор на тоа прашање е зошто да престанеме со античките Македонци? Зошто да не се вратиме уште поназад и да прашаеме „дали сме ние потомци на сите луѓе што ги окупираа македонските земји од топењето на последното ледено доба“? Не можеме со сигурност да кажеме дека сме, ниту пак да кажеме дека не сме. Сè што можеме да кажеме е дека Македонија, земјата и сето она што се случувало на неа низ вековите не направи тоа што сме денес, Македонци. Една работа од која треба да се воздржуваме е да им дозволиме на другите, особено на нашите непријатели да не дефинираат.

Нашите соседи на југ, Грците, направија грешка да се дефинираат себеси како „потомци на античките Грци“ игнорирајќи ја многугодишната еволуција, движењето на населението, инвазиите, освојувањата и така натаму. Грците го следеа „западноевропскиот“ план за градење нација и лажно се поврзуваа со древните и само со старите, оставајќи голема празнина во нивната култура. Сепак, тие го направија тоа само за да извлечат политички придобивки и да ги искористат нивните соседи, особено Македонците. Всушност, поголемиот дел од Западна Европа ја користел митската историографија за да ги изгради своите модерни нации. Македонија нема потреба да посегнува по митови затоа што Македонците историски постојат уште од праисторијата.

Ако се поставува прашањето кои се современите Македонци, тогаш мора да има и прашање „кои биле Античките Македонци“.

Колку што знаеме Античките Македонци започнале како мала племенска нација некаде во денешното Костурско некаде во 9 век п.н.е. Тие ја окупирале денешната географска Македонија дури во IV век п.н.е. откако Филип II станал крал. Од она што

го знаеме, Филип II ги поразил различните племенски кралства во околината на денешна географска Македонија и ги вклучил луѓето и нивните земји во своето македонско кралство. Овие племиња не биле сите Македонци пред Филип да ги освои. Па што беа тие?

Според она што го знаеме од историјата, Античка Македонија, пред да стане национална држава, била земја на Пелазгите, Илирите, Тракијците, Фригите, Пајонците и други. Речиси ништо не се знае за овие големи антички и праисториски племиња, освен дека тие биле многубројни „како лисја во шума“. Па што се случи со овие луѓе? Природно, модерната мејнстрим историја ќе нè натера да веруваме дека сите тие исчезнаа, но дали тие? Или овие луѓе може да бидат предци на денешните современи словенски говорници?

Постојат некои добро образовани и истакнати научници денес кои веруваат дека големи групи на луѓе кои се преселиле на Балканот и Европа по последното ледено доба сè уште живеат таму до ден-денес. Дали една од тие големи групи може да биде современите словенски говорници? Има некои кои веруваат дека се! Како инаку да се објасни словенскиот јазик што го зборуваат на толку големо пространство и од толку многу различни луѓе во Источна Европа?

Сега, ако ставиме два и два заедно, доаѓаме до сознание дека постои голема веројатност дека денешните словенски источноевропејци се потомци на некој или на сите праисториски Илири, Траки, Фриги, Дарданци итн.; Исчезнаа истите групи на луѓе кои тврди дека мејнстрим историјата е познат.

Ако луѓето кои биле инкорпорирани во Античка Македонија од Филип II навистина потекнувале од истите тие племиња, а знаеме дека потекнуваат, тогаш и тие мора да биле предци на денешните словенски говорници. Ова ја зголемува можноста дека и античките Македонци биле „словенски говорници“. Знаеме дека најистакнатите антички Македонци вклучувајќи го и Александар Македонски биле двојазични и имаме многу историски примери за да го докажеме тоа. Знаеме и дека

македонските војници на Александар зборувале на „непознат“ јазик единствен за Македонците. Единственото нешто, засега, е што не знаеме дали тој јазик бил словенски. Но, со текот на времето и тој проблем ќе се реши.

Значи, без да ги знаеме сите факти, зошто би се одлучиле за „прифаќање“ на античко-македонското наследство при отфрлање на нашата „словенска“ култура кога постои можност едната да е прогресија на другата?

Кога би требало да погодам, ќе претпоставам дека „словенската култура“ од 9 век од нашата ера е оживување на Античката македонска култура од 4 век п.н.е., но со христијански пресврт.

И сега да одговорам на второто прашање, „мојата дефиниција“ за тоа што е Хелен?

Верувам дека претходно одговорив на ова прашање, но претпоставувам дека не на задоволство на барем еден читател. Хелен е митолошко суштество од 19 век кое ги опфаќа сите посакувани квалитети за кои копнеела западноевропската култура од 19 век.

Да се обидуваш да дефинираш што е Хелен е исто како да се обидуваш да дефинираш кој е Дедо Мраз. Зборот „Дедо Мраз“ создава слика на бел брадест маж облечен во црвен костум кој подарува подароци; слика на среќа. Но, дали Дедо Мраз е вистински? Зависи кого прашуваш? Повеќето деца ќе речат дека е! Но, дали постои Дедо Мраз? Да, тој го прави, можете да го најдете во практично секој трговски центар околу Божиќ.

Хелен на многу начини е како Дедо Мраз. Условени со текот на годините, многу луѓе веруваат дека тој или таа постои. Секој обичен човек правилно облечен во црвено-бела облека може непогрешливо да биде Дедо Мраз, слично на секој човек што зборува и се чувствува грчки може да се квалификува да биде Хелен. Приказната за Хелените е нешто како приказната за Дедо Мраз. И двајцата започнале некаде во античко време и позајмиле нешто од оваа култура и нешто од онаа. Случајот на Дедо Мраз еволуираше во она што денес го знаеме како „бел

брадестиот човек во црвено одело, кој живее на Северниот Пол, правејќи играчки за мали девојчиња и момчиња и ги доставува до сите деца во светот на Бадник на неговата санка влечена од неговиот летечки ирвас“. Случајот со Хелените, исто така, еволуираше на сличен начин, позајмувајќи го од древните она што беше привлечно потоа мешајќи го со христијанството и она што беше пожелно, тогаш имаме „Елин кој е христијански православен, зборува копилест антички јазик и тврди дека е потомок на раса на луѓе кои умреле пред 2.000 години“.

Дали „Дедо Мраз“ на модерното време ќе ја преживее лупата на науката ако се испита? Дали ќе откриеме дека тој е вистински, постои и дека лета со санки влечени од ирваси? Не! Ние веруваме во Дедо Мраз затоа што тој е моќен симбол на нашите традиционални вредности кои денес се експлоатираат и користат од трговците за да ја продаваат својата стока и да заработат пари. Слично, хеленизмот (за некои) е симбол на „совршена култура“. Тој навистина не постои и нема да преживее научна проверка, туку е толериран од луѓето затоа што е од корист за одреден и моќен сегмент од нашето општество.

Како обичните луѓе кои облекуваат евтини црвени костуми и лажни бели бради, преправајќи се дека се Дедо Мраз за да продаваат стока, и обичните луѓе кои зборуваат грчки можат да бидат Хелени за да го подобрат својот социјален статус во општеството.

Дали постои Хелен? Дали постои Дедо Мраз? Се зависи од тоа кого прашуваш! Дали е вистински Хелен? Дали е Дедо Мраз вистински? Не, затоа што и двајцата постојат само во имагинацијата на оние кои веруваат во нив!

„За да се биде модерен „Елин“ мора да се биде лажго. Мора да се лаже за нивното етничко наследство. Човек мора да лаже за мајчиниот јазик. И мора да се лаже за нивната историја. И така оди, Хелен е личност која ја лажира својата етничка припадност, мајчин јазик и историја“. (Maknews од www.maknews.com)

„Британците, Французите и Русите бараа современиот грчки идентитет да биде хеленски и да одговори на носталгијата на Европејците...“ („Крвни линии од етничката гордост до етничкиот тероризам“, од Вамик Волкан, страница 121)

„Така, прибегнувањето кон новата слика на Хелада (и како културна конструкција и како општествен систем) започна веднаш по краткото владеење на гувернерот Каподистријас и стана ефикасно спроведено со преземањето на баварската монархија и нејзината експлицитна желба за централизација и хеленизација. Всушност, културната слика на Грција беше пуштена во производство со многу поголема итност отколку што беше политичко-економска инфраструктура, и покрај очигледната важност на последната во новоизградената држава“. („Просветлување на нацијата од соништата, колонизација и институцијата на модерна Грција“, Статис Гургурис, страница 87)

„Меѓутоа, треба силно да се нагласи дека оваа слика на класична Грција била изградена во Европа и била увезена во новородената грчка држава (Цукалас, 2002). („Заплеткани идентитети нации и Европа“, уредено од Аџуко Ичијо и Вилфрид Спон, страница 109)

„Придавката „хеленистичка“ која значително не постои во ниту еден грчки оригинал - првпат беше измислена во неговата француска форма „хеленистики“ од Ј.Б. Завет“. („Еленската ера, кратка историја“, Питер Грин, страница хvi вовед)

И сега ве оставам со ова;

„И така, ги повикувам западните интелектуалци воопшто и западните филени особено да ги одвојат своите лични сентиментални приврзаности за грчката историја, да го направат единственото почесно нешто што останало и да ги третираат Македонија и македонската историја како посебна и сеопфатна студија дека тоа е , и дека секако заслужува да биде. Конфликтните изјави оставени расфрлани во литературата во изминатите стотина години - се резултат на пристрасни и субјективни влијанија - и не само што предизвикаа политички

дискурс и конфузија, туку доведоа до противречности, подгреваат тензии и предизвикуваат непотребни шпекулации со омраза.

На пример, кога некои несомнени автори од деветнаесеттиот век прикажуваат настани во антиката и ги опишуваат античките Македонци како Грци, тоа е направено не затоа што доказите оставени од античките биографи би го поддржале таков чин, туку затоа што западните медиуми и особено западната академија, ќе овозможи ширење на историски неточни информации. Ваквите наводни „безопасни“ пропусти - прочитајте го посакуваното ширење на митовите - лесно ќе навлезат во свеста на читателите за кои изградената историографија на вештачки создадената грчка нација, лежеше во тандем со замислената фундаментална голема шема на нештата во регионалната географија дизајнирана за Балканот.

Морално е погрешно, етички недозволиво и научно некоректно да се грутат античките Македонци под грчки чадор, едноставно затоа што денешна Грција - создавањето на западните сили - ужива сентиментална поддршка од многу западни интелектуалци. На вистината не и требаат лобисти. Вистината не е стока што може да се тргува и не може условно да се користи и селективно да се применува. Присвојувањето на македонската историја не е прифатлив чин; прикажувањето на античките Македонци како Грци е чиста измислица“. (Гандето - <http://www.americanchronicle.com/articles/view/97381>)

Дел 16 – За Македонија

Современите Грци, кои се образувале преку грчкиот образовен систем, се чини дека мислат дека Македонците не постоеле пред 1940-тите. Всушност, некои се толку сигурни што се спремни да ја загрозат сопствената репутација на тоа, така велат тие.

Еден Грк, кој тврдеше дека е професор по историја, не одамна напиша и ми рече дека нема апсолутно никаков доказ за постоењето на Македонците пред „наводното“ создавање на Македонија од Тито. Всушност, тој рече дека е толку сигурен дека Македонците не постојат, што е подготвен да го прифати сето она што го кажав во номинална вредност, ако можам да му покажам само еден доказ што докажува дека Македонците постоеле пред 1940 година.

Верувајќи дека е искрен, немав причина да се сомневам во него, го прифатив неговиот предизвик и составив документ што може да се најде на овој линк;
<http://www.oshchima.com/Historical%20Documents/hdoc1.pdf>

По прегледот на документот, добриот професор беше доволно љубезен да ми врати, но тоа не беше она што го очекував. Единствено што напиша е „Македонија е грчка“! Ништо друго! Никогаш повеќе не слушнав за него.

Порано верував дека Грците се искрени во потрагата по вистината, но искуството ме научи поинаку. Порано верував дека ако некој ги стави фактите на маса, сите аргументи може да се решат преку расудување и логика, но за жал згрешив! Како што дознав низ годините, современите Грци, барем оние со кои се занимавав, не се заинтересирани да ја најдат „вистината“ освен ако вистината не им служи на нивната цел. Единственото нешто што ги интересира овие Грци, како што открив, е прикривање на сите докази кои би можеле да ги оспорат нивните тврдења за Македонија и да ги разоткријат нивните лаги. Фактите, доказите или логиката не се важни и ниту еден Грк не може да биде убеден во вистината доколку тоа

не му служи на неговата или нејзината цел или не ги поткрепи неговите или нејзините тврдења за Македонија. Затоа, би било губење време да се обиде да му докаже нешто на Грк кој е убеден дека неговата или нејзината вистина е единствената вистина.

Кога би ги класифицирал Грците во категории, би ги класифицирал во три вида. Првиот тип кој вклучува огромно мнозинство Грци е тивкиот тип кој се оддалечува од „аномалии“ или информации што не се објаснуваат со нивната индоктринација. Овие Грци открија дека љубопитноста може да биде болна, како што откри Анастасија Каракасиду кога ја напиша својата книга „Полиња со пченица, ридови од крв“.

Вториот тип на Грк е патриотски и посветен тип кој верува дека се што му кажува грчката влада, особено за Македонија, е вистина. Овој Грк е научен да верува дека домородните Македонци, оние кои живееле во Македонија многу генерации, оние на кои Грција им ја украде земјата, се негови или нејзините непријатели. Тие се убедени дека овие Македонци се преокупирани да им ја „крадат“ Македонија и затоа не треба да им се верува и треба да бидат казнети во секоја прилика.

Третиот и најопасен тип на Грк е оној кој ја знае вистината, но му е доверено да ги штити грчките интереси по секоја цена. Ова е Гркот што бара докази за да го уништи.

Така, следниот пат кога некој Грк ќе побара од вас да прикажете докази што ќе докажуваат дека Македонците постојат, запомнете дека со обезбедувањето на овие докази му помагате да ги прикрие.

Проблемот што го имаат овие Грци не е само со доказите, туку и со луѓето кои сакаат да ги откопаат. Се сеќавате на случајот на Каракасиду? Грците се заканија дека ќе ја „разнесат“ издавачката куќа во Лондон доколку ја објави нејзината книга. Грците често го користат овој вид на „заплашување“ за да спречат да излезат информации што тие сметаат дека се „штетни“. Но, почесто отколку не, тие објавуваат „свои“ верзии на „фактите“ за да создадат конфузија и да ја закопаат

вистината. На пример, Грците со години тврдеа дека Македонци не постојат. Но, кога почнаа да се појавуваат приказни дека Македонците навистина постојат, тие ја измислија идејата дека тие луѓе не биле навистина „етнички Македонци“, туку „географски Македонци“. Со други зборови, тие се нарекуваат „Македонци“ не затоа што се етнички Македонци туку затоа што се „Грци“ кои штотуку живееле во Македонија!

До пред неколку децении, според овие Грци, Македонци не постоеле; денес според истите Грци имаме секакви Македонци. Всушност, самиот грчки премиер штотуку му соопшти на грчкиот парламент дека и тој е „Македонец“! Вака функционира грчката логика. Ако не можете целосно да ги искорените „информациите“, тогаш ги закопате во огромен метеж од лаги. Грците се експерти за ова!

За среќа, Македонците, па дури и странците полека се надоврзуваат на овие „грчки трикови“ и грчките лаги постепено се разоткриваат.

Денес има огромно количество докази откриени насекаде низ светот не само од книги, туку и од весници и списанија. Сепак, Грците многу се трудат да го закопаат од страна, следејќи го читателот со лични напади на гласникот наместо да се занимаваат со пораката. Наместо да одговараат на поставените прашања, Грците имаат тенденција да го напаѓаат кредибилитетот на гласникот кој го нарекува „антигрк“ кој има „секира за мелење“ или не поседува „правилни ингеренции“ за да биде авторитет. Се чини дека кога се презентираат факти кои се во спротивност со „грчкиот поглед“, Грците имаат тенденција да ги отфрлаат обвинувајќи го водителот дека ги нема „вистинските ингеренции“.

Неодамнешните стари весници од доцните 1800-ти и раните 1900-ти, исто така, се појавуваат од различни библиотечни архиви. Овие весници, се чини, пренесуваат секакви приказни од балканските конфликти, вклучително и многу од македонското востание против Отоманската империја во 1903 година. Овие приказни постојат и се реални и може да се најдат

во архивите на практично секоја голема библиотека во светот. Некои од овие документи сега се дигитализираат и наскоро ќе бидат достапни онлајн насекаде на интернет.

Овие приказни зборуваат за Македонци кои се борат за својата слобода, Македонци кои според Грците не постоеле пред 1940-тите. Со ваквите приказни кои излегуваат, никој во светот нема да им верува на Грците и нивните лажни тврдења. Никој нема да верува дека референците „македонски“ и „македонци“ се „географски“, а не „етнички“. Кој во светот, освен Грците, користи „географски“ референци кога се однесува на „етничките“ или „националните“ идентитети на луѓето?

„Од декларацијата на Република Македонија, грчката влада тврди дека има ексклузивни авторски права за користење на ѕвездата од Вергина. Но, се тврди дека уште од денешните Грци не потекнуваат од античките Грци: „Ѕвездата од Вергина не е грчки симбол, освен во смисла дека е пронајдена на територијата на денешна грчка држава. Денешните Грци ги присвојуваат античките грчки културни симболи затоа што се случува да живеат во повеќе или помалку ист дел од светот како и античките Грци“ („Експериментирање со промена на режимот на демократијата на Балканот“, уредено од Џефри Придам и Том Галагер, страница 271)

„Нашироко е признаено дека националните симболи често се модерна креација која не ја одразува реалноста на околностите што тие наводно ги претставуваат. Традицијата може да се измисли. Модерна Грција, на пример, е релативно нова креација и малку наликува на античка Грција, која е изворот на голем дел од нејзината симболика“. („Експериментирање со промена на режимот на демократијата на Балканот“, уредено од Џефри Придам и Том Галагер, страница 271)

Затоа, да се откажеме од убавините и да кажеме како што е. Грците кои ја знаат вистината многу добро знаат дека Македонците имаат право на македонското наследство колку што Грците имаат на грчкото наследство. Иако современите Грци не се потомци на таканаречените антички Грци, тие свесно полагаа право на античко грчко наследство. Зошто

тогаш протестираат против Македонците кои полагаат право на македонското наследство, иако Македонците живеат во Македонија многу подолго од модерните Грци во Грција? Гледајќи на проблемот поинаку, зошто светот не ги предизвикува овие измамници за узурпирање на грчкото наследство? Ако Македонците немаат право на македонското наследство, тогаш сигурно современите Грци немаат право на грчкото наследство?

Знаеме дека Грците ја добија Грција и Грција ја окупираа Македонија под лажни изговори, па зошто сето ова не го ставаме на маса и не го правиме дел од таканаречените „преговори за името“ со Грција?

„И, уште еднаш, дојдовме до оваа често посетувана раскрсница; има некои многу прогресивни Грци кои не се претплатат на ова средовечно грчко размислување и кои гледаат како луѓето на Балканот живеат во мир и хармонија - тоа се вистинските Грци, а потоа, има новосоздадени Грци, оние чие наследство е збришан и заменет со ново „морфизираниот“ етникум „грчко-македонски“. Бидејќи тие - во овој проблем создаден од Грција - ќе изгубат најмногу, тие се „вистинските“ грчки војници во првите редови кои ја водат битката. Сигурен сум дека не би се осмелиле да копаат подлабоко во своето минато, бидејќи неизбежно ќе најдат „скелети“ кои имаат друга приказна за раскажување: нивните дедовци не зборувале ни грчки, ниту учествувале во овие „мегали“ грчки сон. Она по што најмногу сонуваа и со тешко срце копнееја беа нивните напуштени домови, напуштена култура и нивниот начин на живот во нивните малоазиски заедници.

Порано отколку подоцна, сите овие грчки лаги и измислици ќе поминат и Европа нема да има друг избор освен да стави крај на оваа грчка фарса.

„Оние кои се залагаат за екстремни националистички позиции, тврдејќи (како што се повикуваат на Александар, Филип и Аристотел) дека името на Македонија е исклучиво грчко и дека не постои такво нешто како македонско малцинство, реагираат на потребата на можеби вистинска опасна локална ситуација во

која нивната земја се соочува со потенцијално непријателски соседи на неколку фронтови; но тие, исто така, ја оживуваат самата логика што отсекогаш ја загрозувала нивната наводна независност – логиката според која сите современи тврдења на земјата мора да се оценуваат според мерилото на античката историја“. (Мајкл Херцфелд, „Антропологија - теоретска практика во културата и општеството“, страници 67 и 68).

„Мит е дека размената на население обезбедила неспорна и хармонична национална хомогеност или дека бегалците се интегрирале во грчкото општество на непроблематичен начин. Критериумот што се користеше за размена на населението беше религијата, во согласност со традицијата на системот на милет. Во многу случаи бегалците тешко можеа да зборуваат грчки и многумина не сакаа да ги напуштат своите земји и домови каде што живееле со генерации.

Иако бегалците од Мала Азија колективно се нарекуваат една група, всушност тие потекнуваат од различни културни, јазични, социјални и регионални средини“. („Посредување на нацијата - вести, публика и политика на идентитетот“ од Мирка Мадијану, страница 31)

Дел 17 – Образование

Грчките лобисти и грчката пропагандна машина беа зафатени во последните неколку века со обезбедување дека „грчката гледна точка“ не само што се промовира, туку и се спроведува насекаде во светот, особено во светот што зборува англиски. Како резултат на тоа денес имаме свет кој верува дека Македонците не постојат и се што е македонско е грчко.

Колку и да звучи ова неверојатно и бизарно, тоа е вистина. Сè започнува во училиште каде што децата се учат да веруваат дека Македонците се Грци и како што овие деца растат, а некои стануваат учители, тие за возврат ги учат новите деца да веруваат дека Македонците се Грци и циклусот на лаги продолжува. Како да го знам ова? Јас лично се сретнав со тоа, но тоа не е она што ме принуди да пишувам за тоа. Неодамна добив лут мејл од Пит Кондоф кој можеби го знаете од Канадско-македонското историско друштво во Торонто, Канада. Тој е еден од нејзините основачи. Пит бил лут поради тоа што му се случило на неговиот внук на универзитетот.

Проблемот започна кога професорката на внукот побара од студентите некои основни информации за таа подобро да се запознае со нив. Кога внукот на г-дин Кондоф го прашале за неговото етничко потекло, тој одговорил: „Македонец“, на што неговиот професор му возвратил: „Тогаш мора да си Грк!“

Зошто професор на истакнат канадски универзитет би помислил дека Македонецот е „Грк“?

Внукот на г-дин Кондоф е Канаѓанец од четвртата генерација. Семејството Кондоф живее во Северна Америка уште од раните 1900-ти, дури и пред Македонија да биде нападната и окупирана во 1912 година и поделена во 1913 година од Грција, Србија и Бугарија. Значи, технички, семејството Кондоф нема апсолутно никаква врска со Грција. Како млад, таткото на Пит емигрирал во Соединетите Држави додека Македонија сè уште била окупирана од Отоманската империја.

Да биде поправен од неговиот професор, кој всушност одел против неговите сопствени верувања, не само што беше изненадување, туку и шок за внукот на Пит. Што му велите на вашиот професор кој штотуку направи огромна грешка? Сигурен сум дека ова е дилема со која многу Македонци се соочуваат не само на училиште, туку и на нивните работни места, па дури и на забави и излети. Тоа е фрустрирачко, а понекогаш и загрижувачко. Дали се расправате со луѓето и се соочувате со потсмев затоа што тие „сфатиле дека сте неуки за сопствениот идентитет“ или „дали го прифаќате тоа што го велат“ и молчите и трпите пустош и понижување во тишина?

Пит Кондоф и неговата сопруга Мери се активни учесници во македонската заедница ширум Северна Америка од нивната младост. Тие цел живот се бореа за правата на Македонците и Пит, бидејќи и самиот беше просветител, беше многу лут поради инцидентот. Како може професор на канадски универзитет да не знае за Македонците? Уште полошо, како може канадски професор да користи „грчка пропаганда“ против Македонец, можеби дури и без да знае? Зошто и колку често се случува? Ова се некои од прашањата што го мачат г-дин Кондоф?

Сега некои од вас можеби ќе помислат „Па што е голема работа? се прават грешки, проста грешка беше што е штетата во тоа?

Па, да се нарече Македонец „Грк“ е исто како црнец да се нарекува „роб“ или северноамерикански домороден човек „дивјак“. Тоа е многу понижувачко и повредливо и собира непријатни спомени од болните искуства од минатото. Па зошто професор кој НИКОГАШ не би нарекол црнец „роб“ или домороден човек „дивјак“ би го нарекол Македонецот „Грк“? Оваа мисла го прогонува г-дин Кондоф од денот кога дознал.

Од инцидентот Пит Кондоф енергично води кампања за да ги информира различните универзитети и едукатори за овој проблем. Г-дин Кондоф смета дека проблемот не е во самите просветни работници, туку во образовниот систем. Со години информациите за Македонците се собираат низ Грција и Грците

ги искривуваат за да одговараат на нивната агенда. Со доаѓањето на катедрите „Класици“, современите Грци беа многу влијателни во западните универзитети и беа одговорни за составување на историјата на Балканот, особено на античката историја. Без никакво противење од Македонците, Грците ја ревидираа историјата, нормално во нивна полза, а за жал на штета на Македонците. Грците со текот на годините внимателно ги позиционираа своите „специфични гледишта“ за тоа кои се Македонците како дел од нивната историја за која г-дин Кондоф верува дека е намерно направена и дизајнирана да го заведе светот за Македонците.

Едно е малку безопасно да „претерате“ за да одговарате на вашата агенда, но друго е да користите „претерувања“ за да ја избришете цела култура и да и ги одземете нејзините земји и наследство.

Ако е точно дека „законот е слеп за незнаење“, тогаш „несвесното ширење лажни информации кои придонесуваат за пропаст на култура“ би претставувало „кршење на законот“. Само затоа што луѓето не знаат дека кажуваат лаги не значи дека не предизвикуваат штета! Г-дин Кондоф силно верува дека самите просветни работници се жртви на оваа „грчка пропаганда“ која се учи во нашите училишта повеќе од еден век. Г-дин Кондоф силно верува дека нашите воспитувачи се етички луѓе кои НЕ би ширеле доброволно нечија штетна пропаганда доколку знаат дека тоа е пропаганда. Прашањето овде е како да ги информираме нашите воспитувачи дека некои од она што го учат на нашите деца може всушност да бидат нечија пропаганда?

Ниту еден просветител не би го нарекол Македонецот „Грк“ кога би знаел какви злодела направиле Грците врз Македонците. Ниту еден просветител никогаш не би го нарекол Македонецот „Грк“ ако знаел дека Гиковите употребувале и сè уште користат сила за да ги асимилираат Македонците со цел да ја искоренат македонската култура и да го узурпираат македонското наследство.

Која интелегентна и цивилизирана личност, која го посветила својот живот на учење и правење на нашиот свет подобро место, би се согласила да промовира грчка расистичка пропаганда дизајнирана да им ја одземе земјата, името, јазикот и наследството на Македонците, ако знаеле дека тоа е навистина пропаганда? Повеќето воспитувачи се посветени на зачувување на културите, а не на нивно уништување.

Затоа, императив е сите да разбереме дека денешните Македонци се преживевани од бруталната грчка културна војна што се водела против Македонците од 1912 година и не само во Грција, туку и во целиот свет, војна која ги чинела Македонците животи, лична слобода, јазик и достоинство. Овие Македонци се преживевани од „културниот геноцид“ и не само што заслужуваат признание туку и почит за нивното страдање.

Навистина е погрешно да се нарече Македонец „Грк“ колку што е погрешно да се нарече црнец роб. Ако мислите дека Грците им згрешиле на Македонците, ве молиме престанете да ги нарекувате „Грци“. Имаат свој идентитет, наречете ги Македонци! Ве молиме престанете со злоупотребата.

Г-дин Кондоф верува дека образовниот систем мора да ја преземе одговорноста за своите постапки прво со идентификување и отстранување на она што се смета за „политички мотивирана пропаганда“ од нивните наставни програми. Ако универзитетите се грижат за правата на сите луѓе, тогаш зошто да не им дозволат на нивните едукатори да го предаваат „македонското искуство“. Ако има разлики во мислењата меѓу Македонците и Грците, тогаш кажете ги двете страни на приказната. Време е на Македонците да им се даде можност да ја кажат својата страна од приказната.

Исто така, време е светот да дознае за другата страна на Грција и што направила за (1) да си го обезбеди сопственото место во светот и (2) да го користи своето „место“ како лост за узурпирање на историјата на Македонија. Но, нашата тема денес овде не е за самата „историја“ туку за тоа како Грција ја искривува историјата за да му го ускрати идентитетот, културата и основните човекови права на македонскиот народ.

Со тоа што го нарекувате Македонец „Грк“, вие всушност несвесно ги навредувате сите Македонци и им го негирате нивното најосновно човеково право, правото да егзистираат како Македонци. Еден Македонец знае дека не е „Грк“ и ако му го ускратите правото да бидат македонци, тогаш што очекувате да бидат? Зарем не е доволно што Македонците страдаа цел век под грчко угнетување? Дали навистина ни требаат западни универзитетски професори кои ги нарекуваат „Грци“? Кога ќе заврши злоупотребата?

Сакам да разјаснам дека не ги обвинуваме воспитувачите што го предаваат она што го учат, но во исто време не можеме само да седиме со скрстени раце и да бидеме сведоци на газење на нашите човекови права. Затоа апелираме до секој читател да го направи својот дел и да се погрижи нивните локални училишни одбори и универзитети да бидат добро запознаени со овој проблем. Македонците не се „Грци“ и се противат да се нарекуваат „Грци“ затоа што нарекувајќи ги „Грци“ не само што ги злоупотребувате и навредувате туку несвесно ги газите нивните човекови права. Македонците имаат право да се нарекуваат Македонци не само затоа што се Македонци туку затоа што го имаат тоа право според меѓународното право.

Колку и да сакаме да им дозволиме на нашите професори слобода да предаваат што и да сметаат дека е соодветно, ние исто така имаме одговорност да ги заштитиме правата на оние кои погрешно се претставени. Наша должност е и да се погрижиме да се поправат „грешите од минатото“. Затоа апелираме до секоја образовна институција да ги преиспита своите политики во однос на Македонија и Македонците.

Добро ни е познато таканаречениот „грчки придонес“ во западноевропската култура, но како Македонци и ние имаме свое искуство со Грција и досега не беше пријатно!

„Европизација на масовното образование и препишување на историјата

Втората област каде што претставниците на ЕУ се обидоа да ја измислат Европа како категорија на мислата е образовниот сектор. Ова е најсликовито сумирано во идејата за „воведување на европската димензија“ во националните училишни програми, учебници и универзитетски наставни програми. Централно место во процесот на конструирање на кој било нов политички поредок е мобилизацијата на историјата и меморијата. Како што нè потсетуваат Андерсон (1983), Гелнер (1983) и Хобсбаум (1990), масовното образование - заедно со регрутирањето, оданочувањето и државното насилство - беа најважните технологии за всадување на националистичката свест кај народите од појавените национални држави. Поради оваа причина, претставниците на ЕУ сега ја нагласуваат важноста од препишување на историјата од европска перспектива за да се оспори националистичката пристрасност на традиционалните начини на настава и учење (Бругманс 1987). Но, како изгледа историјата од оваа „европска перспектива“?

Типично, историографијата на ЕУ - како и погледот на Сетон-Вотсон за европската култура - ги претставува последните 3.000 години од европската историја како еден вид морална успешна приказна: постепено здружување во облик на европската заедница и нејзините институции. Според оваа концепција, европската историја е еволутивен процес кој започнува со „праисторијата“ (каде клучните фази вклучуваат хомо еректус, мегалитска цивилизација, неолитските револуции и бронзеното доба), пред да се унапреди во ерата на класичната антика. Резултатот е дека европскиот идентитет е прикажан како краен производ на прогресивното искачување низ историјата - иако многу селективна историја - од античка Грција и Рим, до ширењето на христијанството, научната револуција, добата на разумот, просветителството и триумф на либералната демократија. Овие клучни епизоди на тој начин стануваат палимпсести за суштинската европска културна заедница: „јадрот на Европа“ чии заеднички врски лежат во нејзиното заедничко наследство, морална надмоќ и културен континуитет.

Изборот на ЕУ за „ЕРАЗМУС“ и „СОКРАТЕС“ како акроними за нејзините две главни програми за образовна размена е мал

пример за ова. Друг е таргетирањето на Акропол и Света Гора како два најголеми проекти финансирани од ЕУ во рамките на нејзината иницијатива „Зачувување на археолошкото наследство на Европа“.

Се чини дека француските историчари дадоа особено забележлив придонес во обидите на ЕУ да ја препише историјата. На пример, во еден неодамнешен учебник по историја спонзориран од ЕУ, Анри Бругман (поранешен ректор на Колеџот на Европа) има есеј со наслов: „Европа: заедничка цивилизација, судбина, вокација“ (Бругманс 1987:11). Во истиот том, Џорџ Пфлимлин (1987:9) ги опишува последните 3.000 години од европската историја како „чудото европско“. Слично, историчарката Хелен Арвеилер тврди дека навистина постои „суштинска Европа“: „Сите народи (Валери вели „раси“) и сите земји кои пак биле романизирани, христијанизирани и подложени – барем ментално – на грчката дисциплина, се темелно Европски... Секаде каде што имињата на Цезар, Каиј, Трајан и Вергилиј, секаде каде што имињата на Аристотел, Платон и Евклид истовремено имале значење и авторитет, тоа е Европа“ (Ahrweiler 1999:32).

Идејата дека европското културно единство е засновано на заедничка древна цивилизација е привлечна за архитектите на политичката интеграција и јасно информира голем дел од нивната кампања. Меѓутоа, проблемот со таквиот поим е што тој ја рефицира застарената идеја за културите како фиксни, унитарни и ограничени целини што е и социолошки застарена и политички опасна. Како што вели Питерс (1951:5), „она што се рециклира како „европска култура“ е формирање на елитен империјален мит од деветнаесеттиот век“. Официјалните претставници на ЕУ и креаторите на слики, сепак, продолжуваат да се потпираат на „класичните“ слики во нивната потрага да ги идентификуваат суштинските елементи на европската култура и покажуваат мала чувствителност кон постколонијалните критики на западниот ориентализам.

Вообичаено, претставниците на ЕУ ги оправдуваат своите обиди да го промовираат препишувањето на историските книги за да ја одразат „европската перспектива“ со образложение дека

тоа е неопходно за борба против хегемонијата на националистичката идеологија, која тие ја сметаат за примарна пречка за европската унија. Резултатот, сепак, е дека националистичката идеологија е едноставно заменета со новата идеологија на „европеизмот“. На пример, пишувањето во една неодамнешна брошура за „информации“ за ЕУ, Паскал Фонтен (поранешен шеф на кабинетот на Моне и директор на Информативната канцеларија на Комисијата во Париз) го прикажува напредокот на „европскиот идеал“:

„...во деветнаесеттиот век, тоа беше инспирација за поетите и романтичарите, за да биде искривено од освојувачите кои сакаа да ја оправдаат својата страст за моќ. Меѓутоа, тоа не дојде до целосно изразување во практична форма, се додека неколку храбри, визионерски државници не решија да стават крај на загубата на животи што изгледаше како неизбежен исход на конфликтите меѓу националните држави“ (Фонтејн 1991:5)

Така, вистинските спасители на Европа не се водачите на Отпорот или сојузниците, туку Моне, Спакс, Шуман, Де Гаспери и Аденауер: овие „државници-визионери“ станаа симболични чувари и предци на „европскиот идеал“. Но, ако Европа симболизира мир и просперитет, националната држава се толкува како агент на конфликт и војна. За да го заврши овој херојски мит за себе, ЕУ, исто така, произведе серија филмови и видеа за дистрибуција до училиштата, колежите и локалните власти. Тука спаѓаат „Жан Моне, таткото на Европа“, „Европско патување“ (цингоистичка историја на различни фази достигнувања и иднината на европската интеграција); „Дрвото на Европа“ ([а]оригинална карактеристика што ќе ги направи сите Европејци свесни за заедничките корени на нивното минато“); и „По дваесет века“, кои истражуваат 2.000 години европска историја и ги прикажуваат „заедничките искуства на Европејците на политичко, интелектуално и културно ниво“ (Европска комисија 1991:1-5).

Том на Жан Батист Дурозел (1990), Европа, историја на нејзините народи, претставува уште поамбициозен обид за повторно конфигурирање на историјата. Овој магнум опус од 416 страници – дел учебник, дел манифест – ја отсликува

историографијата имплицитна во дискурсите на ЕЗ за културата. Првото поглавје се отвора со сликата на силување на грчката божица „Европа“ и продолжува да разговара за географската сложеност и уникатноста на континентот (sic) на Европа. Третото поглавје ги опишува Келтите и Тевтоните како првите Индоевропејци. Четвртото поглавје продолжува под насловот „Класична антика: грчка мудрост, римска величественост“. Петтото поглавје („Првите четири века од нашата ера на Запад“) е посветено исклучиво на ширењето на христијанството. Седмото поглавје е долга дискусија за тоа дали империјата на Карло Велики ги означува „почетоците на Европа“. Осмото поглавје („Европа под опсада“) се отвора со живописна слика на сарацени кои веат банер на коњи - „европската цивилизација“ на тој начин недвосмислено се поистоветува со христијанскиот свет кој се брани од воскреснатите сили на исламот. Книгата продолжува на сличен начин сè до поглавјето седумнаесет (Патот до европската катастрофа“) кое се занимава со национализмот. Поголавје осумнаесет („Европа се уништува себеси“) кое го опфаќа периодот 1914-1945 година, и конечно поглавје деветнаесет, „Закрепнувањето на Европа и надежите кои повторно се креваат“, кое се фокусира на „креаторите на Европа“ и „изградбата на Европа во лицето на гализам“. Нето резултатот е дека европската историја е претставена како приказна за разумот и единството кои триумфираат над неединството и национализмот - апотеозата на проектот на просветителството, или она што Волф (1992:5) го нарекува „историјата како генеалогичка на напредокот“. Тоа е секогаш селективно, санирано и типично херојско препрочитување на минатото, кое систематски ги исклучува или игнорира помалку благородните аспекти на европската модерност како што се историјата на ропството, антисемитизмот, колонијализмот или империјалното освојување. Заклучокот на авторот дека историјата на Европа е означена со „општо или запирање на растот на сочувството, хуманоста и еднаквоста“ (Duroselle 1990:413), едноставно го потврдува ова толкување. Историјата, се чини, е исто толку за „заборавување“ колку и за сеќавање и толкување на минатите настани“.

Извор:

„Европа културна конструкција и реалност“, уредено од Питер Нидермулер и Бјарне Сколунд, страници 59 до 61

По читањето на горенаведеното, дали некој сè уште мисли дека има простор во Западна Европа за Македонија? По кажаното и направеното, дали Македонците навистина мислат дека се добредојдени во Европската Унија?

Дел 18 – Асимилација

Тешко е да се убедат Македонците дека Грците постојат кога повеќето „Грци“ за кои знаат дека се всушност асимилирани Македонци, некои нивни роднини. Денес има стотици илјади Македонци кои ќе сведочат дека имаат членови на семејството кои се идентификуваат како „Грци“. И јас имам членови од поширокото семејство кои се идентификуваат како „Грци“. Но, како може тие да бидат „Грци“, наводно единствена етничка група различна од мојата, кога всушност знам дека делиме заеднички прабаби и прадедовци за кои знам дека биле Македонци?

Таканаречените „Грци“ кои денес живеат во грчка окупирана Македонија се или асимилирани Македонци, како моите пошироки роднини, или други асимилирани, увезени етнички групи како Власи, Албанци, Христијански Турци, Руси итн. Грчката влада официјално не признајте која било од „етничките групи“ кои живеат каде било во окупираната Македонија од Грција, што е грчка практика од 1912 година кога Грција заедно со нејзините партнери Србија и Бугарија ја нападнаа, окупираа и ја поделија Македонија.

Така, и покрај грчките обиди да се прикаже „гркот“ како „уникатна етничка припадност“ со корени што се протегаат уште од античките времиња, зборот „грчки“ не е ништо повеќе од збор „чадор“ што дефинира критериуми и метод со кој различни етнички групите се асимилираат и се прават „Грци“. „Грк“ не е етнички термин и за да се биде „Грк“ по избор треба само да се напушти нивната вистинска „етничка припадност“, име и јазик и да се прифати грчко име, грчкиот јазик и да се претплатите на „Хеленскиот клуб“ да се биде потомок на старите Грци.

Во ова поглавје ќе ги испитаме грчките асимилаторски политики и практики во Македонија од 1850-тите, со цел подобро да разбереме како вештачки е создаден „грчкиот идентитет“ во Македонија.

Она што повеќето Македонци од крајот на 19 и почетокот на 20 век не го знаеле е дека „Грците“ со кои се сретнале од 1850-тите воопшто не биле „Грци“ туку асимилирани Словени, Албанци, Власи и други етнички групи. Асимилацијата на етносите во „грчкото“ јато не започна само со Македонците; добро се практикувало многу порано на Пелопонез, Епир и Тесалија со Словените, Албанците и Власите кои живееле таму.

Како што покажавме во претходните поглавја, „хеленизацијата“ била измислена во Западна Европа од страна на филхелените, а потоа првпат се применувала во раните 1800-ти во регионот на Грција денес познат како Пелопонез. Целта во тоа време беше да се истераат Османлиите, да се формира „грчка“ држава и да се воскресне таканаречената „грчка цивилизација“ која постоела во тој регион пред околу 2.500 години. Она што филхелените не успеале да го разберат или воопшто не им било грижа е дека луѓето што живееле во тој регион во тоа време не биле потомци на старите, туку потомци на словенски, албански и влашки доселеници кои мигрирале во тој регион два милениуми по античките исчезнаа.

Целта на филхелените била да ги „просветли“ овие доселеници и да ги научи да веруваат дека се потомци на древните и со всадување на јазикот и манирите на старите во нив, да ги направи нивни потомци. Изненадувачки, процесот функционираше бидејќи многу Словени, Албанци и Власи ја прифатија идејата и почнаа да се однесуваат како навистина да се потомци на старите.

За да ги натераат овие луѓе да забораваат кои се и да им дадат нови идентитети, грчките власти, со помош на нивните филхелени покровители, воведоа нов јазик, антички мртов јазик и ги преименуваа сите луѓе и имињата на местата во грчки звучни имиња. Да звучат автентично и „преживевани од времето“ секаде каде што е можно современите имиња биле заменети со антички.

Од старите карти и документи знаеме дека повеќето села и други имиња на места на Пелопонез пред создавањето на грчката држава биле од словенско потекло, но до крајот на 19

век сите биле променети во грчки звучни, практика подоцна во Грција. користени во Македонија во текот на 1920-тите и 1930-тите.

Во времето кога Грција ја окупираше Македонија во 1912 година, луѓето и имињата на местата на Пелопонез, Тесалија и Епир веќе беа сменети.

Асимилацијата и процесот на елинизација во Македонија започна во раните 1850-ти години со воведувањето на Грчката патријаршија црква. Процесот беше забрзан кон крајот на 1870-тите откако Русија беше ослободена од Отоманската империја и вратена на Османлиите од страна на западните сили. Кога Грција сфати дека македонското прашање не е решено и знаеше дека има шанса да приграби македонски територии, ја забрза својата политика на „хеленизирање на Македонците“ преку воведување на повеќе Патријаршиски цркви и грчки училишта. Бугарија го направи истото преку воведувањето на бугарската егзархиска црква и бугарските училишта.

Потоа, кога Македонија беше нападната окупирана и поделена за време на Балканските војни во 1912 и 1913 година, сите три окупаторски држави (Грција, Србија и Бугарија) започнаа процес на присилна асимилација. Првиот чекор што Грција го направи беше да ги протера сите муслимани од нејзините окупирани територии од Македонија. Вториот чекор беше протерување на сите оние кои одбија да ја напуштат Егзархиската црква во корист на Патријаршијата. На грчката армија и беше дадено слободно владеење да прави што сака и како резултат на тоа многу Македонци беа убиени, силувани, мачени, ограбени и многу села беа запалени, а стотици илјади останаа без покрив над главата.

За жал, никој од луѓето кои ги извршиле овие злосторства не е казнет и никогаш не е задоволена правда за македонскиот народ.

По завршувањето на Првата светска војна и откако Грција се етаблира во Македонија, започна политика на преименување луѓе и места. Променети се презимињата и имињата на сите

народи, како и имињата на градовите, селата, езерата, реките, планините итн. Македонските лични имиња беа заменети со грчки звучни и запишани во личните карти на народот.

Иако Грција основаше грчки училишта во Македонија, поголемиот дел од возрасното население не зборуваше грчки и беше принудено да оди на ноќни часови за да го научи грчкиот јазик. Тогаш кога диктаторот Метаксас ја презеде власта во Грција, македонскиот јазик беше забранет со закон и секој што зборува македонски доби висока парична казна. Повторените престапници биле затворани, тепани, па дури и принудени да пијат рицинусово масло. Полицајци во цивилна облека шетаа по улиците и пазарите и се криеја во дворовите на луѓето слушајќи под прозорците. На овие полицајци им плаќале провизија за секое лице што го казниле, така што имало многу поттик да бидат будни.

За да се искорени се што е македонско, грчката влада иницираше политики за бришење на сето македонско писмо во црквите, црковните икони, надгробните споменици, таблите и пишувањето во јавните објекти. Сите книги, библии и остатоци од Егзархиската црква или од претходните периоди беа собрани и запалени, без разлика на нивната вредност.

Потоа, во 1950-тите, цели македонски села беа принудени јавно да се заколнат дека никогаш нема да го зборуваат својот македонски мајчин јазик и да се заложат за лојалност на Грција и на грчкиот крал.

За да се погрижи се што е македонско да биде заборавено и да се забрза процесот на асимилација на елинизирање на Македонците, грчката држава ги охрабри своите администратори да земат жени Македонци и да се погрижат децата да бидат воспитувани како Грци. Но, кога и тоа не успеа, грчката држава воведо дневни центри и градинки за многу мали деца за да обезбеди македонските деца да го научат грчкиот јазик.

Грција вели дека нема Македонци во Грција, но не објаснува зошто има толку многу дневни центри и градинки за

македонските деца. Во последнава деценија се зголемува бројот на детски градинки и дневни центри отворени за деца од предучилишна возраст во градовите и селата каде што живеат Македонци во поголем број. На пример, во градот Каламата на Пелопонез има само два дневни центри за 60.000 жители. Во Атина има само десет, каде што во Лерин (Лерин), Воден (Едеса), Костур (Касторија) и други места во „Северна Грција“ има 48 дневни центри и постојано се отвораат нови. Причината за толку многу предучилишни установи е затоа што многу тригодишни деца Македонци не го зборуваат грчкиот јазик, а тоа е затоа што дома зборуваат главно македонски.

Идејата за испраќање на овие многу мали деца на училиште на толку рана возраст е добро смислен план на грчката влада која секогаш бара начини да ги асимилира Македонците. Со одвојувањето на децата од нивните семејства на многу рана возраст, грчката влада се надева дека тие никогаш нема да имаат шанса да го научат македонскиот јазик што е постојано потсетување дека тие не се Грци.

Припадниците на македонското малцинство во Грција велат дека националистичката политика на Грција е длабоко вкоренета во грчкиот образовен систем. Грците не го признаваат постоењето на малцинствата и нема да дозволат малцинствата да зборуваат или да се образуваат на свој јазик иако, според сите европски конвенции, имаат право на тоа.

Покрај асимилаторските политики што се спроведуваат преку образованието и разни други стимулации во Грција, постои и темна страна на оваа асимилација; употреба на терор. Македонците отсекогаш биле обесхрабени да го зборуваат својот македонски јазик и да се чувствуваат Македонци. Тактиките што се користат за да се обесхрабрат Македонците да ги изразат своите етничко-македонски чувства вклучуваа парични казни, затвор, тепање, мачење, па дури и смрт. На децата често им го давале ременот, им го ставале да пијат ричиновско масло и ги карале јавно затоа што изговарале македонски зборови или затоа што носат македонска облека.

Грчката држава изобилно јасно стави до знаење дека нема место за Македонците во „Северна Грција“, родната татковина на македонскиот народ. Нарекувајќи го тој дел од Македонија, анектиран од Грција во 1913 година, „Грчка окупирана Македонија“, ние како Македонци ги изразуваме нашите чувства за точно како се чувствуваме како граѓани на Грција. Тоа што Грција ни забранува да ги изразуваме нашите македонски чувства во сопствената татковина е еквивалентно на тоа да бидеме окупирани и сосема е соодветно да ја нарекуваме нашата татковина како „грчка окупирана Македонија“.

Освен што ги принудува луѓето да станат „Грци“ против нивна волја, има и негативна страна да се биде „Грк“, а тоа е дека луѓето се отсечени од своето минато. Да се биде „Грк“ значи дека некој повеќе не може да биде Македонец, да зборува македонски јазик, да ужива во македонската култура или да има историја пред да стане „Грк“. Тоа значи дека секој Македонец кој ќе прифати да биде „Грк“ мора да прифати и „да го заборави своето минато“. Да се добие „ново грчко име“ значи губење на континуитетот со сопственото минато и мора да се прифати измисленото минато.

Грчката историја во Македонија започнува со инвазијата и окупацијата на Македонија. Сите Македонци кои прифатија доброволно да станат Грци, мораа да прифатат и дека нивната историја започна во моментот кога беа сменети нивните имиња и секоја грчка историја пред тоа требаше да се фабрикува. Слично на тоа, сите села чии имиња беа сменети од грчката администрација немаат историја поврзана со нивното ново име и нивната историја исто така мораше да се фабрикува.

„Концептот на „хеленска“ држава како што е елабориран во Западна Европа претпоставува дека таа треба да биде наследник на античкиот грчки (хеленски) свет.

Така, како што грчките интелектуалци наскоро сфатија, митот за феникс се покажа премногу слаб за да поддржи национална идеологија. Зашто „хеленизмот“ како културен дискурс одговараше на „оживувањето“ на античка Грција, што

резултираше со неизбежно отфрлање на сите периоди меѓу нив. Заборавените периоди сега беа третираны како „празни страници“ што треба да се пополнат. Молкот беше припишан на верските предрасуди на католичкиот Запад против православната Византија, аргумент кој пак ги негува православните антизападни трендови. Имаше очигледна потреба од наратив кој ќе го замени оној што доаѓа од странство. Време беше да се испише „вистинската“ грчка историја“. („Дискурс за колективниот идентитет во Централна и Југоисточна Европа (1779-1945)“, уредено од Балаз Тренчењи и Мајкл Копешец, страница 73).

„Заедничкиот грчки јазик во последната четвртина на дваесеттиот век не беше ниту обновена верзија на јазикот на народните херои на грчката револуција, ниту демотика на интелектуалците од дијаспората. Тоа беше поминато низ филтерот на Катареvуса, исто како што националната идеологија помина низ филтерот на процесот на „хеленизација“. Во грчкиот јазик низ шеснаесеттиот до осумнаесеттиот век, зборот „хеленски“ значел јазикот на античка Грција. На грчки денес, зборот „хеленски“ значи модерна Грција и треба да се додаде придавката „античка“ за да се однесува на јазикот од класичната ера. Меѓутоа, во академските програми во англиското говорно подрачје, „грчки“ се однесува на програмите на класичен јазик. Во текот на деветнаесеттиот и дваесеттиот век, модерна Грција беше „хеленизирана“, а „хеленизмот“ се здоби со модерна грчка верзија“. („Култура, идентитет и етничка припадност на хеленизмите од антиката до модерноста“ уредена од Катерина Захарија, страница 229)

„Туристот кој денес патува во Грција препознава во регионите ги посети имињата на местата кои се среќаваат во античката грчка литература, митологија и историја. Но посетителот не знае дека оваа карта на античка Грција постојано се редизајнира во последните 170 години, односно од почетокот на грчката држава. („Култура, идентитет и етничка припадност на хеленизмите од антиката до модерноста“ уредена од Катерина Захарија, страница 230)

„Промената на имињата на местата започна веднаш по конституирањето на грчката држава во раните 1830-ти, и отиде рака под рака со реорганизацијата на администрацијата на земјата и нејзините поделби на префектури, општини и парохии. Луѓето кои се обидуваа да ги преименуваат просторите беа свесни за идеолошката важност на оваа акција.

Преименувањето на просторот не беше постигнато во еден обид, туку беше долг процес кој траеше со децении. Тоа се случуваше секој пат кога нов регион беше интегриран во грчката држава. Ова беше интеграција на Тесалија (1881), на Македонија (1913) и на Тракија (1920). Секогаш кога спроведуваа реформа на локалната администрација – до неодамна во 1998 година; кога многу општини и заедници беа обединети со таканаречениот Каподистриски план „нови“ грчки класични имиња, претходно непознати за локалните жители, се појавија.

Кои биле топонимите што морале да исчезнат? Според грчките власти, тоа биле топонимите кои биле „странски или не звучеле добро“, со други зборови оние што биле на „лош грчки“.
(„Културата, идентитетот и етничката припадност на хеленизмите од антиката до модерноста“ уредена од Катерина Захарија, страници 230 и 231)

„Средината на деветнаесеттиот век беше фаза на конфликт меѓу грчката интелигенција и Фалмерајер, кој тврдеше дека во средниот век Грција била населена со Словени и албански народи. Како последица на тоа, грчките интелектуалци беа поттикнати да ги избришат сите словенски и албански имиња кои би можеле да ги поддржат ривалските аргументи. Во 1909 година, комисијата за топоними назначена од владата извести дека на секое трето село во Грција (т.е. 30% од вкупниот број) треба да му се смени името (од 5.096 грчки села, 1.500 се сметале за „зборување на варварски јазик“). ” („Културата, идентитетот и етничката припадност на хеленизмите од антиката до модерноста“ уредена од Катерина Захарија, страници 231 и 232)

„По балканските војни (1912-1913), на претходните им беа додадени нови причини: имињата треба да се сменат за да не се 'дадат повод за штетни етнoлошки импликации за грчката нација, какви што би можеле да се употребат против нас од нашите непријатели. Новиот непријател беше ревизионизмот на северните граници стекнат по балканските војни, преку употреба на малцинските прашања. („Културата, идентитетот и етничката припадност на хеленизмите од антиката до модерноста“ уредена од Катерина Захарија, страница 232)

Дел 19 - Педесет автори сè уште не можат да грешат!

Има некои упорни модерни Грци таму кои сè уште не го разбираат тоа! Ако ти кажат дека си „Грк“ или се преправаш дека си Грк, всушност не те прави Грк, барем не таков каков што мислиш дека си!

Постојано покажавме дека „секој“ може да стане Грк со прифаќање на „грчката индоктринација“, а тоа е да научи да зборува грчки јазик, да се чувствува Грк и да се „преправа“ дека е потомок на т.н. Грци“. Можете да научите да зборувате грчки и да се чувствувате Грк колку што сакате, но не можете да се „преправате“ дека сте нешто што не сте! Луѓето не треба да се „преправаат“ дека се нешто што не се ако сакаат да бидат сфатени сериозно! Да се однесувате како да сте потомци на таканаречените „Антички Грци“, да го зборувате нивниот јазик и да се чувствувате како нив, не ве прави потомци на Античките Грци! Би било во ваша корист не само да ја научите „вистината“ за себе, туку или да ја прифатите или да прифатите да ја отфрлите. Современите Грци се потомци на Словените, Албанците и Власите кои емигрирале во Грција во текот на 11 до 14 век од нашата ера и сите други луѓе кои потоа се населиле во тој регион оттогаш.

Старите Грци за кои мислите и зборувате со толку милост умреле уште пред Рим да ја освои Ахаја (сопствена Грција) околу два века пред Христа. Кога Римјаните влегле во Атина, нашле население составено главно од робови. Овие робови станале новите граѓани на Ахаја откако Рим ги ослободил. За жал и тие загинаа со текот на времето и токму затоа византиските императори, а подоцна и османлиските султани мораа да ја населат Ахаја прво со словенски доселеници, а подоцна со Албанци и Власи.

Затоа, вистинските предци на современите Грци се Словените, Албанците и Власите и сите останати кои слетале во Грција од исчезнувањето на таканаречените антички Грци.

Еве докази од педесет различни автори кои ја докажуваат мојата поента дека современите Грци денес НЕ се потомци на „Античките Грци“ и се потомци на Словените, Албанците и Власите.

1. „[Грчкото] тврдење за јужна Албанија целосно се потпира на претпоставката дека мнозинството од населението е грчко. Се наведува дека Грците се 120.000, а Албанците 80.000. Но, кои се „Грците“? Најмалку пет шестини од нив, ако не и повеќе се христијански Албанци со православна вероисповед, Албанци по чувства и јазик, кои поради тоа што го признаваат Цариградскиот патријарх се прогласени за Грци по „национална свест“. („Деветнаесеттиот век и по XIX-XX месечен преглед“, основан од Џејмс Ноулс, том LXXXVI, јули-декември 1919 година, страница 645.)

2. „Дали Грците сочинуваа раса освен Албанците, Словените и Власите? Да и не. На средношколците им беше кажано дека „другите раси“, т.е. Словените, Албанците и Власите „кои се елинизирани со годините во однос на обичаите и обичаите, сега се асимилираат во Грците“. („Грција во 20 век“, уредници Теодор А. Кулумбис, Теодор Кариотс, Фотини Белу, страница 24.)

3. „Турското село кое формално се собираше околу основата на Акропол [стара Атина] не исчезна: тоа сочинува цела четвртина од градот.

Огромно мнозинство од населението во овој квартал го сочинуваат Албанци“. („Грција и Грците на денешницата“, од Едмунд За, страница 160.)

4. „Преку крајот на револуцијата во 1830 година, Грците, вклучително и повеќето националисти од деветнаесеттиот век, се чинеше дека имаа нејасно, но цврсто чувство за континуитет од античка до модерна Грција, иако тоа не беше артикулирано во расни термини, туку на основа на заеднички јазик, историја и свест. Всушност, во тоа време, секој што се нарекувал себеси Грк бил Грк. Поради ова, многу Албанци, Словени, Румани и

Власи кои зборуваат грчки биле лесно асимилирани и навистина станале важни играчи во грчкиот патриотизам во тоа време“. („Празната лулка на демократијата“, од Александра Халкиас, страница 59.)

5. „Првиот Грк кој имал план за востание и за ослободена Грција бил Ригас од Валестино.“

Ригас беше автор на песни, револуционерни прокламации и устав...

Во овој документ тој зборуваше за суверен народ на предложената држава кој вклучува „без разлика на вера и јазик

– Грци, Албанци, Власи, Ерменци, Турци и секоја друга раса“.

Се чини дека во нивните умови разликата меѓу „грчки“ и „православни“ сè уште беше нејасна“. („Годишна киклопедија на Еплтон и регистар на важни настани 1901 година“, Трета серија Том VI, страница 113.)

6. „Денес не може да постои жив Атињанец кој може да следи директна линија на потекло од класичните времиња до денес без да ја напушти Атина. Поради многубројните и долготрајни странски занимања, вистинските Атињани биле релативно мало малцинство дури и во ерата на Перикле. Во подоцнежниот период, градот страдаше од голема депопулација и беше повторно порибен со Албанци. Во времето на грчката независност во 1834 година, Атина беше мизерно село со само 6.000 жители. („Увид ги води серијата Атина Грција“, страница 42.)

7. „Тоа е една од групата која стана позната во грчката револуција од 1821 година со храброста на нејзините албански доселеници, во одбрана на земјата која тие никогаш не ја прифатија за своја до овој момент на опасност.

Покрај тоа, тие го донесоа и натрупаното богатство од многу години. Албанските капетани, албанските бродови и албанското злато станаа силата на Гркот и стравот на Турчинот. Успешното

затворање на револуцијата ги најде цврсто во сојуз со грчката националност како што претходно и беа туѓи, и сега нема почестени и сакани имиња во Атина, нема семејства повлијателни во нејзините учтиви кругови, од оние на Албанските водачи во војната од 1821 година, Томбазите, Миаулиите Кондуриоти“. („Месечникот на Атлантик: Списание за литература, наука, уметност и политика Vol. XLIX, јануари 1882 година, страница 31.)

8. „Помеѓу многубројните острови на Егиан, се издигаат неколку неплодни карпи, од кои некои, сепак, се надарени од природата со мали и комфортни небеса. Од овој број се Хидра, Специја и Ипсара, првите две блиску до источниот брег на Пелопонез, а вториот недалеку од Сцио, на азискиот брег. Тиранијата и Желбата натераа некои семејства, чие потекло, како и на речиси сите селани, кои ја населуваа вистинска Грција, беше албанско, да се засолнат на овие пусти карпи, каде што градеа села и бараа несигурна егзистенција со риболов“. („Грчката револуција; во потеклото и напредокот“, од Едвард Блакиер Еск., страница 21.)

9. „Во реалноста, сепак, непосредно пред грчката војна за независност, повеќето Грци сè уште се нарекуваа себеси „Римјани“. Влачавас, свештеничкиот бунтовнички водач кој се крена против Османлиите, изјавил: „Ромнеос сум роден како Ромнеос ќе умрам“. („Крвни линии од етничката гордост до етничкиот тероризам“, од Вамик Волкан, страница 121..

10. „Константинопол и цела континентална Грција со векови биле управувани и окупирани од Римјаните, а во текот на многу следни векови нападнати и колонизирани од Словени. Крстоносните војни и латинското освојување донесоа голем прилив на западноевропејци, вообичаено наречени Франки, а во подоцнежните времиња беа направени големи албански населби во грчките области. Јасно е дека современиот Грк мора да има многу измешана крв“. („Турција во Европа“ од Сер Чарлс Елиот, страница 267.)

11. „Но, се тврди дека уште од денешно време Грците не се потомци на античките Грци: „Свездата од Вергина не е грчки

симбол, освен во смисла дека е пронајдена на територијата на денешна грчка држава...“ („Експериментирање со промената на режимот на демократијата на Балканот“, уредена од Џефри Придам и Том Галагер, страница 271.)

12. „Современите историчари наведуваат дека и царот Василиј бил Склавонец; многу градови со славонски ознаки сè уште постојат во Грција, како што се, на пример, Плаца, Страца, Луцана...“ („The Foreign Quarterly Review Vol. XXVI“, објавен во октомври М. DCCC. XL., 1841, страница 73.)

13. „До четирнаесеттиот век, православните христијани Арванити се пробиле во грчката тема на Византиската империја, која во голема мера ја сочинувала земјата што сега ја сочинува Грција. Тие првпат дојдоа во Атика уште во 1383 година... Тие ја завршија својата имиграција до 1759 година, кога султанот Мурат III им понуди земја во Атина... Така, Арванитите веќе ја населуваа Атина кога градот стана главен град на Грција во 1834 година“. („Фрагменти од смртта Басни на идентитетот Атинска антропографија“ од Нани Панургија, страница 27.)

14. „Веќе реков, и ќе повторам, дека ниту една петтина од сегашното население не може со правда да се нарече Грци. Останатите се Словени, Албанци и Турци, со мала инфузија на венецијанска крв“. („Патувања во Грција и Русија“, од Bayard Taylor, 1872, страница 262.)

15. „Меѓутоа, треба да се нагласи дека Грците како етничка заедница во овој период [1840-тите] вклучувале многу гркофони или елинизирани Власи, Срби или православни Албанци“. („Грција и балканските идентитети, перцепции и културни средби од времето на просветителството“, уредено од Димитрис Циовас, страница 6.)

16. „Од сите грчки војници се бара да знаат да читаат и пишуваат, а ако регрутот што се приклучува не ги стекнал тие зачетоци на образованието, тој е ставен на училиште. Не издржувајќи ги, образовните напори на владата, дури 30 проценти се покажаа пред петнаесет години како целосно

неписмени, додека не повеќе од 25 проценти напреднаа над „трите Р“. Ова може делумно да се должи на фактот што овие региони вклучувале и Албанци од населбите во Атика и од другите делови на Кралството и пастирски Куцо-Власи, кои вообичаено зборуваат на свои дијалекти и го учат грчкиот само како странски јазик“. („Грција на Хелените“, од Луси М. Џеј Гарнет, 1914 година, страници 33 и 34.)

17. „Можев да зборувам турски и на македонскиот дијалект, покрај мојот грчки јазик, и како љубопитно момче на празниците бев тука и таму, сакајќи да знам повеќе за светот околу мене и луѓето што живееја во други села од моите. Бидејќи не беа ниту Турци, ниту Грци, ги нарековме бугарски, но нивниот јазик не е бугарски, туку македонскиот дијалект, а меѓу нив најдов мили луѓе, чесни, гостопримливи и љубезни“. („Кога бев момче во Грција“ од Џорџ Деметриос, страници 131 и 132.)

18. „Миграцијата на Албанците е најдобро потврдена и на многу начини најпоучна од миграциите во Грција....

Имавме потешкотии да останеме затоа што тие беа прилично сомнителни кон нас, но останавме со еден човек кој зборуваше грчки како негов главен јазик, иако со сопругата зборуваше на албански....

Предците на овие луѓе веројатно дошле на Епидаурис во XIV или XV век, но тие сè уште зборувале албански како мајчин јазик во 1930 година....

Албанскиот беше јазикот што го зборуваа меѓу себе, но можеа да зборуваат и грчки. Ова им бил втор јазик иако живееле во Грција...

Оној во Епир, кој сè уште бил албански по обичаите и неговиот јазик, веројатно бил таму од околу 1400 година...

Таму се појави група од 10.000 Албанци со нивните семејства и нивните стада и прашаа дали може да бидат примени на Пелопонез. Тие беа прифатени од Теодор, кој беше главниот

владетел на Пелопонез...“ („Грција Стара и Нова“, од Николас Хамонд, уредена од Том Винифрит и Пенелопе Мареј, страници од 39 до 44.)

19. „...така, во средниот век, овие Албанци планинари донесоа и војна како дух, светла носија и убавина на личноста, за да ја освежат хеленската раса. Сè уште има, дури и во Атика, области каде албанскиот е заеднички јазик; има албански имиња познати во грчките анали, особено во големата војна за независност (1821-1831), па дури и меѓу морнарите на Хидра, толку познати по нивното трговско претпријатие и нивните воени дела, главните семејства биле албанско потекло“. („Грчки слики нацртани со пенкало и молив“ од Ј. Р. Махافي, М.А. D.D., 1890, страници 20 и 21.)

20. „Групи мажи во величенствена албанска носија, со нивната голема прошетка и грациозен воздух, демнат горе-долу со источна непроодност, ценат напис, повикуваат на „фотија“ (мангал со јаглен за палење цигари) , во кафулињата, или разговарајте во чудниот патоа на Грција за последниот заклучок на „воули“ или дом на делегати“. („Грчки вињети едро во грчките мориња, лето 1877 година“, од Џејмс Алберт Херисон, страница 148.)

21. „Во 1770-тите, огнениот православен проповедник, монахот Космас од Етолија, се обидел да го запре бранот на масовно прифаќање на исламот во северните грчки земји со основање грчки училишта во голем број села во Тесалија, Епир и Македонија, каде што јазикот одамна бил напуштен за албански, влашки или словенски, а селаните ги обврзувале да зборуваат само грчки“. („Грција модерното продолжение од 1821 година до денес“, од Џон С. Колиопулос и Танос М. Веремис, страница 159.)

22. „...по наводното откривање на словенски градби од страна на германскиот багер во Олимпија. На тврдењата одговори самиот Папарригопулос, со враќање на неговиот став од 1843 година дека навистина имало словенско присуство на Пелопонез во средниот век, но дека Грците не треба да се грижат бидејќи Словените биле културно апсорбирани...“

(„Нацијата и нејзините урнатини“, од Јанис Хамилакис, страница 115.)

23. „Во 1358 година Албанците го зазедоа Епир, Акарнанија и Анадолија и основаа две кнежевства под нивните водачи... Наупактас паднал под нивна контрола во 1378 година...

Други Албанци и Власи го нападнале каталонското кнежество Беотија и Атика, а голем број Албанци се населиле таму како селани-земјоделци во 1368 година и подоцна...

Навлегувањето во грчкото копно кое го опишавме се случи во текот на сто или повеќе години по 1325 година. („Миграции и инвазии во Грција и соседните области“, од Николас Г. Ј. Хамонд, страница 59.)

24. „Кога се пристигнува со авион во Атина, се слетува на новиот аеродром во Спата. Спата е град сместен во регионот Месогија што носи и арванитско име што значи „секира“ или „меч“ (на грчки „спапс“, спаја од која потекнува албанското Спата). Терминот „арванит“ е средновековен еквивалент на „албански“. Денес е задржан за потомците на албанските племиња кои мигрирале во грчките земји во периодот кој опфаќа два века, од тринаесеттиот до петнаесеттиот“. („Културата, идентитетот и етничката припадност на хеленизмот од антиката до модерноста“, уредена од Катерина Захарија, страница 230.)

25. „Со нив тоа би било воскресение, остварено, без сомнение, по огромни болки и многу неволји, дотолку повеќе што Грците се составен народ меѓу кои потомците на вистинските Грци од старите се во големо малцинство. Мнозинството се од албанска и сулиотска крв, раси кои дури и Римјаните ги сметале за нескротливи“. („Во грчките води: приказна за Грчката војна за независност (1821-1827), од Г. А. Хенти, 1893, страница 40.)

26. „Каде да ги бараме потомците на старите Грци? Патниците ни кажуваат дека, дури во шеснаесеттиот век, Атина била само замок со мало село; и дека Спарта, поделена од две племиња на Словените, Езерити и Милинги, не само што го изгубила своето

античко име, туку и било невозможно да се препознае местото на кое таа стоела од старо време“. („Историја на островот Крф“ од Хенри Џервис-Вајт Џервис ESQ., страница 250.)

27. „Општиот интерес најпрво беше предизвикан од контроверзноста за расната деривација на современите Грци. Војната за независност ги освои симпатиите на Европа; и тоа беше груб шок и за Грција и за нејзините шампиони кога Фалмерајер објави дека нејзините жители се практично Словени. Расата на Хелените што ја прогласил во неговата „Историја на Мореја“ била уништена, а Атина била неокупирана од шестиот до десеттиот век. Само нејзината литература и неколку урнатини преживеале за да кажат дека грчкиот народ некогаш постоел. Она што го започнаа Словените, Албанците го завршија“. („Историјата и историчарите во деветнаесеттиот век“, од Г. П. Гуч, 1918, страница 491.)

28. „Тука имаше малку муслимани; жителите главно од албанско потекло беа само несовршено асимилирани во грчката нација...“ („Политика во модерна Грција“, од Кит Р. Лег, страница 48.)

„Терминот „грчки“ го разликува јазикот што го зборуваат жителите на модерна Грција од јазиците на околните земји; но има несогласување за тоа што бил, е или треба да биде грчкиот јазик. Во времето на независноста, опсегот на локални дијалекти бил значаен; значителен дел од населението зборуваше албански“. („Политика во модерна Грција“, од Кит Р. Лег, страница 86.)

29. „...по насилство, мораше да се прибегне кон оружје, а двајцата постари браќа се обединија против Вели, потомството на роб; кој беше принуден да се исели, ја прифати опасната професија на оние албански витези заблудени, попознати по називот клефти или разбојници“. („Животот на Али Паша од Јанина, 1823, страница 26.)

30. „Постои случајот со Караманлидес, христијански православен народ претежно од турско говорно подрачје, кој

беше принуден да оди во Грција иако не мораше да се идентификува „етнички“ со Грците. Во времето на размената тие броеле дури 400.000“. („Посредување во вестите на нацијата, публиката и политиката на идентитетот“, Мирка Мадијану, страница 31.)

31, „Мореа... како што Фалмерајер го следи тоа наназад до словенскиот збор „повеќе“, морето кое речиси ја опкружува Мореја. Мореа го формира најјужниот дел од Кралството Грција и е поделена на монархиите Арголис, Коринт, Лаконис, Месенија, Архадија, Ахаја и Елида.

Преплавен од Готите и Вандалите, станал плен, во втората половина на 8 в. на четите словенски освојувачи кои го најдоа залудно потрошено од војна и помор“. („Меѓународната киклопедија збирка на човечкото знаење“, главен уредник на Американците Ричард Глисон Грин, 1890 година, страница 204.)

32. „Оваа точка е ставена во речиси сите публикации за албанскиот национализам (на пр. Скенди 1967 и 1980 година). Во деветнаесеттиот век, грчкиот историчар Константинос Папарригопулос ги сметал Албанците за „раса“ што може да се акултира во хеленизам. Неговото гледиште беше под големо влијание од значителниот албански придонес во грчката војна за независност (1821-1828). („Национализмот глобализација и православие“ од Виктор Рудометоф, страница 156.)

33. „Ригас од Валентино... автор на песни, револуционерни прогласи и устав...

Во овој документ тој зборуваше за суверен народ на предложената држава кој вклучува „без разлика на вера и јазик – Грци, Албанци, Власи, Ерменци, Турци и секоја друга раса“. („Нации и држави“, од Хју Сетон-Вотсон, страница 113.)

34. „Од 2002 година, повеќе од 98.000 странски ученици беа запишани во грчките училишта, што претставува речиси 9 отсто од целокупната училишна популација. Што се однесува до националноста, 72 отсто се од Албанија.

Јасно е дека Албанците не се непознати за Грците и новите односи кои произлегуваат од современиот миграциски контекст може да се гледаат како да се надополнуваат себеси во веќе постоечки трансбалкански контекст“. („Новата албанска миграција“, уредена од Расел Кинг, Никола Маи и Стефани Шванднер-Сиверс, страница 155.)

35 „Покрај нив во тој поглед се современите Грци, кои, во најголем дел, се од словенско потекло и, каде што не се чисто словенски, се вкрстување во кое во голема мера влегува словенскиот јазик“. („Френолошки весник и списание за морална наука за 1843 година“, том XIV, страница 246.)

36. „Современите Грци се главно од словенско потекло. Тие не се потомци на античките Грци. Таа благородна раса, многу помешана со варварска крв во средниот век, била речиси целосно уништена во текот на честите востанија против турската власт. Словенските имигранти постепено ја населуваа земјата“. („The Popular Science Monthly“, уредено од J. McKeen Cattell“, том LXXV, јули до декември 1909 година, страница 591.)

37. „Имаше мал интерес за националноста на рајаите додека турската власт беше силна. Тие беа речиси сите христијани од византиски тип, барем оние во Европа, и затоа се сметаа за еден народ, бидејќи ориенталната теократија не може да замисли националност освен религија. Тие самите ги знаеја разликите во нивното потекло и во таквите традиции какви што ги имаа: некои беа Словени, некои Власи, а некои Албанци...“ („Квартали за политички науки“ уредено од Факултетот за наука на Универзитетот Колумбија, том дваесет и трети, 1908 г. страница 307.)

38. „Од христијанската ера, како што рековме, следеше последователен дожд од странци од север во Грција. Во шестиот век дојдоа Аварите и Словените, носејќи смрт и катастрофа. Посилно и потрајно влијание врз земјата веројатно предизвикало побавната и помирна инфилтрација на Словените во Тесалија и Епир од крајот на VII век наваму.

Најважната имиграција од сите е веројатно онаа на Албанците, кои од тринаесеттиот век до доаѓањето на Турците непрестајно ја надвладаале земјата“. („Трките на Европа, социолошка студија“, од д-р Вилијам З. Рипли, 1910 година, страница 408.)

39. „Кога Македонците станаа владетели на Грција, Атина имаше дваесет и една илјади граѓани, десет илјади жители странци и четиристотини илјади робови“. („Трка или мелез“, од Алфред П. Шулц, страница 86.)

„Резидентните вонземјани беа главно ариевско-хемитски-семетичко-египетско-негроидни мешаници“. („Трка или мелез“, од Алфред П. Шулц, страница 87.)

„Со текот на времето, хеленската крв беше корумпирана во уште поголема мера. Во 146 п.н.е. Римјаните ја освоиле Грција...Кога Мумиј го зазел Коринт...Сите мажи биле убиени, жените и децата биле продадени во ропство. Подоцна Готите ја нападнале Грција... ја опустошиле земјата и ги протерале или ги истребиле жителите“. („Раса или мелез“, од Алфред П. Шулц, страници 88 и 89.)

„Единствената разлика помеѓу современите Грци и другите Балканци лежи во фактот дека околината на современите Грци е околината на Хелените. Околината, сепак, нема никаква моќ да го промени мелезот во раса, а Грците не се сменети со тоа“. („Трка или мелез“, од Алфред П. Шулц, страница 93.)

40. „Етнографскиот запис секако покажува дека Ригас можел да се идентификува и како Влак и како Грк, па дури и да претпочита еден пред друг во различни околности. Придонесот на Куцовлах за грчката независност е добро потврден“. („Модерна Грција културна поетика“, од Вангелис Калотихос, страница 44.)

„Следствено, тој никогаш не отпатува во Грција за да го спроведе вториот дел од својот план. Како и многу филхелени и фигури од дијаспората, Ригас никогаш не стапнал во Грција, што е соодветно за оној чија слика за местото има многу

карактеристики на европскиот дискурс лоциран и произведен надвор од грчкото копно“. („Модерна Грција културна поетика“, од Вангелис Калотихос, страница 47.)

41. „Во последната година од 15 век и првите години на 16-ти, кога Мореја повторно била бојното поле на Турците и Венецијанците, станарите на рамнината на Аргос и делови од Атика биле практично истребени, а Албанците колонистите почнаа повторно да ги окупираат земјите“. („Обичаите и учењето за модерна Грција“, од Ренел Род, 1892, страница 17.)

42. „Модерна Грција е толку слаба и кривка што целосно се распаѓа кога ќе се соочи со најгрубиот фрагмент од старото. Но, има многу малку од тоа, и ако изберете, можете да го видите токму она што го виделе Грците од 5 век, а жителите на Атина, се разбира, не се повеќе Атињани од мене“. („Во Бајроновата сенка модерна Грција во англиската и американската имагинација“, од Дејвид Росел, страница 163.)

43. „Оваа преродба, исто така, им овозможи на Византијците повторно да го колонизираат грчкото копно. Успехот на тој напор ќе се покаже како клучен за опстанокот на грчката култура во идните векови, откако другите земји ќе отпаднаа. Откако го зазедоа речиси целото грчко копно, градовите и островите до десеттиот век, Словените во Грција беа преобратени во православно христијанство и темелно елинизирани“. („Пловење од Византија Како изгубената империја го обликува светот“, од Колин Велс, страница 184.)

44. „Власите, напротив, потомци на романизираниот народ на Балканскиот полуостров, живеат во значителен број во планините на северна и централна Грција“. („Шкотскиот географски магазин“, том XIII, 1897 година, страница 370.)

45. „Афинитетот на Европа со античка Грција ја остави новородената нација Грција во непријатна двојна врска. Идентификувајќи ја античка Грција како „детството на Европа“, Винкелман го даде наследството на Грција на западна Европа, оставајќи им само помодерни знаменитости на наследството на современите Грци. Мајкл Херцфелд сугерира дека „Западот ги

подржал Грците на нивната имплицитна претпоставка дека Грците реципрочно ќе ја прифатат улогата на живи предци на европската цивилизација“. („Поседувачи и опседнати“, од Венди М. К. Шо, страница 66.)

46. „Едноставно не е веродостојно да се сугерира дека најголемиот дел од римските граѓани кои зборуваат грчки јазик во средниот век, а камоли поранешните турски поданици од Грција од 19 век, „живееле како антички Грци“. („Македонија и Грција борбата за дефинирање на нова балканска нација“, од Џон Шеј, страница 95.)

47. „Не помалку впечатлива од малата големина на Хелада беше малата големина на самите Хелени. Но, многу полесно е да се следат границите на едниот на модерната карта отколку да се следи крвта на другиот во телата на современите жители.

Немаме точна евиденција за пропорциите на слободни граѓани кои сами ги сочинувале вистинските Хелени, но тие биле најмногу мало малцинство меѓу големата популација на хелоти и робови“. („The Nineteenth Century a Monthly Review“, уредено од Џејмс Ноулс, том VI, јули-декември 1879 година, страница 932.)

48. „Албанците од Хидра и Спаца, од кои многумина не знаеја ниту да зборуваат грчки, се сметаа себеси за Грци бидејќи нивната верност беше со Православната црква“. („Тоа Грција може сè уште да биде слободна“, од Вилијам Сент Клер, страница 9.)

49. „Овде е крајната грчка трагедија: онаа на земјата принудена да третира сè познато во времето на основањето на нацијата-држава како „туѓо“ додека увезува култура во голема мера измислена – или барем – редизајнирана од германските класицисти од доцниот XVIII почетокот на деветнаесеттиот век. За многу децении, и речиси без прекин, Грците беа принудени да ги остават настрана музиката, уметноста и јазикот кои се сметаа дека се премногу извалкани од „ориенталните“ влијанија на отоманската, арапската, словенската и албанската култура; да се забораваат делумно албанските корени на Атина и

нејзината околина...“ („The Body Impolitic“ од Мајкл Херцфелд, страница 9.)

50. „Филхените – зборот значи „обожавателите на Грците“ – кои почнаа да лобираат за грчката слобода беа погодени од контрастот помеѓу идејата за античка грчка слобода и ропството на современите Грци, за кои обично се претпоставуваше дека се директни потомци на Перикле и компанија. Филхелените генерално се оддалечуваа од реалноста: тие се занимаваа само со митот за Атина и беа способни да игнорираат сè што има тенденција да го оцрни гламурот. („Атина од антички идеал до модерен град“, од Робин Вотерфилд, страница 296.)

Со оглед на тоа што современите Грци НЕ се потомци на некој „древен народ“ како што се преправаат, тогаш како ја оправдуваат инвазијата, окупацијата, поделбата и анексијата на македонските територии? Како го оправдуваат да им кажуваат на Македонците како можат и што не смеат да се нарекуваат? Зошто овие измамници и шарлатани сè уште се сфаќаат сериозно? Но, се додека ние им обрнуваме внимание и се расправаме со нив, тие ќе продолжат да се расправаат и да се „праваат“ дека се потомци на таканаречените Антички Грци.

Дел 20 – Македонската партија?

Пред 40 години ни беше кажано дека Македонците едноставно не постојат; „Немаше нешто како Македонец“. Пред 30 години ни беше кажано дека „Грк“ не може да се направи; тој или таа мораше да се роди од Грци за да биде Грк. Пред 20 години ни беше кажано дека „Гркот“ е „најцврстиот“ етнички идентитет на оваа земја со 4.000 години континуирана и непрекината лоза. Сега ни кажуваат дека Македонци постојат и ги има 3.500.000 распространети низ целиот свет.

Па за луѓето кои веруваат дека се чисти Грци, директни потомци од античките Грци, иако воопшто не се Грци, се е можно. За луѓето кои потекнуваат од Словени, Албанци и Власи и сеуште веруваат дека се Грци, потомци на античките Грци, се е можно. За луѓето кои веруваат дека Александар Велики, истиот Александар Македонски кој ги освои и брутално ги потисна нивните таканаречени „стари грчки предци“, е нивниот национален херој, тогаш сè е можно.

Кога првпат ја прочитав приказната дека е формирана нова политичка партија во Грција, која себеси се нарекува „Македонска партија“, помислив „колку прекрасно“, за дел од секундата. Тогаш хит реалноста. Како е можно Грција да има политичка партија која го претставува непостоечкото македонско малцинство? Знаев дека мора да има улов. Се формира политичка партија која на изборите во јуни сака да избере пратеници во Европскиот парламент. Сепак, финтата е што ова НЕ е „Македонска партија“ туку е „лажна“ македонска партија создадена од Грци со цел да го узурпираат името „Македонија“. Овој пат Грците користат поинаков агол за да му пристапат на истиот стар проблем. Тие сакаат да ја задржат Македонија и македонското наследство на најдобар начин што знаат; со лажење и изневерување.

Како што знаеме, современите Грци воопшто не се Грци. Знаеме дека се создадени од филхелените од словенските,

албанските и влашките доселеници кои мигрирале во Грција во текот на 11 до 14 век од нашата ера. Знаеме и дека грчкиот народ кој денес живее во грчка окупирана Македонија воопшто не е Грк. Од вкупниот број луѓе што живеат во грчката окупирана Македонија, мнозинството не се ни Македонци. Грција увезува луѓе во Македонија откако ги нападна, окупираше, подели и анектираше македонски земји во 1912, 1913 година. Грција увезе Албанци и Власи од Албанија, 1.100.000 христијански Турци од Мала Азија, Кавказ, Русија, Ерменија итн. Грција увезува луѓе од целиот свет денес додека зборуваме и сè уште ги нарекува Грци. Така, современите Грци, бидејќи не се ниту Македонци, ниту Грци, во суштина немаат „вистински“ претензии за Македонија или за македонското наследство, така што немаат друг избор освен да прибегнуваат кон лажење и мамење.

Новата грчка партија основана од таканаречениот „Светски комитет за заштита на Македонија“ е уште еден трик за да се полага името „Македонија“ преку Европскиот парламент. Целта на партијата е да ја блокира Република Македонија да влезе во Европската Унија со името „Македонија“.

„Од големо значење е македонскиот хеленизам да влезе во Европскиот парламент со името „Македонија“, „Македонец“, „Македонци“, за да се гарантира дека Македонија и припаѓа само на Грција, пред Скопје да има шанса да го направи тоа за себе. . Ако Грците, кои се вистинските Македонци, влезат во Европскиот парламент со ова име, тогаш лажните Македонци нема да можат да го сторат тоа“, изјави Константинос Калфа, член на комитетот на „Светскиот комитет за заштита на Македонија“, цитиран од Канал 5.

(Забележете како лажните Грци ги нарекуваат вистинските Македонци како лажни).

Според нејзините основачи, „партијата ќе се бори за заштита на името, историјата и правата на големото македонско малцинство [од грчко], кое се проценува на 3.500.000 и е распространето низ целиот свет“.

Значи, ако добро го разбирам ова, непостоечкото македонско малцинство за кое Грција негираше дека некогаш постоело, сега постои, одеднаш преку ноќ. Постои донекаде како „македонски“, но не навистина затоа што грчките типови Македонци се навистина „етнички Грци“ кои случајно живееле во Македонија. Сепак, знаеме дека не постои нешто како „етнички Грци“, бидејќи современиот грчки идентитет не е реален, туку филхеленска вештачка креација! Значи, ако навистина не постојат етнички Грци, тогаш во реалноста не постојат ниту овие Македонци кои наводно се „етнички Грци“. Но, чекајте малку, нели сега Грците ни кажуваат дека постојат и дека ги има 3,5 милиони низ целиот свет? Збунет? Можеби сега можете да го цените изразот „сето тоа ми е грчко“! Со други зборови „премногу е комплицирано за нас не-Грците да го разбереме!“

Заборавете што ви кажуваат Грците и фокусирајте се на она што тие се обидуваат да го направат. Овде не се работи за „етникуми“, „јазици“, „култури“ или истории, туку за експропријација на македонските земји и ограбување на наследството на македонскиот народ. Лажењето и изневерувањето е „грчки специјалитет“, вака го изградија својот лажен идентитет и вештачка земја. Тие го лажеа светот од денот кога филхелените ги доведоа во нивното вештачко постоење. Но, без разлика колку напорно се обидуваат да ја потиснат вистината, таа на крајот повторно ќе излезе на површина.

Меѓутоа, она што не го разбирам е зошто треба да лажат? Сите знаат дека лажат; зошто да не ја признаеш вистината? Зошто да не кажеме дека на овој свет „моќта е во право“ и додека ние тие ја имаат „моќта“ ќе правиме што сакаме. Тие го потиснуваат македонскиот народ затоа што можат и ќе се држат до своите земји додека можат.

Не знам зошто и тие треба да лажат за нивниот лажен идентитет? Тие се Грци затоа што сакаат да бидат Грци, толку е едноставно. Уште подобро зошто да не признаеме дека се потомци на словенски, албански и влашки доселеници? Што не е во ред со тоа? Сите ние сме имигранти овде е Канада, со

исклучок на домородните луѓе што ги најдовме овде кога ги колонизиравме нивните земји, и не се срамиме од тоа и ниту еден Канаѓанец не треба да лаже за тоа.

Знаеме дека Грција страда од анксиозност, тоа го знаеме многу години. Цел свет знае дека Грција и Грците се вештачки создадени ентитети и дека страдаат од анксиозност. Единствениот лек за нивната вознемиреност е да ја прифатат вистината. Нема повеќе лаги и преправања нема да доведат до повеќе вознемиреност! Анксиозноста ги тера Грците да паничат, а паниката ги тера да се однесуваат нерационално. Нерационалното однесување кон своите соседи предизвикува нивните соседи да се однесуваат нерационално веднаш. Република Македонија е принудена да се однесува вака затоа што Грција се однесува вака. Поголемиот дел од Европа, задоволувајќи ја вознемиреноста на Грција, исто така се однесува на овој начин. Како инаку ја објаснувате „играта со имиња“? Дали е рационално една земја да „бара“ од друга да си го смени името? Дали е рационално земјите од Европската унија да бараат Република Македонија да го смени името? Не! Зошто тогаш се однесуваат вака ако не поради вознемиреноста на Грција?

Европската унија изгледа ќе прифати лажни земји како Грција, но нема да ја прифати Република Македонија, односно додека не го смени името и таа не стане лажна земја. Ова го тера да се запрашаме дали самата Европска унија е клуб за фалсификати. Повторно, ќе го замолам читателот да ја погледне Европската Унија за тоа што го прави, а не за она што го кажува. ЕУ има многу правила и прописи кои ги поддржуваат малцинските и човековите права во нејзините земји-членки, но во исто време им дозволува на своите земји-членки да практикуваат расизам и дискриминација на нивните малцинства. Се чини дека правилата и прописите на ЕУ важат за „другите“, а не за нејзините сопствени членки! Сите тие закони за човекови права во нејзините книги и ниту еден од нив не може да им помогне на Македонците во Грција или во Бугарија.

Ако Европската Унија во својот парламент дозволи расистички организации како лажната „Македонска партија“ чија

единствена цел е да му ги ограбат земјиштето и наследството на македонскиот народ, тогаш што вели тоа за Европската Унија? Некои мислат дека пратениците во Европскиот парламент се неуки за вистинските прашања на македонскиот народ со Грција и Бугарија. Други велат дека се рамнодушни. Ако тоа беше вистина, тогаш оние кои се неуки досега требаше да научат нешто по 17 години играње на „играта со името“. А тие што се рамнодушни требаше да останат рамнодушни. Зошто земјите од Европската унија застапаа на страната на Грција барајќи Македонија да го смени името?

„Движењето на Грција за изградба на национален идентитет, сепак, содржеше единствен елемент што не го споделуваат другите: надворешна поддршка, па дури и притисок, за специфичен вид нов идентитет. Британците, Французите и Русите бараа современиот грчки идентитет да биде хеленски и да одговарат на носталгијата на Европејците за обновувањето на претхристијанската хеленска цивилизација која е во затемнување околу две илјади години. Европејците самоуверено очекуваа да ја видат карактеристиката на Хомер кај Грците по ослободувањето, и покрај одливот и одливот на историјата во толку голем временски период. Неокласицизмот што се појави во Европа во седумнаесеттиот и осумнаесеттиот век како естетска и филозофска идеја требаше физички да се отелотвори во денешна Грција. Идеалистичките и надежни ставови на неокласицизмот што подоцна ќе им се наметнат на Грците беа накусо изразени во 1822 година кога американскиот претседател Џејмс Монро изјави: „Спомнувањето на Грција го исполнува умот со најголеми возвишени чувства и ги буди во нашите пазуви најдобри чувства од кои нашата природа е подложна“.

Меѓутоа, во реалноста, непосредно пред грчката војна за независност, повеќето Грци сè уште се нарекувале себеси како Римјани. Влачавас, свештеничкиот бунтовнички водач кој се крена против Османлиите, изјавил: „Роден сум Ромнеос, ќе умрам Ромнеос“.

Некои Европејци и неколкумина Американци кои дојдоа да и помогнат на Грција да основа нова национална држава, беа

разочарани дури и огорчени, кога открија меѓу грчките селани дека нема војни-херои како Ахил или Ајакс, нема државници како Перикле, нема филозофи како Сократ или Платон. и нема поети од калибарот на Есхил или Софокле. Постоеше, всушност, малку сличност меѓу Грците од деветнаесеттиот век и идеализираните Грци од античката историја што имаа такво влијание врз имагинацијата на европските ослободители“. („Крвните линии формираат етничка гордост кон етничкиот тероризам“, од Вамик Волкан страници 121 и 122).

„Во Источна Европа од 1990 година, третманот на малцинствата изгледа сосема спротивно на неодамнешниот развој во Западна Европа, кој ги смени претходните позиции во двата дела на Европа. Ако имало некакви резултати од мисијата на високиот комесар во трите сериозни случаи на Русите (и другите малцинства) на Балтикот, Ромите и Синтите низ Европа и Македонците во Грција, досега ништо суштинско не се појавило за нив. . Високиот комесар постои од почетокот на 1993 година, а Макс вен дер Штул беше исклучиво активен во Источна Европа во текот на периодот до пензионирањето средината на 2001 година, кога новиот комесар Ралф Екеус ја презеде функцијата. По првиот период од четири години, имаше анализа на напорите на Вен дер Штул; поради дискретната политика на ОБСЕ, со која се обезбедуваат состојби на „апсолутна“ доверливост, релевантните информации сè уште недостасуваат. Ерата на тајната дипломатија за малцинските прашања не е завршена во Европа“. („Етничка припадност национализам и насилство“, од Кристијан П. Шерер, страница 253)

„Поради речиси хистеричната реакција на Грција, државата [Република Македонија] не беше примена во ООН до крајот на 1992 година под апсурдниот назив „поранешна југословенска Република Македонија“. Последователните грчки влади, наводно, се навредиле поради симболиката на името (Македонија на Филип Втори, родната земја на Александар Македонски) и знамето (сонце со шеснаесет зраци на црвена позадина) иако Македонија го родила ова име како Југословенска Република од 1948 година“. („Етничка

припадност национализам и насилство“, од Кристијан П. Шерер, страница 283)

„Клучната премиса во идејата на Хумболт е дека хеленската цивилизација имала трансцендентално значење бидејќи сведочи за културна и јазична чистота. Ова тврдење беше историски апсурдно, па дури и спротивно на парадигмата на компаративната лингвистика, која беше сржта на филолошките истражувања.

Меѓутоа, во практична смисла, историскиот апсурд на прогласување на хеленската цивилизација за израз на култура неконтаминирана од туѓи елементи може да се објасни со едноставен факт што обично се тежнее да се занемари - имено, дека хеленските цивилизации какви што знаеме дека всушност биле пронајдокот на „Наука за антиката“ на класиците. Како таква, таа можеше да биде (и беше) обдарена со кое било значење што дисциплината сметаше дека е корисно.

Пронајдокот на хеленската цивилизација ја покажува длабоката моќ на филологијата како метод за културно знаење - навистина, како знаење“. („Нација од соништата“ од Статис Гургурис, страници 133 и 134)

„...повеќе од еден век, грчките учебници го нагласуваат непрекинатиот континуитет и дијахроничност и хомогеност на грчката цивилизација и култура, со резултатите во кои Грците имаат тенденција да веруваат без прашање во оваа конструкција на романтичната националистичка историографија. Според оваа идеологија, она што е означено со безвременскиот и семантички нејасен апстрактен термин „хеленизам“ – заедно со неговиот јазик – е здрав организам кој 4.000 години или се спротивставувал или асимилирал на туѓите влијанија; промената се смета за фалсификување, додека надворешните влијанија се сметаат за закани“. („Културата, идентитетот и етничката припадност на хеленизмите од антиката до модерноста“, уредена од Катерина Захарија, страница 303)

„Според наративот на филхеленизмот, по речиси два милениума империјално владеење – прво под Византијците, а

потоа под Османлиите – новодефинираната грчка нација би можела повторно да се обедини со своето прославно античко наследство и, предводена од монарси со германско и данско потекло, да заживее традициите што ја инспирираа западна Европа до величина. Сепак, хеленизмот мораше да биде измислен во Европа како камен-темелник на западната цивилизација пред да може да се увезе во Грција како националистичко движење. Комбинацијата на вистинската и замислената култура на античките Грци стана, во различни обвивки, наследство на кое сите можеа да полагаат.

Хеленизмот стана пан-европски потфат што се протега низ многу векови и најде различни форми на изразување во различни земји.

...Германците дојдоа да ја поврзат модерната Германија со античкиот грчки свет. На пример, до крајот на деветнаесеттиот век, археологот Ернст Куртиус може да ги оправда големите археолошки експедиции во Грција со едноставно објаснување дека „Самата Германија однатре ја присвои грчката култура“.

Слично на тоа, во Англија античка Грција стана модел за граѓаните на деветнаесеттиот век.

Тоа стоеше како доказ за супериорноста на Западот над варварскиот Исток; како таква, таа претставуваше уште една причина за цивилизацијата на Истокот преку европската колонизација“. („Поседувачи и опседнати“ од Венди М. К. Шо, страници 62 до 64)

Откако ќе го прочитате горенаведеното, можеби читателот ќе сфати зошто Европа толку ја сака Грција.

Дел 21 – Мамка на стапицата

Сигурен сум дека досега сите слушнале за злогласното писмо на професорот Милер до претседателот Обама потпишано од повеќе од 200 професори и академици. <http://macedonia-evidence.org/obama-letter.html#obamacosigners>

Но, што значи сето тоа? Зарем треба 200 професори да потпишат писмо со такви лажни аргументи што и дете може да ги скине со затворени очи? Но, тогаш, ако размислите за тоа, можеби има скриена агенда зад писмото! Дали се потребни 200 професори за да се легитимираат, како што велат Грците, „добро познатите факти“? Ако „фактите“ се толку добро познати, зошто треба СИТЕ тие професори да ги „поткрепат“? Зарем тоа не е „малку“ претерување?

Знам дека аргументите во писмото можат толку лесно да се побијат и знам дека има многу поспособни и убедливи „класични студенти“ од професорот Милер, па зошто да не одиме подалеку и да не се обидеме да изготвиме „железо обложен“ случај пред претседателот Обама?

Има само една причина зошто Грците го напишаа ова „приватно“, но „намерно протечено“ писмо до претседателот Обама. Го добив писмото четири дена пред Обама, дали мислите дека е случајно? Не! Верувам дека писмото е испратено едноставно за да ни го привлече вниманието! Замка за да ги намами Македонците да не ги следат нивните човекови права и да ја насочат нивната енергија на она на што Грците сакаат тие да се фокусираат; бесмислени прашања каде што нема ништо во игра за Грција.

Таканаречениот грчки „спор“ со Македонија всушност нема никаква врска со античката историја, античките имиња, знамињата или симболите. „Спорот“ на Грција со Македонија е измама за прикривање на кршењето на човековите права извршени од Грција врз македонскиот народ што живее во

Грција. Вистинското прашање што Грција се обидува да го избегне има многу врска со конфискуваните имоти и одземените државјанства отколку со античката историја. Вистинското прашање е за тоа дека Македонците се протерани од нивната татковина само затоа што се Македонци и Македонците не можат слободно да го зборуваат својот јазик и да ги практикуваат своите обичаи и култура без прогон.

Со пишувањето на ова писмо Грците се обидуваат да го насочат македонското и светското внимание кон непоследените и бесмислени прашања како „древните имиња на регионите“ и како се нарекувале пред 2.500 години. Прашања за кои никој не се грижи и кои немаат никакви последици за Грција!

Тоа што над 200 професори го потпишале писмото, но доколку навистина го потпишале, треба да ги загрижува институциите каде што предаваат овие професори. Дали родителите и учениците одобруваат нивните професори да се мешаат во политиката на странски држави?

Тоа треба да биде поголемо загрижувачко и за професорите; особено ако тие не го потпишале писмото и нивните имиња биле фалсификувани од Грците и влечени низ калта!

Да објаснам како Грција ја игра оваа игра. Грција го користи античкиот аргумент за да ја оправда својата окупација на македонските територии и да го тврди македонското наследство како свое со исклучување на македонскиот народ. Со тврдењето дека „Македонците не постојат“ Грција го исклучува македонскиот народ од неговото наследство и создава услови да продолжи да му ги негира човековите права. Така, помагајќи им на Грците да полагаат право на античкото наследство, овие професори свесно или несвесно и помагаат и ја поттикнуваат Грција во нејзината потрага да ги ускрати човековите права на македонскиот народ. Ако ова е намерно направено, тогаш родителите и учениците имаат сериозни грижи и право да се грижат и да бидат вознемирени од овие професори. Важно е секој професор кој го потпишуваше да размисли за импликациите на неговиот или нејзиниот потпис на ова писмо и

штетата што ќе ја направи на македонските народи и нивните човекови права!

Се шират гласини дека професорот Милер препорачал Грција да ја „нападне и анектира“ Република Македонија. Моментално барам извор за ова, но ако се покаже дека е вистина дали овие професори сè уште го поддржуваат Милер во неговата потрага?

Грција и нејзините филхелни покровители имаа повеќе од 200 години да ја препишат историјата и да го трујат светот со нивните „прекрасни“ и неверојатни лаги. Но, зошто тие сега прибегнуваат кон користење на оваа лажна „древна историја“ за да ги решат своите современи проблеми?

Кога станува збор за „модерните прашања“ зошто Грците се фокусираат на историјата од пред 2.500 години за да ги решат своите сегашни проблеми наместо да се фокусираат на поновата историја, како што е историјата на распадот на Отоманската империја и формирањето на современите балкански држави? Современите балкански проблеми, прашања, спорови и расправи денес произлегуваат директно од настаните што се случиле во последните 200 години. Денешните проблеми на Балканот се директен резултат на формирањето на новите балкански држави и условите под кои тие се создадени. Па зошто Грција не сака да зборува или да води дебати за прашања од овој период? Зошто наместо тоа да зборуваме за она што се случило пред 2.500 години?

Откако античките градски држави биле освоени од Македонците пред 2.300 години, луѓето на долниот дел на Балканот биле потчинети од многу освојувачи, вклучувајќи ги Римјаните, Византијците и Османлиите, а луѓето живееле без граници до создавањето на современите балкански држави во 19 век. Без граници за запирање на напаѓачите, кој ја нападнал Македонија ја нападнал и Грција; кој се населил во Македонија се населил и во Грција. Да се биде во непосредна близина (соседи со отворени граници) веќе 2.300 години ги изложи и Македонија и Грција на исти демографски услови. Што имаше за да ги спречи оние кои влегоа во Македонија да влезат во Грција? Логичниот одговор би бил „ништо“!

Зарем не би можел да се најде ист вид на луѓе во Грција како што се наоѓаат во Македонија? Логичниот одговор би бил „сигурно“!

Па зошто да им веруваме на Грците кога ни велат дека се „чисти Грци“, потомци на старите Грци и дека Македонците се „Словени“?

Ако современите Грци се потомци на античките Грци, тогаш современите Македонци се потомци на Античките Македонци! Спротивно на тоа, ако современите Македонци се „Словени“, тогаш се и современите Грци!

Пред да се определи „кои биле, а кои не биле старите“, зарем не би било логично да се постави прашањето „кои се, а кои не се модерните“?

Да почнеме со модерните Грци бидејќи тие први дојдоа на сцената од 19 век.

Кои се модерните Грци?

Еве што има да каже Едмунд За во својата книга „Грција и Грците на денешницата“. На страница 160 читаме: „Турското село кое порано се собирало околу основата на Акропол не исчезнало: тоа сочинува цела четвртина од градот. Има тесни улочки, колиби со висина на човек, дворови во кои кокошките, децата и свињите лазат мелови помеѓу ѓубриште и куп педери. Огромно мнозинство од населението во овој квартал го сочинуваат Албанци“.

Еве што има да каже Александра Халкиас во нејзината книга „Празната лулка на демократијата“. На страница 59 читаме: „Преку крајот на револуцијата во 1830 година, Грците, вклучително и повеќето националисти од деветнаесеттиот век, се чинеше дека имаа нејасно, но цврсто чувство за континуитет од античка до модерна Грција, иако тоа не беше артикулирано во расните термини, но врз основа на заеднички јазик, историја и свест. Всушност, во тоа време, секој што се нарекувал себеси

Грк бил Грк. Поради ова, многу Албанци, Словени, Романци и Власи кои зборуваат грчки биле лесно асимилирани и навистина станале важни играчи во грчкиот патриотизам во тоа време.

До почетокот на 19 век, просечниот жител на Грција се нарекувал себеси Римјанин (Ромиос), а (грчкиот) јазик Ромеика.

Донекаде – свеста на современиот Грк за неговото класично потекло е производ на западното учење“.

Еве што има да каже Мајкл Херцфелд во неговата книга „Антропологија“. На страница 67 читаме: „Примерот на модерна Грција дава корисен клуч за историзирање на оние кои Ерик Волф иронично ги нарече „народ без историја“ (Волф 1982). За современите Грци - народ кој веројатно е измачуван од вишок историја, но од еден вид измислен за нив од помоќни други“.

Еве што требаше да каже Еплтон во својата трета серија „Годишна енциклопедија“ од 1901 година, том VI. На страница 113 читаме: „Првиот Грк кој имал план за востание и за ослободена Грција бил Ригас од Валестино, Тесалијанец кој служел на високи функции во Влашка, поминал неколку години во Виена, а Австријците го предале на Турците во Трст во 1798 година како револуционерен заговорник, а обесени во Белград. Ригас беше автор на песни, револуционерни прокламации и устав, блиску по примерот на францускиот устав од 1793 и 1795 година. Во овој документ тој зборуваше за суверениот народ на предложената држава како „без разлика на религијата или јазикот – Грци, Албанци, Власи, Ерменци, Турци и секоја друга раса“.

Еве што читаме на страница 42 од серијата „Insight Guides Athens Greece“. „Поради бројните и долготрајни странски занимања, вистинските Атињани биле релативно мало малцинство дури и во времето на Перикле. Во подоцнежните периоди, градот страдаше од тешка депопулација и повторно порибуваше со Албанци. Во времето на грчката независност во 1834 година, Атина беше мизерно село со само 6.000 жители.

Во „Атлантскиот месечник“ од јануари 1882 година, том XLIX, читаме: „Тоа е една од групата која беше позната во грчката револуција од 1821 година со храброста на нејзините албански доселеници, во одбрана на земјата што тие никогаш не ја прифатија за своја. додека не дојде овој момент на опасност“.

На страница 109 од книгата „Заплеткани идентитети“ уредена од Ацуко Ичијо и Вилфрид Спон читаме: „Меѓутоа, треба силно да се нагласи дека оваа слика на класичната Грција била изградена во Европа и била увезена во новородената грчка држава. (Цукалас 2002)“

По читањето на горенаведените цитати, постои само еден логичен заклучок до кој може да се дојде, а тоа е „Современите Грци се директни потомци на Словените, Албанците и Власите“ и немаат никаква врска со таканаречените „стари Грци“.

За жал, Грците не сакаат да зборуваат за нивната „понова историја“ затоа што не сакаат да се открие дека се измамници и шарлатани.

Да не дозволиме Грците да го залажуваат светот дека нивниот спор со македонскиот народ е сè освен итрина да се заобиколи вистинското прашање, постоењето на македонското малцинство во Грција. Таканаречениот грчки спор со Македонија не е за „имиња“ или „историја“! Како може кога современите Грци не се ниту Грци ниту Македонци? Зошто на народ кој не е ниту Грк, ниту Македонци би се грижи за „името на Македонија“ или за „македонската историја“? ЕДИНСТВЕНАТА грижа што ја имаат таканаречените Современи Грци е „како да продолжат да се држат за македонските земји и за македонското наследство“ се додека можат.

Дел 22 – Грчките Македонци

Пред неколку дена добив телефонски повик од непознат човек кој го отвори разговорот на македонски и подоцна ме праша дали зборувам грчки. Се претстави како „Гркоман“ и ме праша дали некогаш сум слушнал за него. Реков не и на двете прашања.

Овој човек, кој побара да остане анонимен, рече дека му е лошо и уморен од Грците кои го негираат постоењето на Македонците и дека сака да има средба со мене за да ми ја каже својата страна на приказната за да можам да пишувам за тоа.

Не го познавам човекот и не знам дали неговите намери беа чесни, но бидејќи сум сомнителен вид каков што сум, не можев да се воздржам, а да не се запрашам „за што се работи“?

Дали е ова уште еден обид на Грците да ги заматат водите преправјќи се дека се Македонци за да ја намалат вистинската македонска кауза? Или се вразумија „хеленизираните Грци“ (Гркомани), кои со години ја напуштаа својата вистинска етничка припадност за да бидат „Грци“, се вразумија и сега сакаат да им се придружат на Македонците?

Дали е ова уште еден „грчки трик“ кој работи на „повисоко ниво“ за узурпирање на македонското наследство на сметка на вистинските Македонци во склад со грчката „Македонска партија“ за која пишував пред неколку недели?
<http://www.americanchronicle.com/articles/view/102681> Или постои вистинска желба на Гркомани да се ослободат од грчките окови?

Дали оваа личност се однесуваше како тројански коњ за Грците? Или искрено беше уморен од тоа што Грците го злоупотребуваат и сакаше да направи нешто околу тоа?

Зошто се претстави како „гркоман“ и зошто ме праша дали зборував „грчки“ кога двајцата одлично комунициравме на македонски?

Има премногу прашања за кои немам одговори, така што не можам да ризикувам да го извалкам како друг „агент на Грција“ или како Македонец кој е искрено загрижен за својот вид. Затоа, мојот избор би бил да дефинирам што е „Гркоман“, според моето разбирање, а останатото да им го оставам на читателите сами да донесат заклучок.

Едноставно, во овој контекст, „Гркоман“ е елинизиран Македонец. Но, во очите на вистинскиот македонски народ, „Гркоман“ е едноставно предавник.

„Гркомани“ се производ на грчката присилна асимилаторска политика дизајнирана да ја елинизира Македонија и македонскиот народ.

За вистински да се разбере феноменот „гркоман“ или „бугароман“, треба да се замисли „окупиран“ народ во свет каде што условите за опстанок ги „создава“ „окупаторот“.

За да ја одржи контролата врз окупираното, окупаторот треба да знае кога и каде да дејствува и за тоа му требаат веродостојни информации. Оваа информација мора да дојде однатре и мора да биде точна. Значи, за да се добијат такви информации, окупаторот треба да ги повика услугите на инсајдерите во окупираниот свет. За жал, единствените инсајдери кои се подготвени да дадат такви информации се оние кои се или незадоволни поединци или поединци кои можат да се купат во замена за нешто што тие го посакуваат, како што се суми пари, социјален статус, бесплатно образование, подобра работа, моќ над другите. , итн. Меѓутоа, за да ја докаже својата лојалност од инсајдерот или соработникот се очекува да изврши некое дело, обично кривично дело, против својот народ. На овој начин окупаторот ќе се увери во лојалноста на соработникот.

Па, како ќе реагира соработникот во ситуација кога окупаторот е загрозен? Во таква ситуација соработникот ќе се бори за окупаторот за да го одржи статус кво.

Не имплицирам дека сите „Гркомани“ се соработници, но ги доведувам во прашање нивните постапки. Ако овие луѓе не направиле никаква штета на македонскиот народ, тогаш кои се нивните мотиви да застанат на страната на окупаторот? Така, мојата надеж овде е дека многу од овие „Гркомани“ не го знаат својот вистински идентитет или ја искористуваат ситуацијата за некоја ситна лична корист. Така, ништо не е направено и се уште има надеж за нив. Но, за оние кои направиле сериозна штета, нека им е со среќа!

Да се биде лојален на семејството и пријателите е добро, но тоа не треба да ги спречи луѓето сами да размислуваат и да откријат кои се навистина. Ми беше кажано дека лојалноста кон семејството е на прво место и не можам да кажам дека не се согласувам со тоа. Ако твоите родители или баби и дедовци се гледале себеси како поинакви од Македонци, за што сум сигурен дека имале причина, тоа не го менува фактот дека тие имаат македонско потекло кое кога ќе дојде време ќе биде препознаено како такво. Па, каде ве остава тоа? Може да се расправате со мене, тоа никогаш нема да се случи, исто како што многумина во минатото тврдеа дека Македонија никогаш нема да биде ослободена од Римјаните, Византијците или Турците или можете да размислите каде стоите и да го направите вистинскиот избор.

Независноста на Република Македонија создаде проблем за Грција. Грција тргна по патот од 19 век, но некаде подолу заборава да заврти кога целиот свет се вртеше.

Југославија некогаш била населена со „Јужни Словени“. Всушност, Југославија беше промовирана како Швајцарија на Балканот. Но каде е Југославија денес? Кој би помислил дека Југославија, Швајцарија на Балканот, ќе се распадне до нејзиното елементарно ниво? Кој би помислил дека Југославија е населена со други освен „Јужни Словени“? Верувај ми; Грција

не заостанува. Нејзиното воинствено однесување кон своите малцинства, особено кон Македонците, нема да му служи!

Така, ако можам да резимирам, гледам дека „Гркомани“ спаѓа во три категории;

1. Оние кои се вистински неуки за сопствената етничка припадност. Оние кои научиле да зборуваат македонски од нивните претходници и мислат дека тоа е „грчки дијалект“. Се нарекуваат Грци затоа што цел живот им кажуваат дека се Грци.

2. Оние кои знаат дека не се Грци, но се преправаат дека се Грци затоа што има предности од „да се биде Грк“ или затоа што се плашат да не бидат повредени ако се открие дека не се Грци.

3. Оние кои во минатото, во името на Грција, правеа злосторства врз сопствениот народ и треба Грците да го заштитат од гонење. Овие типови ќе направат се за да се чуваат, дури и ќе и помогнат на грчката кауза против Македонците за да се одржи статус кво.

Ако човекот што ми се јави на телефон спаѓа во првите две категории, ќе ми биде повеќе од драго да му помогнам и сигурен сум дека зборувам за секој Македонец кога велам „добре дојдовте назад“. Но, ако човекот спаѓа во третата категорија, јас не сакам дел од него и нема да се двоумам да го разоткријат него и злосторствата што ги направил. Луѓето од трет вид им помогнаа на Грците да ги направат страшните „црни списоци“ и испратија толку многу невини Македонци во смрт и во грчките концентрациони логори. Токму луѓето од овој вид направија толку многу Македонци постојани бегалци. Токму овие „распродадени“ Македонци денес се толку гласни и против Македонците да ги добијат нивните човекови права.

Друга работа што ја спомна овој човек, а звучеше чудно, е бројот на Македонци кои живеат во Онтарио. „Дали знаевте“, праша тој „дека 600.000 Македонци живеат во Торонто, или, добро, мислам во Онтарио и околу 3.000.000 во Грција? Јас не

знаев дека! Не се потрудив да прашам од каде ги има неговите фигури, но потоа се сетив дека еден пријател од Австралија ми ја испрати следнава статија, од која дел би сакал да го споделам со вас.

„Некои водачи на грчката заедница велат дека има 700.000 Грци во Австралија, што имплицира дека еден од 25 Австралијци на некој начин е Грк, но дали се тие? Друга интересна перцепција е дека надвор од Грција, Мелбурн е вториот по големина град во светот што зборува грчки, но еве го повторно?

Не по родно место, па дури ни по родителско место.

Пописот од 2006 година забележа само 109.989. Пописот од 1991 година забележа 136.331.

Не по јазик.

Пописот од 2006 година забележа 252.216. Пописот од 1991 година забележал 274.974 Австралијци кои рекле дека зборуваат грчки дома.

Не по потекло.

Пописот од 2006 година забележа 365.145. Пописот од 1986 година, кога првпат беше поставено ова прашање, забележа 311.942.

Ако навистина има 700.000 Грци Австралијци, тогаш тоа сугерира дека повеќето Грци Австралијци не се родени во Грција, немаат родители родени во Грција, не зборуваат грчки дома и не се гледаат себеси како луѓе со грчко потекло. Меѓутоа, според различни извори од грчката заедница, кои континуирано им пренесуваат информации на австралиските власти, во Австралија се уште има 700.000 Грци.

Според Австралиското биро за статистика, вистинската бројка за грчкото австралиско население се движи во опсег од 365.000. Сите информации во врска со трите пописни прашања укажуваат на оваа бројка.

Друга заблуда прикажана во австралиските грчки медиуми е дека Мелбурн е трет по големина грчки град надвор од Грција. Но, дали е тоа?

Во Канада грчките медиуми го прикажуваат Торонто како трет по големина грчки град во светот.

Во САД грчките медиуми го прикажуваат Њујорк како трет по големина грчки град во светот.

Австралиското биро за статистика покажа дека Викторија има население од 5,3 милиони од кои 3,9 милиони живеат во Мелбурн, а 128.164 Мелбурнци се со грчко потекло.

И покрај пописот што го спроведуваат владините органи, грчките медиуми сепак успеаја да убедат различни власти во Австралија, Канада и САД дека третиот по големина грчки град во светот се наоѓа во Мелбурн, Торонто и Њујорк, соодветно! Како може тоа да биде?“ (Зоран Ц.)

Добро знаеме дека „Гркот“ како етнички ентитет не постои, но за да остане впечатокот дека постои, Грците ќе прибегнуваат кон се и се што е можно, од тврдењето дека луѓето од христијанската православна вероисповед се всушност Грци до секој што има „Грчко звучно име“ е грчко. Само земете телефонски именик од грчката заедница во Торонто и ќе најдете Македонци, Шпанци, па дури и Летонци претставени како Грци. Се додека звучи грчко, мора да е грчко! Но, тогаш ако размислите за тоа, сето тоа има смисла. Ако Словените, Македонците, Албанците, Христијанските Турци и Власите можат да бидат „инстант модерни Грци“, тогаш зошто да не и други луѓе со „грчки звучни“ имиња? Впрочем, „грчкиот звук“ е речиси грчки; нели? Колку е повеќе лажно име на Летонец со грчки глас отколку „хеленизирано“ грчко име на Македонец? Би рекол дека се приближно еднакви! „Елинизирањето“ на другите етнички групи, за повеќето Грци, е еквивалентно на нивно подложување на „цивилизирачки“ процес! И што не е во ред со тоа? Нема ништо лошо во тоа освен што „лажните Грци“

немаат наследство и не можат да бидат потомци на таканаречените антички Грци.

За жал, да се биде исправен и чесен никогаш не бил грчка сила, па за да ја прикријат својата извештаченост тие прибегнуваат не само кон менување на имињата на луѓето, туку и бришење на безвременските имиња на места и нивно замена со вонземски за да одговараат на нивните цели.

„Но, како се сменија имињата?

Еден метод беше со директна замена на постоечките имиња со нивните антички претходници. Вообичаениот извор бил описот на Павзанија за Грција, напишан во вториот век од нашата ера. Кога имињата потекнуваат од (древните) грчки топоними, но биле прифатени на локалниот дијалект (т.е. биле „изменети“), тие треба да се реформираат во согласност со фонетските и морфолошките правила на Катаревуса. (Маруси, изведен од античкиот Амаринтос стана амарусија). Понекогаш топонимите се заменуваат со имиња што навистина постоеле; другпат се менуваат случајно и набрзина. Кога беа усвоени негрчките топоними, тоа беше направено на тотален произволен начин, понекогаш врз основа на погрешно разбрана морфологија (на пример, пошумено село може да се нарече „без дрво“ (адендрон). Во други случаи, резултатот беше неуспешниот превод на негрчкото име. Имињата кои се здобија со комеморативна вредност, особено по Револуцијата од 1821 година, честопати беа заменети со нејасни, застарени деноминации (Триполија на местото на Триполица, Аигион на местото на Востица, Каламаи на местото на Каламата, Амфиса на местото Салона, Ламија на местото Зитуни, Агринион на местото Вачори). Дури и националните херои мораа да ги променат своите имиња. На пример, Ригас Валестинлис мораше да се смени во Ригас Ферејос бидејќи неговото село Валестино беше во близина на локацијата. Сепак, и покрај очигледниот хаос, честопати комичните резултати и општата некохерентност, процесот следеше внатрешна логика: создавање на „зеленизирана“ топонимска средина.

Кој реши да ги смени топонимите?

Можеби и се очекуваше дека тоа ќе се направи на иницијатива на државата: Одозгора дојде инструкција, од центарот до регионот. Но, тоа не се случи токму на овој начин. Владата порано назначуваше комисии составени од универзитетски професори по историја, лингвистика, фолклор и археологија. Комисијата од 1920 година, формирана по преземањето на Македонија, Тракија и Епир од страна на Грција, беше конституирана од истите лица кои ја создадоа „научната“ студија за грчката нација – односно креаторите на историјата на земјата, архивите и Музејот на националната историја (Спиридон Ламброс), на неговиот фолклор (Николаос Политис) и на неговата лингвистика (Георгиос Таџидакис). („Културата, идентитетот и етничката припадност на хеленизмот од антиката до модерноста“, уредена од Катерина Захарија, страници 232 и 233)

Дел 23 – Потреба за собирање разузнавачки информации

Сите зборуваме за огромниот напор и пари што нашите непријатели ги трошат во остварување на нивните интереси, што директно влијае на нашата способност да ги следиме нашите, но немаме идеја конкретно кои се нашите непријатели. Зошто? Затоа што немаме апсолутно никакви информации кој е непријател. Можеби немаме информации за нашите сопствени луѓе кои носат одлуки, управуваат со нашите организации, собираат средства, придонесуваат средства итн. Имаме малку или никакви информации, особено за оние кои се „влијателни во македонската заедница и во македонските организации“ внатре или надвор од Македонија. Така, нашите непријатели „можеби“ да бидат дури и поблиску отколку што мислиме. Оперативниот збор овде е „моќ“ и прашањето е „како да знаеме со сигурност кој е непријателот и кој не е?

Да го слушнеме она што сакаме да го слушнеме и да претпоставиме дека сите луѓе кои зборуваат позитивно за нашата кауза ги имаат во срцето нашите најдобри интереси, во денешно време, не е доволно да се претпостави дека сите такви луѓе се чесни и наши пријатели. Само зборовите се евтини и не чинат ништо.

Можеме или немаме непријатели меѓу нас; Сè што велам е дека треба да имаме некој начин да ги проверуваме нашите луѓе особено на одговорните позиции, исто како што секоја корпорација ги проверува своите вработени, за да се осигура дека тие немаат „лоши јаболка“. Колку македонски организации денес ги проверуваат своите членови, особено оние кои служат во извршните одбори?

Зошто ги поставувам овие „непријатни“ прашања и евентуално создавам сомнеж и недоверба кај нашиот народ?

Премногу пати, во критичните моменти, бевме сведоци на нашите непријатели како валцеруваат и ги преземаат нашите организации. Тоа им се случи на десетици селски здруженија во дијаспората во последните педесетина години. Се случило половина дузина пати за време на Граѓанската војна во Грција кога „пријателски“ Грци се инфилтрирале во македонските организации и не само што ги направиле бескорисни, туку ги оцрнуваат нашите водачи и вистински патриоти и ги правеле да изгледаат како предавници пред сопствениот народ. Тоа се случи дури и во најкритичниот период во историјата на Македонија; Илинденското востание. Дали знаевте дека Гоце Делчев и неговите приврзаници не сакаа „рано востание“ затоа што знаеја дека македонскиот народ не е подготвен? Сепак, имавме рано востание кое се претвори во катастрофа за македонскиот народ и за македонската кауза. И кој имал најголема корист од раното востание? Нашите непријатели се разбира, истите оние кои денес ја окупираат Македонија! Колку пати мора да се случи ова пред да сфатиме дека треба да направиме повеќе за да ги спречиме овие работи да се повторат?

Затоа е многу важно да имаме веродостојни информации за нашите лидери, особено за македонското раководство надвор од Македонија каде што нашите непријатели лесно можат да се инфилтрираат во организациите и да го одведат нашиот народ на погрешен пат.

Ова не е за да обвинуваме никого за ништо, туку да предложиме да продолжиме со претпазливост.

Идејата за собирање интелигенција не е нова; го користела секоја земја во светот за да внимава на своите непријатели. За жал, тоа не е ефективно имплементирано во македонските заедници особено надвор од Македонија; што потенцијално остави празни дупки низ кои можат да поминат нашите непријатели.

Нашите непријатели не работат на мистериозни начини кога станува збор за инфилтрирање во нашите организации. Тие

едноставно наоѓаат начини да создадат расправија меѓу Македонците и успеваат да го задушат нашиот напредок и да го поделат нашиот народ. Наместо да се држат до проблемите, нашите непријатели го напаѓаат интегритетот на добрите луѓе и прават нивните мотиви да изгледаат сомнителни. Сум видел дека ова им се случува многу пати на добри луѓе кои биле лажно обвинети дека „неправиле“ и биле принудени да се објаснат за нешто што не го направиле. Затекнати во оваа ситуација, повеќето чесни Македонци се откажуваат и престануваат да се борат за каузата. Нема ништо полошо и деморализирачко од тоа да бидете лажно обвинети за „грешно“ особено ако доброволно сте ја посветиле вашата животна енергија напорно да работите за доброто на секој Македонец!

Еден од поефикасните методи што македонските непријатели ги користеа за време на Илинденското востание беше да се инфилтрираат во македонските организации преправајќи се дека се големи патриоти и со кажување на сите правилни работи што секој Македонец сакаше да ги слушне. Потоа, додека го имаа вниманието на македонскиот народ, особено приватно, тие наоѓаа маани, критикуваа, понижуваа и генерално работеа против македонското раководство.

Сепак, најлошото што можат да го направат нашите непријатели е да ги користат нашите сопствени сили и ресурси против нас. Замислете нашите непријатели да собираат средства од нашите македонски заедници и да ги користат тие средства против истите дарезливи и патриотски луѓе кои ги донирале. Кои мерки ги презедовме за да го спречиме тоа да се случи?

Колку пати сте биле сведоци на обвинување на македонски лидери за „кражба на пари“ без трошка доказ и без апсолутно никаква последица за обвинувачите? Во кое општество луѓето го валкаат угледот на невините луѓе и се извлекуваат од тоа? Што направивме за да се осигураме дека тоа нема да се случи?

Лесно е да се види зошто собирањето разузнавачки информации е толку важно.

Еве една приказна стара 120 години за македонски патриот кој се откажал од славата и богатството за да му помогне на својот народ.

„Сфаќајќи ги грцистичките намери на грчките власти, младиот македонски поет стана лут непријател на нивната политика, а особено на грчкото свештенство, предводено од озлогласениот цариградски патријарх. Григор Прличев (1830-1893) бил доволно далекувид да сфати дека културната доминација под грчка власт ќе има многу полоши последици за националниот и културниот развој на македонскиот народ отколку политичко-општествената доминација под турска власт, која, иако траеше долго, беше обврзана да заврши порано или подоцна. Според тоа, по примерот на својот господар Димитар Миладинов, Прличев решил да води непрекината војна против асимилаторските амбиции на грчкото свештенство. Сето ова е многу значајно затоа што Прличев, овој талентиран грчки научник, овој страствен вљубеник во класичната грчка литература, кој долго време веруваше дека нема поголем поет од Хомер и нема подобри лекари од оние во Атина (како што самиот напиша во неговата „Автобиографија“), одеднаш се промени. Ставајќи ја љубовта кон сопствената [македонска] нација на прво место, тој никогаш не напиша уште еден ред на грчки, иако многу добро знаеше дека можеше со несомнен успех да ги искористи своите извонредни поетски дарови на тој јазик. (Нурициани, Џорџо. „Македонскиот гениј низ вековите“. Лондон: Дејвид Харви Publishers, 1972. страница 147)

Како што се правеше во 1800-тите, така се прави и денес, хеленизмот нема да престане да ги голтне етничките групи и да ги претвори во модерни Хелени, смртоносна болест која не престанала од формирањето на вештачката грчка држава во 1829 година. Освен тоа што сака да го претвори секој Македонец во грчки, модерниот хеленизам исто така го гледа македонизмот како свој смртен непријател со кој не може да коегзистира и ќе направи се што е во негова моќ да го уништи.

„...како што е добро познато дека од една петтина до речиси една четвртина од жителите на Грција се вели дека се Албанци, чии татковци одиграле толку благородна улога, и по море и по

копно, во војната за грчка независност. Ние веруваме дека следните факти имаат врска со таа антипатија. Ниту еден народ нема пожесток национален дух или потврдо се држи до својот јазик и древни обичаи од Албанците. Сега Грците, за нивна чест, меѓу првите работи што ги направија како народ, поставија систем на национални училишта, со основно, средно и високо образование, низ целата земја; но во овие училишта ништо не се учело освен грчки, па оттука и Албанците, кои не го разбирале тој јазик, биле доведени во сериозна неповолна положба. Грчките државници рекоа дека албанскиот не е јазик - нема литература, дури ни азбука - тој е патоа и ќе изумре за една генерација, а децата на албанските војници и морнари сите ќе бидат добри Грци; и така ниту Владата ниту приватниците не направија ништо за албанското население. Но, сега, на растојание од повеќе од половина век, работите остануваат многу како што беа кога Грција првпат беше прогласена за независна. Повеќето од Албанците се груби и неуки, а далеку зад остатокот од населението; додека на островот Егина и многу други места – не, само неколку милји од самата Атина; има многу семејства кои не знаат ниту збор на грчки. Експериментот не успеа. Тоа е истиот проблем што ни се среќава во висорамнините во Шкотска, во Велс и во Ирска. Не ја обвинуваме Грција многу, зашто таа веројатно веруваше дека може да ги елинизира овие цврсти Арнаути; Но, сега е крајно време да ги врати чекорите и да го комплетира својот восхитувачки систем на школување, со настава и албански и грчки јазик каде што населението е албанско. Благодарение на London Tract Society, сега има учебници на двата дијалекти на јазиците, додека Библиското друштво им ги обезбеди Тестаментот и Псалмите. Грчката на тој начин би го отстранила стравот од национално уништување, со кое многумина сметаат дека соединувањето со неа е синоним, додека таа ќе му оддаде благодатна почит на благодарност на својот албански народ и ќе го издигне од тоа варварство во кое толку многу сè уште остануваат, и уште повеќе, од нивното длабоко религиозно незнаење“. („Католичкиот презвитеријан“, уредено од професорот В. Г. Блеки, D. .D., LL.D., F.R.S.E., Vol. II., јули – декември 1879 година, страница 318)

„Оваа преокупација со грцизмот навистина започна дури по Војната за независност, кога дефинирањето на тоа што значи да се биде Грк стана витален елемент во создавањето на нова држава. И никогаш не престана да биде национален спорт. Кога Грците ја добија својата слобода од Османлиите во 1834 година, нивниот прв главен град беше паметното мало пелопонеско пристаниште Нафплио. Се сметаше дека е многу попогодна од урнатините населени со кози и незначајната, претежно турско-албанска населба која постоела во Атина во деветнаесеттиот век“. („Улицата Евридика место во Атина“, од Софка Зинивиев, страница 38)

Дел 24 - Сидовите се затвораат

Во денешно време слушаме работи како „бугарските цариници го конфискуваа материјалот од Винжито“, „Грчките фашисти ја нарушија презентацијата на грчко-македонскиот речник во Атина“, „потпретседателот на Европската комисија Жак Баро ја нарече Република Македонија како „Северна Македонија“, итн., и се прашувам што тргнало наопаку на овој свет? Зарем една мала земја како Македонија не може да биде самата себе и да се чувствува безбедно во овој таканаречен „цивилизиран“ свет?

Ако сте биле угнетувани како Македонците и сте биле под палецот на едниот или другиот неколку милениуми и вие ќе се запрашате „што направивте што беше толку погрешно за да го заслужите сето ова? Да беше жив дедо ми, ќе речеше: „Биди трпелив момче мое, многу издржавме и ќе дојде нашето време еден ден“. И претпоставувам дека „надежта“ како неговата е таа што не одржа „во живот“ толку долго! Но, за жал, немам трпение или смирение на дедо ми, па наместо да ја препуштам мојата судбина целосно на судбината, сакам некои одговори!

Па, што направивме за да го заслужиме сето ова?

Ние ништо не направивме! Но, посоодветно прашање би било „зошто сите овие луѓе ни го прават ова?“

Па, ако го погледнете секој поединечен инцидент посебно, ќе откриете дека се чини дека секој од овие луѓе или ентитети има некаков проблем со нас. Не сакаат да успееме како Македонци! Поради некоја или друга причина тие не нè сакаат и нашето присуство им предизвикува непријатност. Но зошто? Ние не сме закана за нив. Сите овие „земји“ кои имаат „проблеми со нас“ се воено помоќни, па каква можна закана би можеле да бидеме за нив?

Па, ние не сме воена закана, туку закана од „срамниот вид“.

Гледате Европа историски многупати му згрешила на македонскиот народ од различни причини. Неодамна Европа ни згреши во 1878 година, кога бевме ослободени, а потоа вратени на Османлиите без никакви гаранции или гаранции дека нема да бидеме дополнително злоупотребени. Потоа тие ни згрешија во 1912, 1913 и 1919 година кога потпишаа разни договори со кои им дозволуваа на нашите соседи да не окупираат, да ја поделат нашата земја и да ја припојат за себе; повторно без никакви заштитни мерки дека нема да бидеме повредени. Она што ни се случи во 1878 година и што ни се случува до ден-денес не е случајност, туку добро испланирано од страна на западноевропејците. Но, полошо од тоа, и граничи со луди, е за „кого“ западноевропејците го направија сето ова?

Ако досега сте ги читале овие поглавја, би знаеле дека, етнички гледано, „не постои нешто како Грк“. И да, погодивте; Европејците ја „жртвуваа“ Македонија за доброто на Грција, вештачки создадена нација по сопствена изработка. Ја зедаа Македонија од македонскиот народ и им ја дадоа на „лажните“ Грци кои тие ги создадоа од пепелта на словенската, албанската и влашката култура која штотуку постоела на истата почва како античките култури кои западноевропејците сакале да ги имитираат!

Како е тоа за „шлаканица по лице“?

За да нема недоразбирање пак ќе кажам. Франција, Британија и Германија, а можеби имало и други, евентуално Русија, ја одземаа Македонија од македонскиот народ и ја дадоа на еден куп незаслужни грчки сладости словени, албанци и власи кои не само што НЕ биле Грци и немале врска со античките луѓе кои живееле на тие земји, но и самите биле потомци на „неодамнешните имигранти“. Ја дадоа нашата Македонија на немакедонци кои и самите се потомци на доселеници кои дошле да живеат на Пелопонез од 11 до 15 век. Потоа во 1920-тите западноевропејците и дозволија на Грција да насели уште 1,1 милион христијански турски доселеници, од кои повеќе од половина беа населени во Македонија, а денес Грција ги прикажува овие Турци како „вистински“ Македонци, потомци

на античките Македонци, а ние домородните Македонци талкаат низ светот како постојани политички бегалци кои ги исфрла Грција! Зарем нема да се чувствуваат „срам“ доколку сте одговорни за сето ова? И да, западноевропејците беа партија во сето ова!

Така, наместо да ги „поправаат“ грешките од минатото и да му се извинат на македонскиот народ за она што го направиле, западноевропејците денес бараат начини за „трајно да ги замолчат“ Македонците затоа што тие се постојан потсетник на „непромисленото“ минато не само за злосторства. туку од „луди“ причини поради кои се извршени.

Грција е „вештачки создадена“ за да ги постави темелите на западноевропската цивилизација. Тоа беше направено, во голем дел, на сметка на Македонија и македонскиот народ. Затоа, името „Македонија“ е постојан потсетник за западноевропејците дека самата основа што ја поддржува нивната модерна западноевропска култура е гнила, „лажна“ основа што лежи на трупот на Македонија.

Кога би ја имал верата на дедо ми, би рекол „оној труп врз кој е поставен европскиот темел е сè уште жив и еден ден ќе воскресне и ќе ги разоткрие западноевропејците какви што навистина се“.

Но, ако историјата има што да каже, Македонците нема да исчезнат и ќе продолжат да предизвикуваат „непријатност“ во Западна Европа додека Западна Европа не научи да биде „навистина демократска“, не се соочи со своите стравови и не се ослободи од старите скелети.

Секоја земја во светот се исчисти од своите минати „грешки“ и додека го читате ова, Камбоџа минува низ тој процес токму сега. Секоја земја се исчисти, освен, се разбира, Грција и Бугарија. Бугарија и Грција ги „избегаа“ своите казни за она што им го направија на нивните малцинства и допрва треба да се истераат од своите минати демони. И Грција и Бугарија, до ден-денес, очајно „се држат со сите сили“ на старите верувања дека некако се „посебни“, „хомогени“ и „супериорни“ од нас

останатите. Верувања кои треба да бидат мртви и исчезнати; верувања кои припаѓаат во минатото заедно со „нацизмот и фашизмот“.

Македонците се тука да останат и Грција и Бугарија заедно со нивните „покровители и заштитници“ мора да научат да се справуваат со тоа.

Што се однесува до соседот на Македонија на југ, сè уште не сме завршиле со вас! Сè додека вие го негирате нашето постоење и продолжувате да ги угнетувате нашите македонски сонародници кои живеат на македонска почва од грчка окупација, ние ќе продолжиме да ја разоткриваме вашата извештаченост и злосторствата што ги направивте врз Македонците и другите малцинства.

Интересно е да се забележи дека повеќето Грци знаат дека нивниот идентитет е вештачки, но сепак одат заедно со мнозинството што се преправаат дека се Грци. Она што ме збунува е што тие, знаејќи дека и самите се вештачка нација, имаат смелост да им го ускратат идентитетот на Македонците.

Сепак, постои скриена цел да се „преправаме дека сте Грк“, која нема многу врска со „етничката припадност“, но многу поврзана со „да се биде поставен“ високо на „скалата“ на грчкото општество. Грција до денес ги цени и вработува „лојалните Грци“ на своите најплатени позиции без разлика на компетентноста, па разбирливо е што има толку многу скандали во земјата. „Вистинските Грци“ (оние кои се длабоко посветени на хеленизмот) како што ми рече еден грчки професор, „работат во Грција во бизниси или на високо платени позиции на моќ“ во грчката влада. Кога го прашав, „кои тогаш стојат Грците зад таканаречениот „Австралиско-македонски советодавен совет“? На мое изненадување, професорот рече „тие се твој вид“ и не сакаше да објасни што значи „твој вид“. Значи, претпоставувам дека мислел на „хеленизирани Македонци“. Но, она што го изненади дури и добриот професор е „ако тие беа толку лојални Грци, зошто ја напуштија Грција за Австралија? Како што рече професорот, „лојалните Грци работат во Грција“. Да ја напуштиле својата сакана Грција во Австралија значи дека тие

не биле „доволно добри Грци“ за да бидат во „добри позиции“ во Грција, што ги става на врвот на листата не само затоа што биле предавници на нивниот вистински идентитет, туку и „губитници“. За грчкиот идентитет тие толку многу го ценат и за него работат толку напорно.

Да се разбереме, секој „интелигентен Грк“ се преправа дека е патриотски Грк затоа што е популарен и има свои придобивки. Ако играте заедно со големото момче Големите западноевропски сили и бидете нивно лојално куче од женски род, не само што ќе добиете земја со славно име и историја, туку ќе добиете и туѓа земја со уште пославна историја. . Претпоставувам дека „продавањето на вашиот идентитет“ има цена, но погледнете ги придобивките што ги добивате за возврат? За жал, ние Македонците не сме „доволно паметни“ за да бидеме нечие лојално куче од женски тип и затоа не само што ја изгубивме нашата земја туку бевме принудени да прифатиме три нови и „лажни“ идентитети.

Што мислевме?

О, Европа, толку лошо се збркавте што ќе бидат потребни години на „психолошки третман“ за да ве одврати. Да знаеше светот што си направил!

Дали забележавте како странците, особено западноевропејците, мислат на таканаречениот „балкански менталитет“ и колку се „ирационални“ луѓето на Балканот? Па чија е вината? Живеевме без граници како христијани илјадници години и немавме проблеми меѓу себе се додека западноевропејците не дојдоа со своите „империјалистички“ и националистички идеали и ја создадоа Грција, „Франкенштајновото дете на Европа“ и ѝ дадоа лажен идентитет и всадија во неа. „соништа за величественост“. На крајот на краиштата, тие имаат дрскост да не обвинат дека „се однесуваме чудно“? Како би постапиле ако чудовиштето на Франкенштајн живее во соседството со вас?

„Грците не се интересираа многу за нивното минато се додека Европејците не станаа ентузијастички откривачи и копачи на

нивните урнатини. И зошто требало да се грижат? Грците не биле Грци, туку неписмени потомци на Словените и албанските рибари, кои зборувале на понизен грчки дијалект и имале мал интерес за искршените столбови и храмови, освен како места за пасење на овците. Вистинските филхелени беа Англичаните – од кои Бајрон беше олицетворение – и Французите, кои беа страсни да се поврзат со грчкиот идеал. Овој неконтролиран и ирационален фили-хеленизам, кој речиси како религија, беше и реакција на сигурната доминација на Турците Османлии, кои нашироко беа сметани за дивјаци и незнабошци.

Контрадикторноста опстојува дури и денес: грчката храна е всушност турска храна, а многу зборови што ги сметаме за карактеристични грчки, всушност се турски. – кебап, донер, кофта, мезе, тарамсалада, долма, јогурт, мусака и така натаму; сите турски“. („Столбовите на Херкулес“ од Пол Теру“, страница 316)

И сега ќе ве оставам со ова;

„Знакот на влезот во Делфи вели: „Покажи соодветна почит“ и „Забрането е да се пее или да се испушта гласни звуци“ и „Не позирајте пред старите камења“.

Видов пар разуздани грчки младинци кои ги прекоруваше едно злобно мало човече, затоа што ги фрлиле рацете надвор и се фотографирале. Човекот им грчеше стап и ги испрати.

Зошто беше ова? Тоа беше токму она што би очекувале да се случи ако ставите глутница неуки задолжени за куп мермерни артефакти што немаа начин да ги сфатат. Тие во својата впечатлива глупост би почнале да ги почитуваат немите камења и да измислуваат многу глупави правила. Оваа работа со „Покажи соодветна почит“ и „Не позирање“ беше апсурдно и очајно пренесување на православието на упорното грчко христијанство, бидејќи тие ги применуваа строгите забрани на нивната црква на урнатините. Сфаќајќи малку за значењето на камењата, тие можеа да ги видат само во однос на нивните сегашни религиозни верувања; и така им наметнаа некаква светост на урнатините. Оваа смешна свеченост беше

универзална во Грција“. („Столбовите на Херкулес“ од Пол Теру“)

Дел 25 – Реакција на ГЛАСИНИ

Од кога Грција го измисли овој таканаречен „спор за името“ нема мир и мир за македонскиот народ. „Спорот за името“, верувале или не, не е спор за „Името“ туку спор што се заканува да го уништи самото постоење на македонскиот идентитет. Секој Македонец, особено оние од Грција, го знае тоа и чувствува дека е нивна должност како Македонци да го заштитат своето име. Тие веруваат, и со право, дека ако на било кој начин се смени името, сè што е македонско ќе престане да постои и Грција ќе се погрижи за тоа. Не е ни чудо што секогаш кога ќе се спомене „решение“ или кога ќе се шират гласини за „спорот за името“, Македонците се изнервираат и се преплашуваат до половина. Грција и Грците го знаат ова, затоа не губат можност да шират гласини секоја шанса што ќе добијат! Го знам ова затоа што добивам избеумени повици од луѓе кои сакаат да знаат - дали овој пат гласините се вистинити. Ова се случило повеќе од сто пати само во последните четири години. Затоа би сакал да ги понудам моите два центи во вредност.

Прво и основно, Македонците мора да престанат да реагираат на гласините. Како што вели поговорката „излажете ме еднаш срам да ви е; двапати ме измами, срам да ми е!“ Не можеме да помогнеме како Грците го водат својот бизнис, но сигурно можеме да помогнеме како ние го водиме нашиот. Што значи, по правило, никогаш не треба да „претеруваме“ на „приказните“ кои не се проверени. И како можеме да ги „провериме“ приказните? Па, еве каде ќе го дадам мојот втор предлог! Со оглед на тоа како се генерираат и циркулираат гласини од оние кои имаат корист од нив и со оглед на тоа како Македонците реагираат на гласините, особено на гласините за името на нивната земја и нивниот идентитет, време е македонската Влада „да преземе нешто“ за да ги „менаџира“ гласините. Имајќи предвид дека повеќето од овие гласини „имплицираат“ на македонската влада за „погрешно постапување“ и со оглед на тоа како Македонците реагираат на

нив, време е македонската влада да отвори некои канали за комуникација со својот народ и отворено да одговори на грижите на своите граѓани, особено на оние граѓани кои работат за медиумите. Гласините и сите други грижи дека ги „полудуваат Македонците“ може да се смират со едноставно создавање на е-пошта за да се постават прашања и блог за објавување одговори. Тогаш оние кои имаат загриженост можат директно да контактираат со владата и да добијат директни одговори директно од владата, а не од гласините што ги шират нашите непријатели.

Луѓето имаат одредени очекувања од својата влада и ако тие очекувања не се менаџираат правилно, или воопшто не се менаџираат, може да дојде до недоразбирање и да доведе до шпекулации и погрешни заклучоци. Како што реков погоре, не можеме да помогнеме како нашите „непријатели“ ја водат својата работа, но секако можеме да помогнеме како ја водиме нашата.

Во однос на „прашањето за името“; ако Владата сака да биде во мир со народот кој ја избрал, тогаш мора да го следи она што го сака народот и, од она што го знам досега до денес, огромното мнозинство Македонци кои се чувствуваат и се идентификуваат како Македонци не го сакаат името. допре и сака македонската влада да ги прекине разговорите со Грците и сите други засегнати страни. Името на оваа земја не може да се преговара. Името не е само историско и библиско, туку е тесно поврзано со идентитетот и историјата на македонскиот народ. Промената на името ќе ја одведе Македонија низ лизгавата патека на трајно изумирање не само на името туку и на самиот македонски идентитет. Погледнете само што се случило во 1912 и 1913 година. Имаме живи примери за тоа што се случило тогаш и тоа е направено „без“ учество на македонскиот народ. Замислете сега какви разорни последици ќе има ако „доброволно“ го смениме името! Како може историјата, минатите генерации кои ги дадоа своите животи за Македонија и идните генерации кои никогаш нема да се родат Македонци, да ни простат ако им го одземеме вистинскиот идентитет? И за што точно ќе го правиме ова? Какви можни придобивки би можеле да очекуваме да добиеме со распродажбата на нашиот

идентитет и иднината на нашите деца? И како историјата и тие што загинаа за Македонија ќе не етикетаат дека го правиме ова?

Со сета сериозност не треба ни да се шегуваме со промената на името на нашата земја. Всушност, не треба ни да размислуваме за тоа бидејќи таков чин е незамислив. Сите досега мора да разбереме дека Грција и Европа ја планираат нашата пропаст уште од 1878 година и не сакаат ништо помалку од истребување. Токму истите луѓе кои го дизајнираа нацизмот и ја лансираа Германија да доминира во светот, го создадоа елинизмот и ги лансираа нео-Грците да ја уништат Македонија и да ја избришат од лицето на земјата. Досега ја уништија Егејска Македонија, не им давајте шанса да ги уништат останатите!

Самото име „Македонија“ е закана за Европа од многу причини, во кои нема да навлегувам во овој момент, но што е најважно сите мора да сфатат дека ако „попуштиме“, макар и малку за името, тоа значи дека може да нè туркаат повеќе да „попуштиме“, да се помириме, да капитулираме, да се предадеме на други работи и тие ќе нè туркаат да го правиме тоа повторно и повторно додека нема што да „подариме“ и нема да остане ништо од Македонија или македонскиот народ како идентитети. И кои ќе бидеме тогаш? И што е најважно со она што ќе полагаме на нашата татковина, на нашето наследство за кое нашите последни предци ја пролеале својата крв за да ни го заштитат и зачуваат?

Порано не охрабруваа да „станеме“ Грци, Срби и Бугари и се шегувавме и се смеевме на тоа, дури дававме и изрази „Јас сум Грк колку што е магарето коњ“. Но, во 1913 година, откако ја окупираа и поделија нашата земја, ни го „изумреа“ идентитетот и не принудија да ги прифатиме нивните вештачки идентитети, веќе не се смеевме; дури и не се смешка. Тоа беше тогаш и тоа што ни беше направено тогаш беше направено без наша согласност, но денес истите луѓе бараат доброволно да се „избришеме од постоењето“. Дали сме толку наивни и лековерни и од кои се очекува доброволно да извршиме етнички геноцид? И за што? Да се задоволат желбите на

народот кој се преправа дека е Грк? Како што кажав десетина пати претходно, современите Грци се фабрикуван идентитет вештачки создаден од филхелените за да им служи на потребите на западноевропејците. Тие не се ни реални! Дали ќе дозволиме да не туркаат? Дали доброволно ќе го „убиеме“ сопствениот вистински етнички идентитет само заради задоволување на грчката страст за лага и расизам? Нашата кауза овде не е само благородна и за спас на сопствениот идентитет, таа има поголемо значење. Станува збор за вистината и правдата и издигнувањето над неvistините што ни биле поставени со векови. Секој Македонец што го познавам не сака ништо друго освен правдата и вистината да надвлее, само така нашиот свет може навистина да стане праведен и демократски и да живее по истите принципи за кои загинаа нашите предци во 1903 година и во 1940-тите. Многу Македонци загинаа во нивната борба да ни ја пренесат пристојната, обединета, независна, демократска и слободна Македонија. Дали ќе ги изневериме? Кој од нас е подготвен да оди против желбите на нашите предци, истите оние кои ги дадоа своите животи во крвави борби за да ни дадат иднина? Дали сме подготвени да забораваме што им се случи и да ги избришеме нивните жртви од лицето на земјата, и за што? Што може да биде повредно од слободата, вредност за која толку многу Македонци низ вековите ги дадоа своите животи?

Дали веќе го заборавивме значењето на зборовите „Слобода на смртта“

Ако македонската влада сака да се „чепка“ со „прашања“ и не сака да влезе во неволја со луѓето што ја ставиле на власт, тогаш најдобро е да научи како да го информира народот и да ги соопшти своите намери без да се обврзе на нешто. дека подоцна ќе зажали. Западњаците од искуство научија да не ја искушуваат судбината и пред официјално да воведат нешто контроверзно, се уверуваат дека тоа е „протечено“ во медиумите. Доколку дојде до позитивна реакција од народот (ретка појава), тогаш владата може да ја „заслужи“ идејата, но не дај рај ако идејата се покаже како „политички жежок компир“. Владата тогаш може веднаш да го отфрли и да го припише на „гласините создадени од опозицијата“. Тоа е сигурен метод за одржување на власта „народна“ и

обезбедување реизбор и истовремено „депопуларизирање“ на опозицијата. Никогаш не реков дека „политиката“ е пристојна или искрена, туку само начин на живот во нашиот западен модерен свет.

Следниве се мислењата на другите Македонци за неодамнешните настани кои се поврзани со прашањето за „името“:

Трагачот на правдата напиша:

Она што веднаш ми паѓа на ум за „името“ се меѓународно прифатените принципи на правото на самоопределување и самоидентификација. Не купувам ниту една минута аргументи дека промената на името нема да влијае на вашиот идентитет. Ако е така, зошто е потребна промена на името? Сè уште би се нарекол Македонец, но би отишол на мојот гроб со кошмари на Грци кои неправедно и постојано ме потсетуваат дека не постојам.

Ако навистина имало потреба од „разумен компромис“, единственото легитимно име што би можело да се користи е „Република Македонија“, кое е целосно разграничено и не треба да се меша со другите делови на Македонија.

Во врска со „преговорите“! Прво и основно за сопствениот идентитет не може да се преговара!

Второ, на форумов имаше коментари дека во преговорите двете страни треба да се откажат од нешто. Од што се откажа Грција до денес?

Да видам како одеа преговорите досега. Република Македонија го промени својот устав, го смени знамето, претрпе огромни економски загуби поради грчките блокади без надомест, се согласи на привремено име кое е навредливо и спротивно на правилата на ОН, македонскиот народ го троши своето драгоценост време и емоции за заштита на нивните идентитет поради испрани грчки расисти, а сето тоа додека Грција ги узурпира македонските земји, историја, наследство итн. А од

што точно се откажа Грција? Ништо! Тоа сега солидно го изнесува измисленото тврдење дека Македонија е грчка. Дали тоа значи дека и Република Македонија е грчка? Ако се откажеме од името и идентитетот што ќе бидеме?

Најголемата грешка што ја направи македонската страна досега е влегувањето во преговори со Грција за работи за кои не може да се преговара; Грција го докажа своето поголемо искуство. Кога преговарате, преговарате за цел пакет, а не за една работа во исто време. Наместо тоа, видовме дека преговорите напредуваат за една работа и Македонците се изедени живи. Со ваквото фарсично преговарање, ако го гледаме името изолирано, не играме во духот на пазарење, колку и да е апсурден таков предлог. А што ве тера да мислите дека Грците ќе престанат да бараат се повеќе и повеќе работи да се „преговараат“ откако ќе попуштиме за името? Што ќе биде следно, нашиот идентитет? И што после тоа?

Како пример, македонската страна требаше да истакне нешто заедно со следново на масата; Нашето име е Република Македонија, а нашиот етнички идентитет е македонски за што не се преговара! Имаме право на самоопределување и одлучуваме како да се нарекуваме. Имате етнички Македонци кои живеат на вашата почва кои треба веднаш да ги препознаете. Ако го направите сето ова, нема да ве тужиме за делата на геноцид што ги извршивте врз нас во последните 100 години. Ќе ви простиме и што не принудивте да го смениме нашиот устав и знаме и нема да бараме компензација за незаконските економски блокади што ни ги наметнавте. Исто така, ќе ви дозволиме да го користите зборот Македонија. Меѓутоа, како гест на добра волја, ќе треба да ни платите 50 милијарди ЕУ за годините на попречување на нашиот напредок.

Верувам дека ова е само фер. Но, наместо да изнесеме нешто како горенаведеното, дозволивме Грција да нè присилува со тактики кои не се вистински или со добра волја;

- Грција наметнува блокада за влез во ОН, Македонија се согласи на привремена спогодба, сега може да влезе во ОН под привременото име ПЈРМ.

- Грција воведува економска блокада, Македонија се откажува од знамето и го менува Уставот, Грција ја укина блокадата.
- Грција стави вето за влез на Македонија во ЕУ и НАТО, Македонија мора да го смени името, нема шанси, ок нема влез за вас.

Што доаѓа следно? А кога Грција ќе престане да изнудува повеќе отстапки од Македонија?

За Албанците кои живеат во Македонија! Албанците во Македонија можат да направат многу повеќе за Македонија отколку што имаат досега. Но, наместо тоа, тие избраа да дејствуваат како пиони за Грција. Македонија не може да влезе во НАТО поради Грција и нејзиното крајно време Албанците да го признаат и признаат тоа. Зошто да не се направи нешто корисно и да се притиснат Албанија и Косово да извршат притисок врз Грција или ЕУ да го прекинат ова грчко фијаско.

Албанското малцинство треба да им вреска на своите западни пријатели да извршат притисок врз Грција која ги прекршува сите принципи за човекови права и меѓународни закони.

Како заклучок, прашањето не е само за „име“ туку дел од долгорочната стратегија на Грција за уништување на македонскиот национален идентитет. Тоа го направија во Егејска Македонија и сакаат да го направат во Република Македонија и останатиот дел од неа.

Едноставно е, Грција не сака независен народ наречен Македонци во НАТО, во ЕУ или каде било на друго место, затоа што политиката на отворени граници ефективно ќе им докаже на оние што живеат во Егејска Македонија дека тие се вистински, пристојни луѓе кои живеат во Република Македонија, луѓе како нас, а не чудовишта како што ги прикажува грчката пропагандна машина. Тоа е суштината на сето ова.

Со тивко незадоволство прочитав дека албанското малцинство ѝ се заканува на македонската влада (и ефективно на

македонскиот народ) дека нивното трпение е исцрпено во врска со проблемот со името и дека ќе преземат некаква акција доколку тоа не се реши наскоро. Ако ова е вистина, ова не само што е одбивно, туку е отворено показател за вистинската природа на ова малцинство и нивниот недостаток на ангажман со земјата во која живеат.

Поставувам едно едноставно и очигледно прашање, зошто нивното прашање не е со Грција која е вистинската причина за сите проблеми? Земја која не ги почитува и не ги признава своите малцинства, земја која отворено врши геноцид, земја која ја узурпира историјата, наследството и егзистенцијата на другите народи. Зошто не видов или слушнав напад врз Грција од овие етнички Албанци кои се државјани на Република Македонија?

Како граѓани на Република Македонија, тие треба отворено да ја колнат Грција, а не македонската влада или македонскиот народ. Ова што го прават е ништо помалку од предавство!

Објавено од трагач на правдата на www.maknews.com/forum

Макњуз напиша:

Како притисокот врз Македонија да го смири грчкиот расизам е легитимна албанска грижа?

Објавено од maknews на www.maknews.com/forum

Роги напиша:

За оние кои размислуваат за промена на името; Дали мислите дека Грците имаат легитимни претензии кон нас и ја прифаќаат или дури ја поддржуваат нивната позиција, согласувајќи се дека треба да го смениме нашето име?

Кажи ми зошто Македонија мора да го смени името? Какво дефетистичко размислување би имал за да го оправдаш тоа?

Целосно сум разочаран од луѓето кои размислуваат на овој начин, можам само да се надевам дека оние кои ги делат овие предавнички и наивни ставови се само мало малцинство.

Секое прифаќање на кое било име за внатрешна или меѓународна употреба, поради спор со Грција, е спротивно на самите принципи на суверенитет и против сувереното право на Република Македонија во нејзиното тврдење на нејзиното историско име и национален идентитет.

Ова исто така има историска димензија и се чини дека го игнорирате тоа. Вие гледате на промената на името од чисто технички поглед, каде што името може да се одвои од неговото значење. Секоја промена на името на Македонија ќе биде прифаќање на крајот на македонскиот народ.

Тоа што сите наивно го прифаќаат неоснованото поттикнување страв е показател за нивната неспособност да ги согледаат целосните импликации и последици од промената на името и тоа е затоа што тие луѓе не можат да ги гледаат работите од историска перспектива и во историски контекст.

Затоа таквите луѓе се подготвени да прифатат промена на името засновајќи ја нивната идеја дека „сè уште ќе бидеме познати како Македонци“ на ништо друго освен на надеж. Играта опасна и ризична игра со апсолутно ништо врз основа на сигурност - вашата политика смрди, таа е погрешна и нема резонирање, логика, план или стратегија за да го оправдате тоа.

Објавено од Роги на www.maknews.com/forum

Феникс напиша:

Пазете се од „Грците“ да носат подароци... Не случајно „Грците“ се залагаат за географска идентификатор, таа има гнасна способност да ја намали нашата историја, култура и јазик, нашиот идентитет е тука во прашање... донесување на такви глупоста е слична на превртување на нов лист, да почнеме од нула и да го напуштиме нашето минато.

Географскиот идентификатор, доколку се усвои, ќе биде врзан со водоотпорен правен мумбо џамбо во рамките на меѓународното право и драматично ќе го промени начинот на кој секој од нас се идентификува во дијаспората, како го именуваме нашиот јазик, нашата црква. , нашите културни организации, нашите општествени клубови, нашите спортски клубови и секое здружение што постои денес...

За секој од вас што мисли дека географскиот идентификатор е патека на најмал отпор, се шегувате...

Објавено од Феникс на www.maknews.com/forum

Пролет напиша:

Некои од вас можеби ќе ја видат „промената на името“ како маслиново гранче, но тоа е повеќе како тројански коњ ако ме прашате мене, бидејќи Грците очекуваат ова „ново име“ да се користи насекаде и нашето име и идентитет треба да се сменат во нашето Уставот, нашите пасоши, нашите документи за државјанство и многу други места.

Некои велат дека „Северна Македонија“ е подобра од ФИРОМ, но кога ќе го погледнете проблемот е подлабок и има многу повеќе од тоа, има многу скриени улов на ова име што долгорочно ќе ни наштети.

Објавено од Пролет на www.maknews.com/forum

„Современите Грци, како што знаеме, немаат никаква врска со Латините, ниту пак со античките Грци. Модерната антропологија покажа дека тие се брахикефални Словени, додека античките Грци биле долихокефални, што е доволен за да се воспостави апсолутно фундаментална поделба меѓу современите Грци и нивните преправени предци“.
(„Психологијата на социјализмот“ од Густав Ле Бон, страница 206)

Секој што ги прочитал овие поглавја мора да знае до сега дека „Грците“ не се вистински, туку вештачка измислица

дизајнирана да служи за некоја „западноевропска“ цел која до сега веќе не е валидна или потребна. Хеленизмот беше нацистички експеримент за тестирање на идејата за создавање „супериорна раса“ со убедување на различни луѓе да веруваат дека се „супериорни“, нешто што не се. Очигледно постоењето на Грција денес е доказ дека експериментот бил успешен. Но, тоа е само тоа, Грција не е реален само расистички експеримент, па зошто од нас треба да се очекува да ја жртвуваме сопствената вистинска и енергична култура заради пропагирање и одржување на лагата и „чудовиштето на Франкенштајн“? Храна за размислување!

Дел 26 – Неубедените

Ова поглавје е посветено на сите оние „добродушни“, „љубезни“ Македонци кои толку многу се трудат да ги „убедат“ Грците дека „Македонците навистина постојат“ и дека „И Македонците се луѓе и треба да се третираат со почит“.

Добредојдовте во мојот свет!

Се срамам да признаам, но и јас некогаш бев како тебе. Мислев дека со објаснување ќе можам да ги натерам Грците да ја слушаат мојата страна од приказната и сигурно и тие би можеле да ги видат работите на мој начин и да постигнеме „заедничко разбирање“.

Го поминав најдоброто од моите последни триесет години обидувајќи се да го постигнам токму тоа со тоа што одвојував време да им објаснам на Грците дека „да, Македонците постојат и еве доказ“ само за да бидам исмеван и навредуван уште повеќе. За жал, до ден денес, жал ми е што можам да кажам дека во ништо не сум убедил ниту еден Грк. Зошто? Зарем не сум бил искрен и напред со нив? Зарем не им дадов доволно докази? Не!

Проблемот тука не е во тоа што „јас“ или „ние“ не се трудиме доволно или не сме доволно напред, проблемот е што Грците се „воспитани“ верувајќи дека, со контрадикторните информации што им ги даваме, имаме „намер“ да им донесе штета. Од моментот кога ќе се роди Грк, тие се научени да веруваат дека ние сме нивни непријатели за да ги ограбиме и убиваме и да им го украдеме наследството. Тие се сомничави кон сите, „Словените“ (кои и да се), Бугарите, Турците и Американците и особено кон нас што се нарекуваме Македонци. Грчкиот образовен систем и Грчката црква им го испраа мозокот да веруваат дека Македонците не постојат, а ние што велиме дека сме Македонци, тоа го правиме за да им нанесеме штета и да им ја украдеме „нивната“ Македонија. Нормално дека не ја знаат својата вистинска историја и немаат поим како ја стекнале Македонија. Тие не ни знаат дека и тие не се „вистински“ Грци.

Повеќето современи Грци, барем оние со кои се занимавав во минатото, без разлика што ќе им кажеме, нема да ни веруваат, не само затоа што е во спротивност со она што го научиле од образовниот систем спонзориран од нивната влада и од Грчката црква, туку затоа што, во зад нивните услови, демне стравот и сомнежот дека „ние сме излезени да ги придобиеме“, да им нанесеме зло, да им ја украдеме Македонија или да им го одземеме „драгоценото“ наследство. Исто така, над и надвор од нивното програмирање да бидат „сомнителни“, Грците се програмирани да веруваат дека се „супериорни“ од нас поради тоа што им е кажано дека се потомци на „супериорните антички Грци“; древна раса на расисти и ксенофоби станаа полубогови од страна на филхелените од 19 век.

Покрај тоа што се програмирани да бидат застрашувачки сомнителни, современите Грци се програмирани и да бидат „свесни“ и „егоисти“. Таквата комбинација не само што ги тера да „не сакаат да нè слушаат“, туку чувствуваат потреба да ни предаваат, да не едуцираат за „кои сме“ и тоа го прават со воздух на ароганција и со супериорен став. Грците не се луѓе кои би оставиле впечаток на „сомнеж“ или „несигурност“ за било што или би ве прифатиле љубезно да им ја кажете вашата страна на приказната особено кога таа е во спротивност со нивната. Грците не треба да даваат „вистински“ доказ за ништо, „грчката логика“ ќе биде доволна и само нивниот збор е доволен доказ. Затоа тие одат со бесмислени слогани како „Македонија е грчка“, но немаат поим како, зошто, кога или колку од „Македонија стана грчка“.

Сè што ќе кажете што е во спротивност со нивното разбирање за историјата, особено за Македонија, ќе најде на жестока жестока опозиција полна со прекумерна самодоверба и инает. Нормално почитување на законот, љубезни Грци ќе се претворат во бесни лудаци само со спомнување дека сте Македонец. Македонците од Грција се навикнати на ова, но Македонците од Република Македонија и немакедонците го сметаат за шокантно.

Драги Македонци, според тоа што ви го кажав досега, каква шанса мислите дека имате некогаш да убедите Грк во нешто? Па зошто да го губите времето обидувајќи се? Земете го од некој што бил таму, не трошете го вашето време!

Освен што трошите време, ве одвлекува вниманието и ве доведуваат во заблуда за да паднете во класичната „грчка замка“ од која нема бегање да бидете вовлечени во бесмислени дискусии за тоа кој бил кој пред 2.000 години. Единственото нешто што Грците се добри во дискусија е двосмисленоста и митологијата!

Нашето „говедско месо“, ако можам така да го наречам, со Грците не е за она што се случило пред две илјади години, туку за она што се случило од 1912 и 1913 година кога нашата земја беше нападна, окупирана и поделена од Грција, Србија и Бугарија без наши согласност. Да се зборува и да се дебатира за тоа кој бил кој и што се случило пред две илјади години е „грчко одвлекување на вниманието“, трик за да не држи зафатени и подалеку од дискусија и учење за поновите и трагични настани како злосторствата извршени од современите Грци врз Македонецот. луѓе.

Промена на сите наши имиња, забрана на нашиот јазик, непризнавање на нашиот етнички идентитет, конфискација на нашите земји, прогонство на нашиот народ вклучувајќи невини деца, тортура на нашиот народ во нивните концентрациони логори, убивање на нашиот народ, палењето на нашите села, уништувањето на нашите книги, спомениците и гробиштата и така натаму се вистинските прашања за кои треба да разговараме со Грците. Ова се важни прашања што треба да ги ставиме во прв план!

Следниот пат кога ќе се соочите со Грк кој поставува реторичко прашање „бара да знае на кој јазик зборувал Александар Македонски“ размислете што е поважно (1) да дебатирате за бесмислено прашање што ќе ве одведе во бескрајна „циклична замка“. или (2) да речам остави ја античката историја на античките историчари и ајде да зборуваме што направивте вие Грците на нас Македонците од 1912 година!

Знам дека е неправедно „да се обојат сите Грци со истата расистичка четка“ и им се извинувам на оние кои не се такви, но ве молам докажете ми дека грешам! Истакнете се во толпата и кажете „Јас сум Грк и ве разбираам и поддржувам вас Македонците“, дајте ми причина и да кажам нешто добро за вас!

Зошто Грците се однесуваат вака? Ова е прашање со кое се борам во последната деценија. За да сфатиме зошто „модерните Грци“ се однесуваат онака како што се однесуваат, треба да разбереме некои работи за нивните претходници пред да бидат „направени“ во „модерни Грци“ од нивните филхелени покровители.

Потрагата за создавање на „модерна Грција“ започна кон крајот на 18 век; години откако Арапите во Шпанија ги направија западноевропејците свесни дека постоела „древна цивилизација“ во регионот Мореа, денешен Пелопонез. Иако западноевропејците научија многу за достигнувањата на оваа цивилизација, тие немаа планови да ги користат до крајот на 18 век кога се појави потреба да се развие целосно ексклузивна европска цивилизација. За жал, „древната цивилизација“, која опаѓа со македонските освојувања во четвртиот век п.н.е., целосно престанала да постои. Но, две илјади години подоцна тоа не ги спречи филхелените да се обидат да го воскреснат.

Не потполно задоволни од неговото исчезнување, филхелените биле уверени дека можат да ја рекреираат својата цивилизација само ако можат да ги „обучат“ локалното население што живеело на истите земји да се однесуваат и да ги имитираат древните. Во нивната ревност да „создадат“ таква цивилизација, филхелените од 19 век ги „убедиле, наговарале, принудувале или поткупиле“ живите и живи локални култури да се „откажат“ од нивните вистински „етнички и културни идентитети“ поради ветувањето дека ќе станат „Грци“, нешто наводно „поголемо“, „подобро“ и „пославно“ од она што веќе го имаа. Секако, имаше противење на ова, но оние што се противеа на крајот загубија. Така, за да ја заштитат својата инвестиција од „еродирање“, филхелените ја опкружиле со

голем број „одбранбени механизми“; една од нив е и влевањето недоверба кај новите генерации. Преку образовниот систем и преку Грчката црква новите генерации Грци беа научени да „недоверуваат“ на оние кои се спротивставуваа или застрануваа од филхеленската индоктринација. Два века подоцна овој одбранбен механизам е сè уште активен и работи како што се очекуваше.

Да се задржат оние што се потпишаа како „Грци“ да останат како „Грци“ и да се привлечат нови „модерни Грци“ првата генерација на „неохелените“, со помош на Филхеленската академија, не само што ѝ даде на модерна Грција славно минато но ги убедиле Ново-Грците дека тие се „навистина“ потомци на античкиот народ кој некогаш ја создал таа „барана“ цивилизација.

По создавањето на малото грчко кралство и консолидирањето на својата моќ, „неохелените“, со помош на филхелените покровители, го продолжија процесот на инкорпорирање на нови земји и нови луѓе во современото грчко јато. Од своето основање во 1829 година, грчката држава ги вклучила Тесалија, Епир, Крит, 51% од Македонија, Тракија, Додеканезите итн. Сега, кога Република Македонија стана независна, отстранета од канците на Србија, Грција развива нов вкус за старите амбиции и желбата да вклучи уште 39% од Македонија во своето грчко столче. Ако тоа не е случај, тогаш зошто да се рекламира на светот дека „Македонија е грчка“?

Во својата алчност да ја прошири својата територија и да ги асимилира луѓето во своето хеленско јато, до денес, модерна Грција ги проголта и асимилираше Албанците и Словените од Мореја, Албанците од Епир, Власите од Тесалија, Македонците од 51% од Македонија, Критјаните од Крит, Турците од Тракија и Турците христијани од Мала Азија, а да не ги спомнуваме Ромите, Латините, Ерменците, Балтиците, Русите и другите етнички групи кои денес живеат во Грција.

Од сите етнички групи асимилирани во современиот грчки „феномен“ Македонците се најопасни и претставуваат најголема закана за Грција. Ова е поради два важни фактори.

Прво, до 1920-тите Македонија беше поделена на четири дела и беше дадена на Грција, Србија, Бугарија и Албанија. Она што некогаш беше единствен етнички македонски ентитет стана четири дијаметрално спротивни ентитети разделени со вештачки граници. Македонците не само што не го забораваја ова, туку тешко можат да прифатат дека нивните роднини преку „лажната“ граница сега се „етнички различни“ од самите нив. Македонците не можат да прифатат да бидат „51% Грци“, „39% Срби“, „10% Бугари“ и „некој мал“ процент Албанци; сите во исто време.

Второ, Македонците имаат славна историја со длабоки корени и традиции кои се протегаат до античките времиња. Современите Македонци, без разлика во која земја живеат денес, добро ја знаат својата историја и нивниот обид низ вековите да се ослободат од своите окупатори и да ја обноват својата обединета, слободна и независна Македонија.

Македонците немаат колективна меморија дека некогаш „дошле во Македонија“ од друго место. Сепак, тие имаат традиции кои се протегаат во античко време. Современите Македонци во многу наврати низ историјата изложувале традиции поврзани не само со подвизи на Античките Македонци туку и со развојот и ширењето на христијанството и културата низ цела Источна Европа. Совршен пример за тоа се браќата Кирил и Методи од Солун и нивните ученици Климент и Наум од Охрид. Македонците беа одговорни за христијанизирањето на милиони луѓе од дното на Балканот до врвот на Сибир. Како можат Македонците „погодно“ да го забораваат сето тоа само затоа што тоа го сакаат нивните непријатели и сегашните окупатори?

Многу е тешко да се убеди успешен народ како што се Македонците дека тие „не постојат“ и дека навистина „не се Македонци“ туку нешто друго. Се разбира, никој не може да објасни што би можело да биде тоа „нешто друго“. И сето ова доаѓа од кого? Грците и Бугарите, истите тие луѓе кои брутално ја нападнаа, окупираа и ја поделија Македонија?

Иако повеќето луѓе не го знаат ова, Грците имаат добра причина да се плашат и да се сомневаат во Македонците. Грците во текот на годините извршија многу сверства врз македонскиот народ кои Македонците нема да ги заборават.

Грците знаат и ако не знаат треба да научат две работи; еден, современите Грци ја окупираа и анектираат Македонија со сила за прв пат во 1912 година и оттогаш извршија многу сверства врз македонскиот народ. И второ, современите Грци денес воопшто не се „Грци“ туку вештачка филхенска креација составена од збирка Словени, Албанци, Власи, Македонци, Турци христијани и други. Современите Грци не се такви какви што тврдат дека се и имаат среќа и треба да бидат благодарни што ја имаат дури и Грција, земја што ја нарекуваат своја.

А сега неколку збора за таканаречените „преговори за името“

Роги напиша:

Доколку Македонија се повлече од таканаречените „преговори за името“ тоа ќе предизвика гордост кај Македонците ширум светот, тоа ќе беше целосна промена, освежувачка промена од поразителната Македонија што ја видовме до денес.

Повлекувањето од преговорите би било храбар потег Македонија да застане на таков начин и да се брани од Грција, која повеќе од 100 години се обидува да ја уништи Македонија и нејзиниот македонски етнички идентитет. Ваквиот чин повторно ќе го заживее македонскиот дух насекаде.

Тоа ќе биде приказната Давид и Голијат, раскажана меѓу сите Македонци - модерната херојска приказна за Македонците кои се залагаат за себе, да им се раскаже и прераскажува на нашите деца и внуци.

Во македонската нација ќе има еуфорија и гордост повеќе отколку што имаше во 1991 година за време на независноста. Тоа би сигнализирало сосема нов почеток и верба во македонската нација. Сигурен сум дека ваквиот потег ќе

предизвика голем интерес за Македонија кај Македонците ширум светот.

Тоа би било повеќе од доволно за да им се покаже на Македонците ширум светот (кои во голема мера ја изгубија надежта поради корупција, скандали итн.) дека Македонија вреди да се бори и македонскиот народ во Македонија е подготвен да ја задржи Македонија и нова зора е врз Македонија.

Ќе ги отвори портите за Македонците во дијаспората да инвестираат во Македонија, со сосема ново верување и нова надеж за Македонија.

Во алтернативното сценарио, ако Македонија попусти и го смени името, ќе ја уништи секаква надеж и верување за Македонците ширум светот во Република Македонија и нејзината егзистенцијална цел како чувар и дом на македонскиот народ и македонскиот идентитет.

Тоа значи никаков интерес за Македонија, нема надеж и верба во Македонија, таа повеќе нема да биде дом и чувар на Македонците, туку ќе стане безимена, безлична нација-држава на хартија, ништо единствено во неа.

Ќе видите многу повеќе Македонци подготвени да ја напуштат земјата, особено меѓу македонските патриоти кои моментално живеат таму. Тоа потоа би ги отворило вратите за корупција и распаѓање. Секој ќе внимава на себе, а не на нацијата; ќе изгубиш многу патриотизам и надеж. Немаше да има вистинска цел за постоење на македонска држава (бидејќи веќе не би била Македонија по име или форма).

Луѓето зборуваат за состојбата во која сега е Македонија со невработеност итн. и потребата од ЕУ фондови и слично. Но, кога нацијата веќе нема сон и цел, работите ќе станат далеку, многу полоши.

Од таму ќе видите колку брзо ќе се случи поделбата на територијата, колку лесно ќе владее корупцијата и колку брзо земјата ќе се распадне.

Промената на името ќе биде почеток на крајот на независна Република и ќе предизвика неповратна штета на македонскиот дух.

Тоа би бил историскиот момент со кој македонскиот дух кој никогаш не избледува, кој се соочи со илјадници години угнетување и освојувачи, беше уништен од самите Македонци кои се откажаа од сè и се избришаа од историјата – тој момент ќе биде кога Македонците се уништија, нешто што ниту еден освојувач, ниту окупатор, ниту еден непријател никогаш не можеше да го направи.

Објавено од Роги на www.maknews.com/forum

Кристоф напиша:

Драги пријатели,

Додека овие фарсични „преговори за името“ се одолговлекуваат, не можам а да не препознаам систематски пропуст во основата на учеството на Македонија во овие разговори. Како прво, целото прашање на спорот е еднострано и засновано на скриено тврдење.

Пример во правото; Ако адвокатот постави прашање како такво; „Колку пати неделно ја тепате сопругата?“

Формулацијата на прашањето содржи скриено тврдење. Тоа го претпоставува фактот дека сте ја претепале сопругата!

Пример релевантен за овој таканаречен спор за името; Грците бараат „заемно прифатливо решение за проблемот со името“. Содржи скриено тврдење дека има меѓусебен проблем со нашето име што мора да се реши! Македонците сепак немаат проблем со нашето име!

Секое учество во овој процес од страна на Македонците служи за легитимирање на грчкото скриено тврдење!

**НЕМА ПРАШАЊЕ СО ИМЕТО ШТО ТРЕБА ДА ГО РЕШАТ
МАКЕДОНЦИТЕ!**

**ЗАТОА МАКЕДОНЦИТЕ „МОРА“ СЕ ПОВЛЕКУВААТ ОД
ПРОЦЕСОТ!**

**ВИКЕТЕ ГИ ГРЧКИТЕ БЛЕФ И ОТКРИЕТЕ ЈА НИВНАТА
СКРИЕНА АГЕНДА!**

ВРАТИ И ЗАЧУВАЈ ЈА МАКЕДОНСКАТА ЧЕСТ!

Објавено од Кристоф на www.maknews.com/forum

„Ниту еден Албанец што некогаш сум го сретнал во Грција не се мислеше дека е Албанец. Се мислеше дека е Грк, бидејќи живеел во Грција и таму имал пасишта или ниви. Се чини дека ова се случувало уште од најраните времиња кога мигрантите првпат дошле во Грција.

Оттогаш ги користеа Албанците како платеници и како доселеници во областите кои беа напуштени. Така, албанските упади во Грција продолжија под турскиот систем и продолжија до осумнаесеттиот век“. („Грција Стара и Нова“, уредена од Том Винифрит и Пенелопе Мареј, страница 45)

Дел 27 – Време е да се застане

Досега сите мора да знаат дека без македонската поддршка за таканаречениот „спор за името“ со Грција немаше воопшто да има „спор за името“, едноставно старо „жалување“, „плачење“ и „фрлање бес на темперамент“ од страна на грчка страна. Нема потреба од „заемно договорено име“ затоа што Македонците се задоволни со постоечкото име, такво какво што е. Дали некој Македонец би размислувал за промена на името доколку нема притисок од Грција? Сигурно не! Па каде е потребата да се смени името?

Повторно, ова е уште еден грчки трик за да се задржи вниманието на Македонците од следење поважни работи како „статусот на Македонците во Грција“ и, долгорочно, да се истроши и разбие македонскиот народ.

Драги Македонци, време е да препознаеме од каде доаѓаат и каде одат овие Грци со овој таканаречен „спор за името“ и да им се спротивставиме и да кажеме „нема повеќе да не води за нос“! Нема повеќе правење прашања за ништо! Нема повеќе лаги и измами! Да признаеме еднаш засекогаш дека без македонското учество во овие таканаречени „преговори за името“ Грција нема што да преговара и нема нога на која да застане!

Но, се додека постои еден (еден) Македонец подготвен да ги забавува Грците за ова прашање, Грција ќе продолжи да ја турка „потребата да се најде заемно прифатливо решение“. Грција ќе продолжи да не парадира наоколу како куп будали кои се спремни да „преговараат“ да го одземат нашето драгоцено име на предците и за што? Да им се допадне на Грците, истите тие луѓе кои од 1913 година ја планираат и извршуваат нашата пропаст? Дали сме толку наивни, спремни да се откажеме од своето име за Грците да ни дозволат да поминеме уште еден „патен блок“ на патот до каде? Нашето сопствено изумирање?

Дали некој е доволно глупав да верува дека ако „попуштиме малку“ Грција ќе не остави на мира и никогаш повеќе нема да бара ништо од нас? Како ќе бидеме сигурни во тоа? Со потпишување договор? Со потпишување на ист вид на договор што нè доведува до оваа ситуација на прво место? Како ќе спроведеме таков договор против земја која го прекршила секое меѓународно право познато на човештвото?

Мислите ли дека Грција сака да го смениме името затоа што се плаши од малата стара Македонија да има „територијални аспирации“ против земја-монструм како Грција? Единствената земја овде што има „територијални аспирации“ е самата Грција против Македонија. Грција никогаш не се откажала од идејата да ја „поседне“ цела Македонија и секогаш барала начини да анектира повеќе македонски земји. Сега гледа дека доаѓа шансата и бара начини да ја дестабилизира Македонија за да може да влезе и да ја преземе власта. Оттука и слоганот „Македонија е грчка“. Ако не внимаваме, повторно ќе биде 1913 година!

Ако како Македонец верувате дека преговараме за „заемно прифатливо решение“ тогаш (1) мора да верувате и дека „не сме задоволни“ со нашето сегашно име и (2) очигледно никогаш претходно не сте биле малтретирани.

Грција е како силеција од училишен двор што чепка мало дете кое бара детето да му ги предаде парите за ручек. Ако детето се откаже од парите за да избега од ситуацијата без борба, дали мислите дека насилникот ќе биде задоволен и ќе си оди и никогаш повеќе нема да му пречи на тоа дете? Или мислите дека насилникот ќе се врати следниот ден и ќе ги бара не само парите за ручек на детето, туку и неговите бонбони и други добра. И ако детето попусти повторно и повторно, дали мислите дека насилникот ќе престане да „малтретира“ и ќе си замине? НЕ! Нема да попусти ниту Грција ако Македонија попусти, макар и милиметар! Значи, време е да заземеме став и да кажеме НЕ на овие преговори и на сите други преговори кои можат да бидат штетни за Македонија и македонскиот народ! Среќни сме со нашето име како што е и не сакаме повеќе да

зборуваме за тоа, со никого. Сепак, не сме задоволни од начинот на кој Грците се однесуваат кон нас, особено нашите македонски сонародници кои живеат во Грција и сакаме да разговараме за тоа.

Многумина од вас ми напишаа и изразија згрозеност од начинот на кој Грците се однесуваат кон Македонците. За жал, не можам да направам ништо за тоа како „Грците се однесуваат“, но дефинитивно има нешто што сите можеме да направиме за тоа како реагираме на тоа. Наместо да им обрнуваме внимание на овие Грци и да го следиме нивното водство, ние треба да станеме и едноставно да кажеме доста е „не ни е грижа за вашите детски прашања“, а ако не им се допаѓа тоа „многу лошо“!

Од друга страна, ако сакате да разговарате за важни прашања со Грците, тогаш преземете водство и предизвикајте ги да зборуваат за доделување човекови права на Македонците и другите етнички групи кои живеат во Грција. Сега постои вистински „прашање“ во кое можете да ги потонете забите.

Ако ве интересира да „зборуваме“ да почнеме да „зборуваме“ за тоа како Грците се однесуваа со нас во последните 100 години. Зошто да не се собереме (со Грците) и да разговараме за тоа како ќе ги исправиме минатите грешки што ги направија врз нашиот народ откако Грција ја нападна, окупираше, ја подели и анектираше нашата земја.

Почитувани Македонци, имаме многу „спорови“ со Грција и НИЕДЕН не е за нашето име! Нашите спорови со Грција се токму она за што Грците не сакаат да размислуваме и затоа го смислија „спорот за името“ за да ни го одвлечат вниманието. Затоа мора да се спротивставиме на овие насилници и да преземеме водство и да кажеме НЕ за „спорот за името“ и ДА за „човековите права за Македонците во Грција“.

Спорот за името и се што е поврзано со него не е ништо повеќе од грчки трик за дестабилизирање на Република Македонија за да може Грција еден ден да влезе и да ја анектира, исто како што анектираше 51% од Македонија во 1913 година. Еве зошто

Грција е инсистирајќи да се користи слоганот „Македонија е грчка“.

Како што велите Грција се обидува да ја дестабилизира Македонија?

Со блокирање на влезот на Македонија во меѓународните организации и спречување на Македонија да постигне просперитет поради лажниот „спор за името“. Грција врши екстреман притисок врз македонскиот народ да донесе одлука меѓу два избора. Доколку се изврши доволен притисок, Грција долго време се надева дека ќе го подели македонскиот народ на два спротивставени табора, едниот поддржува промена на името, а другиот против. Донекаде ова веќе се случува денес. Таквата поделба има потенцијал да започне граѓанска војна и да ја дестабилизира земјата. Предупредете, ако се дозволи тоа да се случи, исходот ќе биде непредвидлив и дефинитивно непријатен и погубен за Македонија и македонскиот народ. На нас Македонците е да не дозволиме тоа да се случи со веднаш повлекување од „преговорите за името“ и повеќе да не се занимаваме со нашето име или етнички идентитет. Со повлекување од „разговорите“ ќе ја направиме оваа работа „нефункционална“ и повеќе нема да претставува закана!

Додека ги пишувам овие зборови, се потсетувам на постарите денови кога Крсте Мисирков, Јане Сандаски и другите македонски патриоти, кои по неуспешното Илинденско востание во 1903 година се обидоа да го предупредат македонскиот народ да не им верува на Грција и Бугарија на нивните „лажни“ ветувања. на понуда за „ослободување“ на Македонија и на Македонците од Османлиите. Мојам да ја разберам нивната фрустрација кога нивните предупредувања беа игнорирани и избришани како глупости од луѓе без предвидливост. Десет кратки години подоцна Грција, Србија и Бугарија ја нападнаа, окупираа и ја поделија Македонија и тоа го направија под изговор за ослободување.

Дали сега ќе дозволиме да се повтори истото? Зарем ништо не научивме од нашата историја? Дали сме доволно глупави да мислиме дека нашите соседи попуштиле или се откажале од

сонштата да поседуваат повеќе Македонија? Заборавивме како започнаа двете светски војни?

Како можеме да бидеме толку сигурни во што и да кажат нашите соседи кога точно знаеме дека нè лажат дури и за сопственото постоење? Тоа што Грција не го признава македонскиот етнички идентитет е објава на војна на македонскиот народ.

Она што најмногу ме мачи во ова е, зошто „преговараме“, а притоа со нашите непријатели, за нешто што очигледно е веќе наше? И повознемирувачко од тоа е „што добиваме за возврат за преговарање за отстранување на сопственото постоење“?

Кога станува збор за зачувувањето на нашето вечно име и скапоцениот етнички идентитет, сите Македонци од секоја политичка партија, од секоја сфера на животот и од секој континент на оваа планета „мора“ да застанат заедно обединети и со еден глас да кажат „НЕ“ на Грција или на кој било друг што ни посакува зло. Само така можеме да го тргнеме „поговорничкиот мајмун од грб“ и можеби да стекнеме почит додека го правиме тоа! Единството Е нашата сила! Обединети стоиме, поделени паѓаме! Тоа е толку едноставно.

Павле напишал:

Македонските политичари преговараат за нашиот идентитет. Дали се согласуваат со Грција, или ја отфрлаат позицијата на Грција - не е ни овде ни таму. Поентата ми е „Ние“ (Македонците) сме тие што го ставија нашиот идентитет на преговори. Само ние самите сме виновни.

Ако Македонците, наместо тоа, избраа да ги бранат нашите права, да го бранат нашиот суверенитет и да НЕ ја ангажираа Грција, нашето име и нашиот идентитет немаше да бидат отворени или отворени за преговори!

Од Павле од www.maknews.com/forum

„Уште во 1770-тите, интелектуалците го поттикнуваа она што може да се нарече „културен евангелизам“ (Китромилид 1990) или елинизација на многу разновидните популации на Балканот. Како што забележува Китромилид, авторите на повеќејазичните речници од периодот како што се Теодорос Кавалџотс и Даниел од Москополис, ги поканиле не-Грците да се хеленизираат, укажувајќи на придобивките од социјалната мобилност поврзани со хеленизацијата (Исто: 26-7). Слично, постојат докази дека самите не-грчки говорители го гледале образованието и течноста познавање на грчкиот јазик како голема предност за себе и за нивните потомци – влашки, – бугарски и романски јазик – трговците честопати се одлучувале за грчки училишта за да можат да имаат корист од можностите што овие ги презентираа“. („Измачени од историјата национализмот во Грција и Турција“, од Умут Озкиримли и Спирос А. Софос, страница 24)

Дел 28 – Уште дваесет и пет автори

Ако самиот Бог дојде на земјата и им зборуваше на Грците и рече „овие овде се Македонци“, Грците немаше да му веруваат. Ако Грците почнат да веруваат дека Македонците постојат во Грција, тогаш ќе мора да веруваат и дека во Грција постојат и Словени, Албанци и Власи. Ако во Грција постојат Македонци, Словени, Албанци и Власи, тогаш Грците ќе се прашуваат „кои се тогаш Грците?“ И како што дознав во мојата потрага по „трагање по Грците“, етнички гледано, нема Грци.

Но, како може тоа да биде? Цел свет знае дека постои земја наречена Грција населена со 10 милиони Грци кои се 98% чисти Грци и 2% муслимански Грци!

Па, има луѓе кои се идентификуваат како „Грци“, за жал, етнички гледано тие не се „етнички Грци“; тие се „политички“ Грци. Дали само реков „политички Грци“? Да политички Грци. Тие се идентификуваат како Грци не затоа што „тие се“ етнички Грци туку затоа што „сакаат да бидат“ Грци! Тоа е прашање на избор. Како поинаку може да се објаснат Словените, Албанците, Власите, Македонците, Турците христијани, Ерменците, Русите и цела група други етникуми кои СИТЕ се идентификуваат како „Грци“?

Со други зборови, секој може да биде Грк под услов да се согласи со „филхеленската индоктринација“ за тоа што е Грк. Секој што зборува грчки, тврди дека е потомок на таканаречените Антички Грци, се преправа дека е супериорен во однос на другите луѓе, тврди дека малцинствата не постојат во Грција, е арогантен и бесчувствителен кон не-Грците и фрла слогани како „Македонија е Грк“ може да биде Грк. Може ли малоазискиот христијански турски доселеник кој бил депониран во Македонија во 1920-тите да биде Грк? Да тие можат! Може да се и Македонец, потомок на Античките Македонци! Дали Македонецот чие семејство било идентификувано како македонско пред Грција да ја анектира

Македонија во 1913 година може да се идентификува како Грк? Да, можат, под услов да ја прифатат и да се заколнат во „филхеленската индоктринација“. Дали некој од моите роднини, како мене, родени во Грција, со кои делама прабаба и прадедо, може да биде Грк иако јас се идентификувам како Македонец? Да тие можат! Тие всушност можат да бидат и „полноправни“ Македонци, директни потомци на Античките Македонци! Може ли да бидам Грк, и го поставив ова прашање, поради тоа што некои членови на моето семејство се идентификуваат како Грци? Одговорот беше целосно НЕ! И според истите „грчки власти“ кои рекоа дека никогаш не би можел да бидам Грк, јас дури и не се квалификувам да се нарекувам Македонец. Според нив јас сум „Словен“ и „Скопјанец“ од некоја „друга“ земја наречена „Скопје“, кои допрва треба да ги најдам на ниту една „светска“ карта освен на карти направени во Грција!

Ако сè уште не сте убедени дека грчкиот идентитет е филхеленска измислица од 19 век; идентитет „создаден“ чисто за политички цели, тогаш најдобро беше да ги прочитате следните дваесет и пет извадоци;

1. „Меѓутоа, имаше неколку величествени примероци на грчки паликари, кои на предноста на војничките, но напротив разочараната кочија ги додадоа сите додатоци на нивната живописна носија. Девет или десет од нив го изведоа албанското национално оро, на звукот на лошата виолина и свирената гитара со перница за забава на нејзиното височество, кое не изгледаше маѓепсано од оваа изложба.

А овие луѓе, кои се разоткриваа на овој апсурден начин, беа многу познатите Колокотрони, Никитас, презимениот Туркофагос, или Туркојадецот, Макриани, Васо од Црна Гора, Нота Боцарис и други подеднакво прославени“. („Блеквудс Единбург магазин“, том XLIII, јануари – јуни 1838 г.)

2. „Кога Атина беше избрана за локација за модерна престолнина на новата нација, и нејзината (ре)конструкција беше планирана по линиите на хеленската чистота, мораше да се соочиме со вознемирувачките докази за отоманското

наследство на Грција заедно со локалните народни форми, дотолку повеќе кога се наоѓа во непосредна близина на остатоци од класичната антика. Атина на почетокот на деветнаесеттиот век се сметаше за „срамно место“ (Бојер 1996: 163) полно со несовершености, почнувајќи од физичкиот аспект на градот до говорниот јазик што бараше интервенции „филтрирање“. („Движење на оспорени пејзажи, егзил и место“, уредено од Барбара Бендер и Маргот Винер, страница 23)

3. „Во 1851 година, во времето на нејзиното право на правото, Грција поседуваше околу еден милион жители, од кои една четвртина беа Албанци или Валаши. Населението било остаток на напаѓачите на сите народи, а значајни од Словените. Со векови Грците, правилно наречените, исчезнале од Грција. Од времето на римското освојување, Грција ја сметаше секој авантурист како расадник на робови, кон кој секој можеше да се прибегне неказнето“. („Психологијата на социјализмот“, од Густав Ло Бон, страница 206)

4. „Грчкото влијание кое денес делумно ги елиминираше Власите од Македонија тешко може да потекнува од пред турското освојување. Тоа не е дело на Византиската империја, туку на модерната црква и се чини дека го достигна својот врв во текот на осумнаесеттиот век“. („Македонија нејзините раси и иднината“, од Н. N. Brailsford, страница 181)

5. „Грчкиот државник рече дека албанскиот не е јазик - нема литература, дури ни азбука - тој е обичен патоа и ќе изумре за една генерација, а децата на албанските војници и морнари ќе бидат добри Грци. “. („The Catholic Presbyterian an International Journal Ecclesiastical and Religious“, том II, јули – декември 1879 година, уредено од професорот W. G. Blaikie D.D., L.L.D., F.R.S.E., страница 319).

6. „Имаме многу случаи на одважност на овие грчки разбојници, од кои еден ќе раскажам овде, како што беше примен од нивниот началник, не помала личност од Колокотрон, кој беше во наша служба и оттогаш, како што може да се запомни, се направи впечатлив во Грција. Тој е Албанец и, како што самиот признава, клефтис (разбојник).

(„Избори од мојот весник за време на престој во Медитеранот“, страници 110 и 111)

7. „...историскиот апсурд на прогласувањето на хеленската цивилизација за израз на култура незагадена од туѓи елементи може да се објасни со едноставен факт што има тенденција да се занемари – имено, дека хеленската цивилизација за која знаеме дека всушност е изум на „Наука за антиката“, за класици. Како таква, таа можеше да биде (и беше) обдарена со кое било значење што дисциплината сметаше дека е корисно“. („Просветување на нацијата од соништата, колонизација и институција на модерна Грција“, од Статис Гургурис, страница 134)

8. „По последователни договори, (Лондон 1913, Букурешт 1913), Грција доби голем дел од Македонија, Епир, Крит и североисточните острови на Егејското Море. Грчката земја се зголеми за 70 отсто, а населението речиси двојно се зголеми од 2.800.000 на 4.800.000, од кои некои беа Словени и Турци. („Заплеткани идентитети нации и Европа“, уредено од Ацуко Ичијо и Вилфрид Сон, страница 112)

9. „Сепак, толку многу од славонскиот елемент бил внесен во вториот, што е откриено дека современите Грци многу се разликуваат од нивните далечни предци“. („Странски квартален преглед“, том XXVI, 1841, страница 73)

10. „...прашањето за политичкиот и етничкиот статус на Грција предизвика значителна количина на дебата во Западна Европа. Како што тврди Мајкл Херцфелд во „Нашето уште еднаш: Фолклор, идеологија и создавање на модерна Грција“: „да се биде Европеец, во идеолошка смисла беше, да се биде Хелен“ (1982: 15). Меѓутоа, многу Европејци од тоа време веруваа дека современите Грци се фалсификувана верзија на класичните Грци - „Византиски Словени...“ („Калемење на Хелен, киднапирањето на класичното минато“, Метју Гамперт, страници 239 и 240)

11. „...бидејќи Грците се составен народ меѓу кои потомците на вистинскиот Грк од старо време се во големо малцинство.

Мнозинството се од албанска и растворена крв, раси кои дури и Римјаните ги сметале за нескротливи“. („Во грчките води: приказна за грчката војна за независност (1821-1827)“, од Г.А. Хенти, 1893, страница 40)

12. „Општиот интерес најпрвин беше предизвикан од контроверзноста за расната деривација на современите Грци. Војната за независност ги освои симпатиите на Европа; и беше груб шок и за Грција и за нејзините шампиони кога Фалмерајер објави дека нејзините жители се практично Словени. Расата на Хелените, што тој ја прогласи во својата „Историја на Мореја“, била уништена и Атина била неокупирана од шестиот до десеттиот век. Само нејзината литература и неколку урнатини преживеале за да кажат дека грчкиот народ некогаш постоел. Она што Словените го започнаа, Албанците го завршија“. („Историјата и историчарите во деветнаесеттиот век“, од Г.П. Гуч, страници 490 и 491)

13. „Стариот Коринт минал низ неговите различни етапи, грчки, римски, византиски, турски. По Војната за независност, тој повторно бил грчки и, како значителен град, бил предложен за главен град на новото Кралство Грција. Земјотресот од 1858 година го израмни со земја со исклучок на десетина куќи. Само неколку стари жители останаа на локацијата. Но, плодните полиња и проточната вода го направија привлечен; Во моментот, тоа е неуредно сиромашно село со околу 1.000 жители, главно од албанска крв“. („Енциклопедија Британика“ Единаесетто издание, том VII, 1910 година, страница 148)

14. „Современите Грци не поседуваат ниту една од особините што ги прават нациите големи. Нивното постоење се должи на битката кај Наварино, бидејќи во есента 1827 година Грција несомнено беше освоена од рацете на големиот везир Решид Мехмед и од Ибрахим Паша од Египет, и повторно „непријатниот настан“ на Наварино можеше да се случи само на време кога фил-хеленизмот бил еден вид општествена болест, предизвикана од халуцинации и од илузијата дека во сегашноста ќе се најдат мешани жители на Мореја и Атика, потомци на античките Хелени“. („Сириската војна и падот на

Отоманската империја (1840-1848)“, од Бајрон Август Јохмус, страница 100)

15. „Поимот „грчки“ идентитет во модерна смисла сам по себе во голем дел е создавање на движењето кон државноста. Дури во деветнаесеттиот век терминот опишува хомогена етничка група во современа смисла. Наместо тоа, жителите на Пелопонез, вклучително и Арголида, направија сложен мозаик од етникуми и јазици. Во Арголида се зборувале дијалекти на албански, грчки, турски и други локални јазици (Андромеда 1976). („Крв и портокали имигрантски труд и европски пазари во рурална Грција“, од Кристофер М. Лоренс, страница 12)

16. „...Грчкото национално чувство веќе беше доста силно на почетокот на деветнаесеттиот век. Дури и православните што зборуваат албански не се сметаа себеси само за Рум (членови на верската заедница или православниот христијански милет) туку и за вистински Грци“. („Од геополитика до глобална политика“, уредник Жак Леви, страница 174)

17. „...тој го посвети своето лично внимание исклучиво на второто, доделувајќи му ја Јоанина на својот зет Томас Прелибович во 1367 година, а Етолија и Акарнанија на двајца албански поглавари, кои припаѓаат на кланот Буа и Лиоса – име сè уште да се најде во плановите на Атика. Така, околу 1362 година, цела северозападна Грција била албанска...“ („Латините во Лавантот историја на Франска Грција (1204-1566), од Вилијам Милер М.А., 1908, страница 294)

18. „Преземена од Готите и вандалите, во втората половина на VIII в. Меѓутоа, постепено овие варвари биле покорени и погрчени од византиските императори. Сепак, многубројните имиња на места, Реки итн., во Мореја со словенско потекло, докажуваат колку цврсто се разбиле и дека Мореотите се сè само не чисти Грци“. („Меѓународната енциклопедија збирка на човечкото знаење“, уредена од Ричард Глисон Грин, 1890 година, страница 204)

19. „...помеѓу навивањето и лелекаат, а во моментов нивните царски величества на Грција, се качија по ридот на кој

присуствуваа четворица достоинственици и исто толку прашања. Кралицата беше облечена во темнозелена навика за јавање, црн дабар со овенати пердуви и превез. Кралот Ото носеше албанска носија од темноцрвена, златно извезена јакна и нозе, бела фустанела, со богато бркана сабја појасна преку неговото рамо“. („Скампавјани од Гибил Тарек до Стамбул“, од Хари Гринго, 1857)

20. „Имаше мал интерес за националноста на Рајаите додека турската власт беше силна. Тие беа речиси сите христијани од византиски тип, барем оние во Европа, и затоа се сметаа за еден народ, бидејќи ориенталната теократија не може да замисли националност освен религија. Тие самите ја знаат разликата во нивното потекло и во таквите традиции какви што имале: некои биле Словени, некои Власи и некои Албанци...; сите тие беа немуслиманите, сите Рајаи и во извесна смисла сите Грци“. („Квартален весник за политички науки“, Универзитетот Колумбија, 1908 година, страница 307)

21. „Револуцијата од 1821 година го врати античкиот назив „Елинес“, но како што се користи главно од жителите на баварска Грција, кои можеби не сочинуваат повеќе од една четвртина од грчката нација, може безбедно да се каже дека масата на народот сè уште се нарекува себеси „Ромаи“, а нивниот јазик „Ромаики“. („Граматика на Ромаик“, од Е.А. Софокле, 1842, страница IV)

22. „Од нивните манири, нивните карактеристики и нивните имиња на многу од нивните соседни места, би требало да бидам во искушение да ги сметам [маиниотите] како потекнуваат од славонска крв: многу патници, сепак, се преправаат дека откриле во овие варварски орди траги од Спартанско потекло“. („Сеќавања на класичната турнеја низ различни делови на Грција, Турција и Италија направени во 1818 и 1819 година“, од Питер Едмунд Лоран, 1821, страница 182)

23. „Грците не заинтересираа многу за своето минато, сè додека Европејците не станаа ентузијастички откривачи и копачи на нивните урнатини. И зошто треба да се грижат? Грците не беа грчки, туку неписмените потомци на Словените и албанските

рибари кои зборуваа дебазиран грчки дијалект и немаа мал интерес за скршените колони и храмови, освен како места за пасење на овците. Вистинските Филеленисти беа Англичаните - од кои Бајрон беше олицетворение - и Французите, кои беа страствени да се поврзат со грчкиот идеал “. („Столбовите на Херкулес“ од Павле во Иукс, страница 316)

24. „... Неохеленското просветлување санкционираше селективна традиција, со посебен акцент на имагинарна класична антика и се обиде да го потисне она што се сметаше за „незначајна традиција“, главно византиско и отоманско наследство. Преку ова идеолошко управување со минатото, го постигна раселувањето на супстанцијата дел од историјата, меморијата и искуството на оние што се обидоа да ги обликуваат во современи Грци “. („Мачен од национализмот на историјата во Грција и Турција“, од Умут Оскириму и Спирос А. Софос, страница 24)

25. „Постојат уште две тешкотии во историјата на турскиот период. При пронаоѓање на движењата на стоката и мажите на Балканскиот Полуостров, исклучително е тешко да се разликуваат различните трки. Западните патници знаеја малку, турските власти се грижеа помалку. Дури и самите полиглот vlachs знаеја, ниту се грижеа многу и до подемот на националната поттик на крајот на XVIII век, веројатно беа многу задоволни со етикетата на грчки јазик, што беше доволно добро за надворешните набудувачи “. („Влаксот историјата на балканскиот народ“, од Т.Ј. Винифрит, страници 124 и 125)

Па, што научивме од сите автори што ги претставив досега?

Па, научивме дека грчкиот идентитет воопшто не е „етнички идентитет“, туку „политички мотивиран вештачки идентитет“ создаден од Филхелените од 19 век за да им служи на некоја поголема политичка цел. Научивме дека Грците од 19 век, неодамнешните предци на денешните Грци, воопшто не биле „етнички Грци“. Мнозинството припаѓаше на Слав, Албански, Влак и подоцна македонски етнички групи. Со други зборови, тие станаа „грчки“ или со сила или по избор. Ова не може да се оспори!

Она што може да се оспори сепак е сопственост на наследство што не припаѓа на современите Грци. На пример, современите Грци не можат да го тврдат наследството на таканаречените „антички Грци“ како свои само затоа што тие се нарекуваат себеси „Грци“ и научија да се однесуваат како античките Грци. Ова е како да се каже дека можам да тврдам дека куќата на татко ми на мојот сосед ако го сменив презимето за да одговара на неговото и да се преправам дека сум брат на мојот сосед. Може ли легално да го сторам тоа? Може ли еден ден да се појавам во куќата на мојот сосед и да кажам „Јас сум твојот брат и оваа куќа е моја“? Зарем не треба да го докажам моето потекло од човекот за кој тврдам дека е татко ми?

Па, ова е токму она што го прават Грците! Со помош на еден куп западни, тие го узурпираа античкото грчко наследство, кое не им припаѓа на нив, и сега мислат дека се сопственици на Грција. Ах, но тоа не е сè! Бидејќи тие анексираа голем дел од македонската земја во 1913 година со војна, тие исто така го узурпираа македонското наследство, односно сè додека не беа оспорени од вистинските Македонци. Тие го узурпираа македонското наследство на ист начин како што го узурпираа грчкото наследство со „преправајќи се“ да бидат Македонци, потомци на античките Македонци и со тоа што ги истуркаа вистинските Македонци во истребување. Колку е паметно тоа?

Не мислам дека ниту еден македонски се грижи како што ги нарекуваат Грците, кои се тие и кои „се преправаат“ дека се, но тие се сигурни дека се грижат кога овие „претендери“ се обидуваат да го тврдат Македонското наследство, особено на штета на вистинските Македонци ! Споделувањето на античкото наследство е една работа, но тврдењето дека е исклучиво нивно, особено затоа што може да се докаже дека тие се измамници, е друго.

Соочени сме со два проблема кога се занимаваме со ова прашање. Прво, современите Грци воопшто не се Грци. Се нарекуваат Грци не затоа што се Грци туку затоа што сакаат да бидат Грци. Има придобивки да се биде Грк. Има земја „Грција“ да ја наречеме своја, која не требаше да се создаде од

прва, бидејќи таква земја никогаш порано не постоела. Потоа, тука е она славно минато со сета своја слава што никогаш не требаше да биде „доделено“ на народ кој немаше никаква врска со тоа. Второ, на истите тие луѓе не само што им беше дозволено да анектираат 51% од Македонија, туку им беа дадени целосни права да го „асимилираат“ македонскиот народ, претворајќи го во Грци и узурпирајќи го македонското наследство како свое. Оттука и слоганот „Античките Македонци биле Грци“ затоа „и современите Македонци мора да бидат Грци“.

Но, да се сака да се биде Грк не е исто што и да се „биде“ Грци. Само затоа што некој „сака да биде Грк“ не значи дека има право да полага право на античко грчко наследство исто како што јас немам право да барам право на куќата на мојот сосед само затоа што „сакам“ да му бидам брат!

Ова води до многу важно правно прашање; ако овие луѓе се Грци затоа што сакаат да бидат Грци и тие се Македонци затоа што сакаат да бидат Македонци, тогаш законски какво право имаат или на античко грчко наследство или на античко македонско наследство? Со оглед на тоа што докажавме дека современите Грци „воопшто не се Грци“, какво морално и законско право имаат тие да се мешаат во работите на македонскиот народ? Што е уште поважно, како Македонци и вистински наследници на македонското наследство, зошто им дозволуваме на овие измамници да се мешаат во нашите работи? Зарем не е време да им кажеме „да тргнат на патот и да си решат работа“?

За таканаречениот „спор за името“ Озирис напиша:

Единственото име што е логично и природно за Македонија е Македонија!

Ние како луѓе сме од Македонија која најмалку два милениума се вика Македонија и тоа е неспорно. Сите други имиња се политички инспирирана пропаганда што доаѓа од нашите балкански соседи кои се дискутабилни и никогаш нема да се решат бидејќи се засноваат на конфликтни историски митови.

Фактот што сите наши соседи го посакуваат преостанатото парче Македонија ни кажува дека сите тие тоа го сакаат за себе, и би направиле и рекле сè за да го добијат дури и да ја уништат независна Македонија. Тие го инкорпорираа во сопствената нација.

Се чини дека неговите 1900-ти одново; политички балкански ден на свињите.

Од Озирис од www.maknews.com/forum/

Дел 29 – Мојата фасцинација со Грците?

Многумина од вас ми пишаа во последните шест месеци прашувајќи „која е мојата фасцинација со „Грците“, зошто пишувам „омаловажувачки“ работи за нив и дали сум љубоморен на нив или нешто слично?

Да речеме дека знам повеќе за „вистинските“ модерни Грци отколку за просечниот човек и можам да ви кажам дека ако пишувањето за нив е „омаловажувачко“ тогаш нека биде така! Што се однесува до љубомората, како може да се биде љубоморен на „фиктивен“ идентитет како што е современиот грчки?

Дали сте фасцинирани од Грците? Дали е тоа „грчка желба“ да имате „аутсајдери“ дури и противници, да бидете фасцинирани од вашата „фиктивност“?

„Никогаш не ми беше намерата да истражувам во модерната историја на Грција, но Грците продолжија со нивните глупости за тоа кој сум јас и кој имам право да бидам, па почувствував дека е време да откријам кои се овие фанатици. беа, и ете, сфатив дека тие не се тие што се преправаа дека се, но сè уште не ми е гајле, среќен сум што тврдат дека се Грци, се што очекувам за возврат е да ми ги дадат мене и мојот народ истите права тие тврдат за себе“. (Озирис од <http://www.maknews.com/forum>)

Што да кажам; Озирис ме победи до удар! Тој ми кажа точно како се чувствувам! Нема фасцинација, само потреба да возвратиме и да го одбраниме нашиот македонски идентитет на единствениот начин на кој Грците можат да го разберат; со напад на нивните!

Грци, вашиот идентитет не е толку цврст како што мислите; тоа не е цврста сфера направена од нерѓосувачки челик како што ја прикажувате; вашиот идентитет е повеќе како овошје, полирано

„темно-црвено“ јаболко со неверојатна примамлива сјајна црвена кожа и сето тоа скапано внатре. Кога ќе го каснете, мислите дека ќе добиете сладок сочен примамлив вкус на јаболко, но наместо тоа ќе добиете кафеаво гниење исполнето со горчина! Не благодарам. Претпочитам да бидам „вистински“ и да ги искористам своите шанси да бидам тоа што сум; Македонец, колку и да е тешко се покажа!

Еве уште еден извадок од уште еден „западен“ и „непристрасен“ набљудувач на формирањето на вашиот „вештачки“ грчки идентитет;

„Во контекст на романтизмот, терминот „филхеленизам“ генерално се однесува на љубовта кон Грција, чија основа беа верувањата дека Грција има директна културна врска со западната цивилизација како целина, и дека, истовремено, „модерните Грци“. (тоа се Грците од османлискиот и модерниот период) биле директни потомци, биолошки и културолошки, на античките Грци. Во својата најспецифична смисла, филхеленизмот се однесува на историскиот феномен од деветнаесеттиот век на западноевропејците (главно Британци, Французи и Германци) кои се собираат зад грчката борба за независност од отоманската власт (1821-30). Врската помеѓу филхеленското чувство и Грчката војна за независност беше очигледна во многубројните случаи на западноевропејци кои придонесуваа пари, материјали, а во некои случаи и работна сила за грчките напори. Во специфичен романтичен контекст, тоа беше видливо во расцутот на почетокот на векот, на сликите, книжевните дела и музичките композиции со централна хеленска тема.

Познат визуелен пример на оваа романтистичка уметничка фасцинација со Грција е предниот дел на патувањето на Марија Габриел, на Comte de Choiseul-Gouffier од 1782 година *Pittoresque de la Grece*, гравура со наслов „Грција во синцири“, во која Грција, наводно, како убава, но мажена жена, се потпира на гробница на гробишта преполни со споменици на такви великани од антиката како Ликург, Милтијад и Темистокле. Сликата совршено ја доловува романтичната визија за Грција како благородна, но избледена, славна, но

многу намалена, поробена, но подготвена повторно да биде слободна. Исто така, суштинско значење на романтичниот филхеленизам е експлицитната врска што ја повлекува сликата помеѓу современите Грци од доцниот отомански период и хеленските великани од антиката.

Во годините непосредно пред и за време на Грчката војна за независност, безброј такви слики беа широко распространети во Западна Европа - можеби најпознатите беа оние на Ежен Делакроа (1798-1863), совршениот претставник на францускиот романтичен филхеленизам.

Овој културен тренд работеше рака под рака со политичкиот развој во Отоманската империја за да ги поттикне растечките интереси во Европа за Грција и модерните Грци. Додека сметките за патувања напишани од „големите туристи“ беа многу популарни, очигледниот воен и економски пад на Отоманската империја предизвика огромно внимание, особено во Британија, која сметаше дека британската империјална среќа е поврзана со политичката статус кво. Додека Виенскиот конгрес (1814-15), на кој беа завршени Наполеонските војни, ја нагласи потребата да се задржи Отоманската империја недопрена, сè поголем број филхелени сметаа дека посебната културна врска меѓу Грција и Западот бара интервенција во име на Грците под Османлиска власт. Во оваа дебата, филхеленската позиција на крајот ќе доминира, при што Британија ќе заврши како главен поддржувач на грчката борба и на последователно формираниот грчка држава.

Широкиот тираж на голем број западни дела кои ги имаа како своја централна тема егзотичноста и изопаченоста на Османлиите (и маките на благородните Грци кои страдаа за време на нивното владеење) го унапреди опсегот на филхеленизмот, до степен до кој општото чувство во Европа постепено ја надмина првичната политичка позиција на европските влади во однос на Грчката војна за независност. Лорд Бајрон, Франсоа Август Рене де Шатобријан и Јохан Волфганг фон Гете се најпознатите творци на такви дела, но вистинска плејада на помалку познати, музички, литературни и уметнички фигури ги следеа темите популаризирани од нив.

Филхеленизмот е правилно сфатен како одраз не на каква било реалност во врска со Грција и Грците, туку како манифестација на чисто европски, а не целосно великодушен, импулс.

Односно, страсниот одговор со кој беше дочекана Грчката војна за независност на Запад беше помалку одраз на европската љубов кон современите Грци отколку на европската љубов кон идејата дека западната цивилизација како целина може да се проследи наназад до Перикле. Атина од ерата“.

(„Енциклопедија на романтичната ера 1760 – 1850“, уредена од Кристофер Џон Мареј, том 2 индекс L-Z, страница 872).

Не е вообичаено да се создаваат „етнички идентитети“ од „политички причини“ за да се има модерна цивилизација која имитира мртва и одамна исчезната култура. Етничките идентитети се живи и енергични ентитети кои растат и еволуираат со текот на времето и се природно поврзани заедно без „политички мотивирани“ притисоци. Човек не може да создаде инстант „етнички идентитет“ исто како што не може да создаде инстант семејство со тоа што ќе собере еден куп непознати и ќе ги нарече баби и дедовци, родители и деца. Лажниот „етнички идентитет“ е како лажно семејство кое нема вистински врски, нема вистинско семејно стебло и нема вистинска историја. Измислен е, како Бради Банч на телевизија, да служи за одредена цел! Но, зад сцената, секој поединечен човек припаѓа на „вистинско“ семејство, има „вистинска“ мајка и татко и „вистинско“ семејно стебло и историја. Слично на различните етнички групи, Словените, Албанците, Македонците, малоазиските христијански Турци и другите етникуми кои го сочинуваат измисленото „грчко“ семејство.

Ако некогаш имало цел Европејците да се „чувствуваат како Грци“, според цитатот погоре, тоа „чувство“ веќе го нема, па тогаш ве прашувам: „Која е целта на Грција денес?“ Дали служи како „модел на цивилизација за Нова Европа? Или Грција е „остаток“ од нешто „старо и прегратка“ чие време одамна помина и требаше, како диносаурусите, да умре одамна?

Светот се развива како што треба и во повеќе случаи, прави чекори напред, но не и Грција. Колку повеќе Грција оди напред, толку повеќе заостанува.

Грци, потребата да се преправаме дека сте „етнички хомогени“ повеќе не постои. Нема потреба да се преправате дека сте супериорни, арогантни или „подобри“ од вашиот сосед. Искрено, никој не се грижи за вашите опсесии. Како и сите работи во животот, сè има свое време и времето за „преправање“ заврши. Време е да се соочите со реалноста и да го заземете вашето место со остатокот од светот!

Сфаќате дека вашиот „лажен“ идентитет никогаш немаше да се открие доколку сте постапиле правилно и да го прифатевте македонскиот идентитет каков што е. Преку тврдоглавоста на вашите политички лидери вие не само што ја „избришавте“ сликата на вашата „грчкост“ која потрошивте два века градејќи, туку на светот му го откриете вашето вистинско „расистичко“ јас, кое успеавте да го сокриете повеќе време. веќе два века. Но, ова е само почеток, следно ќе дојде „откритието“ на злосторствата што ги направивте врз Македонецот и другите луѓе кои живееле и умреа во агонија во Грција откако тие земји станаа земја за прв пат во 1829 година. Сè што е откриено, колку луѓе во светот мислите дека ќе ја гледаат Грција како „лулка на демократијата“ или како родно место на „европската цивилизација“ наспроти „лулка на угнетувањето и расизмот“?

Грција беше изградена како земја и модерните Грци беа парадирани како „лулка на европската цивилизација“ со една единствена цел; да му покаже на светот дека „Западна Европа“ не само што е „цивилизирана“ туку и далеку посупериорна од останатите. Европејците пронајдоа модел во „Дрвните градски држави“ кој не само што го „објаснуваше“ нивното „империјалистичка војна како однесување“, туку го почитуваше и го направи „во ред“ да се „робуваат“ луѓето и да се „колонизираат“ нивните земји.

Политички Грција, каква што е денес, е „древна реликвија“ чие време е истечено и припаѓа во музеј заедно со „Италија на Мусолини и Хитлерова Германија“! Но, никогаш не е доцна да

се „еволуира“ мирно и да се донесат позитивни промени со „поправки“ на грешките од минатото!

И сега ве оставам со ова;

Почитувани,

Овде се потпирам на моето „македонско искуство“ за да ја насочам и мојата цел веднаш да ги прекинам преговорите за „Името“ меѓу Грција и Македонија, и да го извадам на виделина движењето за промени во Македонија и на други места.

Во прашање се прашања за човековите права, нашата македонска националност е случајно во игра и прашањата за моќта.

Тоа е едноставна точка, но онаа што треба да се истакне. Факт е дека како Македонци сме правен субјект, имаме своја Република Македонија и секако сме легитимни. Ние сме признати од над 125 земји, а со текот на времето тој број ќе расте. Нашите институции со текот на времето ќе го добијат должното признание што го заслужуваат и ќе им дојде.

Тоа е едноставно прашање на време. И оваа влада и ОМД во Вашингтон надминаа. Вредноста и тежината што ја ставаат на „членството“ не се оправдани. Далеку поразумниот поглед на ситуацијата сугерира дека македонската економија и националност можат да добијат уште толку, а и многу повеќе, со остварување билатерални односи. Добрите економски односи ќе имаат позитивни политички исходи за македонската Република, но кратковидоста на владата сугерира дека таа е во паника или не размислува за алтернативни остварливи стратегии со реални долгорочни придобивки.

Сегашната линија на размислување дека не можеме да тврдиме дека сме комплетни како легална и легитимна националност, додека не станеме членство во ЕУ и/или НАТО, е исто така опасен и неодговорен воз на размислување. Треба да се оправда или веднаш да се стави крај, како во владата, така и на

лудачкиот раб на дијаспората. Она што неодамнешното искуство го покажува е дека ние можеме да ги имаме повеќето од придобивките што ги нудат овие организации, а да „не“ бидеме официјален нивен член или неодговорно да ја ризикуваме нашата македонска националност за да стигнеме таму.

Верувам дека дојде време за уште една промена во нашиот пристап кон „проблемот“. Факт е дека Македонците не претставуваат воена закана за Грција, а не претставуваат економска закана за Грција. „Заканата“ ако некој треба да се идентификува овде, е можеби политичка или идеолошка.

Вреди да се потсетиме на уште еден факт. Македонците го почитуваат и признаваат безрезервно суверенитетот на грчката држава и нејзиното право на самоопределување. Дали е премногу да се бара од Грците за возврат да го сторат истото? Што можеме да извлечеме од овој факт за природата на сегашниот „спор“? „Проблемот“ ако треба да идентификуваме еден (а верувам дека го правиме), е внатрешно прашање на Грција. Долгогодишните прашања што Грција ги има со нејзиниот пејсаж е проблемот. Едноставно ги извезува своите политики кои потчинуваат различни заедници во Грција, 150 години преку граница. Но, ова нема намера да биде историска вежба која изгледа наназад. Поентата ми е ова. За да има мир Грција мора да се смени, а не Македонците.

Тука треба да се истакне уште една клучна точка. За Грција да се промени, ЕУ мора да се промени. Тоа е малку веројатно да се случи на краток рок.

Оваа последна точка го наметнува прашањето со кого или со што сме овде - Грција, или ЕУ, или и двете? Тука треба да се разгледа „системот“ на негација. Мој совет би бил дека не е „паметно“ да се вклучи цел систем во една точка на неговата површина, верувајќи дека може да се промени целиот систем, под и зад него. Политичката волја и моќта, количината на ресурси што Грција ги мобилизираше за да го претвори нашето „непостоење“ во метафорична и трансформативна реалност е огромна и стара. Тоа е систем вкоренет во политиките и

практиката на Европа, против Македонците што се враќаат сто години наназад. Земете ја на пример неодамнешната изјава на функционер на ЕУ, кој нè нарече „Северна Македонија“. Не можеме, и не треба да се обидуваме да ги преземеме овие стари општествени структури. Се додека Грција остане таква каква што е, ние секогаш ќе имаме проблеми. Би било далеку поразумно и пологично да се обрнат внимание на ЕУ за грешките на Грција (и на тој начин да се истакнат грешките на ЕУ). Но, за да се случи тоа, треба да бидеме принципиелни. Треба да бараме да се почитува нашиот суверенитет и нашите права.

Сакам да додадам уште еден аспект во оваа анкета за политички промени. Македонската демократија ги почитува културните права на нејзините различни заедници. Грција не. Ставот во Македонија е дека овие заедници го збогатуваат нејзиното општество, наместо да му се закануваат. Во Грција секој и се е закана. Сега, со оглед на овој факт - зошто ЕУ инсистира на „блокирање“ на Македонија? Кога би го мереле квалитетот на една држава според тоа како таа ги третира своите малцинства и на тие критериуми го засноваваме членството во ЕУ, Македонија ќе беше на врвот на листата. Поентата што треба да се истакне овде е дека ЕУ не е функционална организација. Нејзината нерамномерност, па дури и исмејување на Македонија и нејзините институции, се однесува на фаворизирање на Грција - не на трудољубивост или усогласеност. Зарем не треба да има протокол во ЕУ во кој се вели дека на членовите, чии практики за човекови права не се во согласност со стандардите, им се „суспендирани“ привилегиите? Има многу можности што би можеле да ги оствариме овде. И ЕУ и ОН зазедоа позиции кои се спротивни на нивните Повелби и покажаа дека ги фаворизираат агресивните, ирационални земји-членки, пред послушните, покорните земји. Зошто во принцип би сакале да бидеме „член“ - на тоа?

Како Македонци, ние сме идеолошки одметници, во многу мал круг на народи. На дофат ни е остатокот од светот.

Сега имаме своја нација, и имаме наша националност. Дали ќе дозволиме сето она што го постигнаа и жртвуваа генерации Македонци да заврши со страшна катастрофа? Зошто ја ставаме на ризик нашата националност? Низ целиот свет има домородни движења кои би сакале да бидат на нашата позиција и да ја бранат својата националност со сета своја сила и моќ. Можам да мислам на Палестинците, за почеток. Зошто да ризикувате? Видовме дека поединци се подготвени да го направат тоа. Би ги нарекол несовесни и поопасни од се што непријателот можел да ни фрли. Единствените луѓе кои можат да ни ја одземат националноста се Македонците (а ако се работи за втор референдум, Албанците сигурен сум дека ќе го имаат последниот збор за тоа). Овој последен настан е целосно изгубен за луѓето, но ќе се случи.

Дали нашата борба за македонска националност ќе заврши во историско сценарио каде што веќе немаме?

Мораме повторно да размислиме дали „членството“ е оправдано и правилно за нас, кога јасно е дека можеме да уживаме во многу придобивки од тоа да бидеме членка на ЕУ, без всушност да мораме да преговараме за нашата националност и да ги ставиме сите на ризик, за да стигнеме таму.

Од Павле од <http://www.maknews.com/forum>.

Дел 30 – Кој ги пишува моите книги?

Само што сакав да ја завршам оваа книга и да продолжам кон нешто ново, имаше нешто друго што ме повлече назад. Ова е трет пат кога наидов на ова, па сфатив дека е време да се занимавам со тоа.

Таму кружат некои гласини дека јас не пишувам свои книги. Образложението зад него е „како може еден човек да напише толку многу книги за толку кратко време?

Досега имам тринаесет книги. Објавени се 11, еден е на пат кон печатачот и треба да излезе до крајот на август и моментално работам на завршување на тринаесеттиот. Една од оние книги што ја напишав коавтор со д-р Мајкл Серафинов. Еден беше преведен од англиски на македонски јазик и илјада примероци беа донирани за македонската кауза. Еден беше специјално напишан за немакедонци, а илјада примероци беа донирани на политичари ширум светот. Едниот беше дониран на една литературна асоцијација во Австралија, а тие пак ја објавија и испечатија илјада примероци за едукативни цели. За македонската кауза беше напишана и една брошура од четириесет страници и беа испечатени илјада примероци за да се подарат. Не само што ги пишувам овие книги туку и сам ги објавувам.

АЖУРИРАЊЕ: Видете Додаток А

Значи, прашањето е „како може еден човек да напише толку многу книги за помалку од десет години?

Но, тоа не е се! Освен што пишувам книги, пишувам и повремени написи за неколку весници, еден во Торонто и друг во Австралија, преведувам статии и цели книги од македонски на англиски и издавам месечно електронско списание наречено Macedonian Digest. Згора на тоа, пишувам и неделни статии за американскиот хроник.

Но, како можам да го сторам сето ова, на крајот на краиштата, јас сум „Словен“ и „неспособен да сум за ништо?“ Така ми кажуваат моите грчки пријатели!

Така, генијалците што се собираат во продавниците за крофни, без ништо подобро да прават, „фигураат“ дека мора „некој друг“ да ги пишува моите статии и книги. Но, прашањето е кој?

Не знам кој ги започна овие гласини, но првпат слушнав за нив од Македонец, онаков каков што се врти околу „продавниците за крофни“. Знаеш кој си!

Првиот пат кога наидов на оваа гласина беше пред околу една година. Слушнав од личност за која знаев дека е Македонец, но не бев баш сигурен на која страна се навалува длабоко во срцето, Македонец или Гркоман? Неговото прашање, кое ми го постави во два одделни прилики, беше; „Кој ги пишува твоите книги? Ајде кажи ми, кој ги пишува твоите книги? Во двата случаи бев изненаден и не ја ни разбрав нејзината импликација. Ајде, какво прашање е тоа?

Вториот пат ми даде изјава во лице од познат Гркоман, кого го познавам со години. Тој рече „Вие сте „Словени“ и немате никаква врска со Македонците и бидејќи „Словените“ не се способни да ги сфатат сложеноста на академиците. Покажи ми „Словен“ кој е способен да пишува книги?“
Иронично, тој го кажа ова пред сите мои книги изложени пред него.

Повторно го игнорирав неговиот коментар бидејќи знаев од каде доаѓа. Мојата единствена грижа за него беше тоа што требаше да биде линчуван од голем број Македонци кои го слушнаа. Кога го прашале да се објасни, тој почнал да цагоризира грчка пропаганда.

Третиот пат ја слушнав гласината од „сигурен Македонец“ кој се врти околу одредена група Македонци во одредена „продавница за крофни“. Ги познавам овие луѓе и тие ме

познаваат мене, па затоа ми е чудно што тие ќе шират такви гласини.

Лицето што ми го кажа ова нема да открие никакви детали за тоа кој што кажал главно затоа што овие момци се негови пријатели и не сакал да ги засрами со именување. Но јас знам кои се тие и после ова и тие ќе знаат дека знам!

Бидејќи знаат дека работам сам, овие „умни генијалци“ знаат и дека Ристо Стефов е вистинска статија, а не композит составен од повеќе писатели. Така, нивниот заклучок беше дека „мојата сопруга мора да ги пишува моите книги за мене!“

Нема непочитување кон жена ми, но кога го слушнав ова се насмеав м.а. исклучен.

Момци, жена ми е медицинска сестра, дипломиран на Факултетот за медицински сестри на Универзитетот во Торонто, а не дипломиран на Факултетот за „Македонска историја“? Сите знаете дека мојата сопруга е исто така Канаѓанка, западна земја, која никогаш не слушнала за Македонија пред да ме запознае. Како тоа ја прави успешен историчар? И каде ме ставате вие „генијалци“ во „шештата на нештата“? Дали сум во ова само за славата да го ставам моето име на книгите и напишате?

Кога ѝ кажав на мојата сопруга за ова, сфатив дека ќе биде среќна да биде поставена толку високо на пиедестал. Меѓутоа, на мое изненадување, таа воопшто не беше среќна. Всушност, таа истакна и со право, дека „ние самите сме наши најлоши непријатели!“ „Наместо да ги охрабруваме и фалиме таквите достигнувања, ние наоѓаме начини да ги уништиме“.

Знам дека не ги започнавте овие гласини (барем се надевам дека не ги започнавте), но зошто имате потреба да ги пропагирате? И не само муабети за мене туку за многу работи македонски? Како можеме да очекуваме да се движиме напред или да излеземе над нашата сопствена лудост, ако не можеме ни да го собереме нашиот чекор? Зошто продолжуваме со „бизнисот како и обично“ без да ја сфатиме штетата што ја правиме на

нашата кауза? Дали мислите дека ширењето „неосновани“ гласини и „непоткрепени“ наводи ќе ве направат „попатриотски“ Македонци? Како „омаловажувањето“ на Македонците „и помага“ на македонската кауза? Сум видел толку млади македонски патриоти да „препуштија“ да се борат за македонската кауза само поради вакви глупости!

Што се однесува до мене, избирам да работам сам, доброволно и без надомест. Јас не сум композитен и пишувам свои статии и книги. Ако не ми верувате, можете да верувате што сакате. Направив многу лични жртви за да го сторам ова и не очекувам ништо за возврат, нема пофалби и никакво признание. И фала му на Бога за тоа затоа што досега имам добиено многу малку. Но, напротив, добив многу малтретирање и тоа не само од Грците, туку и од Македонците, дури и од некои кои удираат во гради и се нарекуваат „патриоти“.

Но, морам да признаам дека не сум сам во овој потфат, има многу Македонци, на кои сум им благодарен, кои ми помагаат во моето истражување и ми испраќаат изворни материјали за моите книги и статии. Ме охрабруваат да продолжам да пишувам и за возврат нема да ги разочарам. Нема да дозволам оваа „малоумност“ да ме спречи во тоа што го правам! Всушност, колку повеќе злоупотреба добивам, толку повеќе сум охрабрен да пишувам. Ме потсетува зошто го правам тоа!

Единствената награда што ја сакам е да ги видам Македонците како гордо прогласуваат кои се навистина, Македонци, без страв и без да мораат да се згрчат и да се чувствуваат незгодно кога ќе ги прашаат „од која етничка припадност сте? Особено од Грците!

Тешко ми беше да го напишам ова поглавје, бидејќи се заколнав дека нема да преземам „зборови“ против сограѓаните Македонци, но сметав дека е неопходно затоа што треба да се погледнеме себеси и нашите ставови еден кон друг! Ако не можеме да се собереме поради нашето „ниско мислење“ за себе, како тогаш можеме да очекуваме да избегаме од канците на нашите угнетувачи? Ако не можеме да препознаеме кога нè водат за нос и кога нè натераат да „неправедно да се

критикуваме“ еден со друг, како тогаш можеме да зборуваме со еден глас и праведно да се бориме да се ослободиме од нашите непријатели?

Секој Македонец мора да научи и да разбере дека нашите непријатели, особено Грците, работат на многу нивоа. Лагите и гласините не се надвор од нив. Оние Македонци кои сакаат да го повторуваат она што го слушаат мора да научат да ги „мерат доказите“ и да утврдат дали се „за“ или „против“ нашата кауза и потоа соодветно да постапат по нив. Бог ни дал мозок, ајде да ги користиме, а не само за „папагалирање“ на сè што слушаме. Жал ми е што морам да го кажам ова, но некои од вас ми дадоа добри причини да зборувам!

Никогаш не е добро да се зборува против Македонците, особено за работи кои не се точни. И не би било повредено да ги предизвикате оние што зборуваат валкани и да ги ставите на нивно место!

Сега, ако сакате да знаете што мислат Грците за мене, еве пример за типот на навредливи е-пошта што ги добивам секој ден;

„Другарот Ристо и сите ваши сонародници треба да знаат и да си стават во нивните густы и тврдоглави глави дека тие не се лажни потомци на Александар Македонски затоа што Македонците никогаш не создале копилиња со јужнословенски идентитет и нивното лажно тврдење дека се <Македонци> е ГОЛЕМ МИТ кој би го кажал или помислил само луд, параноичен и шизофреник.

Ристо, ти не си ништо повеќе од <македонизиран> јужнословенски јаничар и еден од најлошите што ги видел светот. Ти си мизерен Македонец, но многу омразен и непријателски расположен кон народот од кој потекнуваш исто како што беа јаничарите од османлиските Турци кон луѓето од кои доаѓаа.

Кога велам дека не си <Македонец> не ти одземам ништо ниту негирам идентитет што ти припаѓа ниту на тебе ниту на твоите

другари затоа што, ако некогаш си се нарекувал <Македонец>, тоа го изгубил токму кога го негиравте својот елинизам исто како и останатите <македонизирани> јужнословенски јаничари.

Се коцкаше и изгуби. Не можете да ги имате двата начина. Македонското име има само едно значење и означува две лица со две различни етничко потекло. Македонскиот грчки народ не може да го удвои ниту еден шарлатан како тебе и останатите твои другари.

Пробај низ твојот дебел череп дека ако мислиш дека можеш да ја смениш реалноста или поточно македонската грчка актуелност. Сите лаги, погрешни искривувања, измами и измами и фалсификат можат да бидат добри само за внатрешна потрошувачка или за измамување на идиотите кои ве слушаат поради незнаење, недостаток на образование и едноставно недостаток на историско и етничко знаење за грчкиот народ и неговата нација. .“

Ник Х.

Можеби Ник Х. го гледаше својот одраз во огледалото кога ја пишувавше оваа е-пошта. Колку повеќе се фанатизираат овие Грци, толку повеќе се откриваат. Ник Х. зборува за „Македонците се голем мит“ кога добро знаеме дека модерните Грци се најголемиот мит. Тој ги нарекува Македонците „јаничари“ кога знае дека модерните Грци се вистинските јаничари, малите насилници на Балканот! Ако не, тогаш треба да знае и дека современите Грци се вистинските „посвоени“ деца на западниот империјализам што ги прави повеќе јаничари од кој било друг во Европа!

Зборовите во е-поштата на Ник Х повеќе звучат за „лажните“ Хелени отколку за сите Македонци што некогаш сум ги познавал.

„Кога Македонците станаа владетели на Грција, Атина имаше дваесет и една илјада граѓани, десет илјади жители вонземјани и четиристотини илјади робови. („Трка на мелез“, од Алфред П. Шулц, страница 86)

„Вонземјаните кои станаа главно беа ариевско-хаметичко-семетичко-египетско-негроидни мешаници.

Мелезирањето беше неизбежно“. („Трка на мелез“, од Алфред П. Шулц, страница 87)

„Вистината е дека хеленски лак му бил даден на Истокот и дека Хелада се азиизирала, грчката раса темелно се мешала и целосно била уништена. Мелезирањето на Хелада стави крај на вистинскиот хеленски дух...“ („Трка на мелези“, од Алфред П. Шулц, страница 88).

„Султанот Мохамед II населил Турци на Пелопонез... „Грците“ се потомци на толку различни раси што нивното преминување никогаш не може да произведе ништо друго освен човечки мешавини“. („Трка на мелез“, од Алфред П. Шулц, страница 92).

Дел 31 – Илинден 1903 г

Пред формирањето на независна и суверена држава Република Македонија во 1991 година, пред формирањето на Народна Република Македонија во југословенската федерација на републики во 1945 година и уште пред поделбата на Македонија од Грција, Србија и Бугарија во 1913 година, македонскиот луѓето се собраа и се кренаа во 1903 година против нивните угнетувачи Отоманската империја во обид да се ослободат и да создадат обединета, слободна и независна македонска држава.

Наречен од некои како најголем бунт во Европа од Француската револуција, народот на Македонија насилно се крена на Илинден, 2 август 1903 година и се побуни против Отоманската империја. Тоа беше основна револуција како ниедна друга во која беа вклучени обични луѓе од обичните села, но со извонредна храброст. Нивната желба беше да живеат слободно во сопствената независна држава. За жал, тоа не требаше да биде, туку само поради околности надвор од нивна контрола.

Денеска е 2 август 2009 година, 106 години од тоа познато Илинденско востание и за да го прославам би сакал да го посветам следниов есеј со наслов „Текот на Илинденското востание“ напишан од д-р Крсте Битовски, а уреден од Ристо Стефов;

Откако ги посетил неколкуте краишта во Битолскиот револуционерен округ и дознал повеќе за состојбите и подготовките за народното востание, Главниот штаб кон крајот на јули 1903 година решил да се сретне кај селото Смилево заради изготвување и дистрибуирајќи проглас со кој се најавува почетокот на Востанието. Делумно во прогласот се вели: „Смртта е илјада пати подобра од животот во беда. Решен е денот кога народот од цела Македонија и Одринец мора да се соберат со пушки во рака да му пресретнат на непријателот. Тој ден е Илинден, 2 август 1903 година. Долу тиранијата! Да живее народот, да живее слободата!“

Денот на востанието останал апсолутна тајна од османлиските власти. Ниту еден примерок од прогласот, кој куририте им го носеа на раководителите на шесте општини во Битолскиот револуционерен округ, не падна во рацете на властите. Непријателот бил изненаден, а тоа било од огромно значење за почетниот успех на востанието.

На 1 август Главниот штаб ги испратил своите последни упатства до сите водачи во кои било наведено дека востанието требало да започне вечерта на 2 август за време на Св. Илија (Св. Илија) или Илинденски празник – затоа го нарекувале „Илинденско востание“. Беше разјаснето дека битките ќе треба да се водат во партизански стил со употреба на терористички и анархистички тактики, што во пракса значеше формирање на мали воени одреди за да одат во истовремена акција во сите делови на Дистриктот. Исто така, им било препорачано на востаниците да не се впуштаат во долги битки со концентрирани сите сили, за да не им понудат на османлиските трупи шанса да направат голема штета. Колку подолго траеше востанието, толку се поголеми шансите – според мислењето на Генералштабот – дека ќе има воена интервенција на европските сили. На бунтовничките чети им беше наложено само да ги напаѓаат малите османлиски гарнизони стационирани во христијанските села и исто така да ги изненадат владините пунктови, граничните кули и слични згради, но отоманските жени и деца не требаше да се допираат.

Во прогласот, исто така, делумно беше наведено дека: "Ние земаме оружје против тиранијата и нечовечноста и се бориме во име на слободата и слободата. Оние кои страдаат во мрачната империја на султанот се наши браќа. Денес сите христијански луѓе и османлиите Селаните се неправедно третирани и страдаат. Ние имаме заеднички непријател, а тоа е отоманската влада..."

Учествувааше и претставничкото тело на Организацијата во Софија, кое ја извести светската јавност дека востанието започнало преку декларација издадена од Централниот комитет на Внатрешната организација. Беше дадено и оправдување за востанието со објаснување дека христијанското население

немало друг избор освен да се крене против тиранската моќ на султанот.

Востанието во Битолскиот револуционерен округ започнало на 2 август 1903 година како што било планирано. Округот Битола, најголемата околина на Округот, беше поделена на следните Реони: Крушево, Ѓавато, Битолско рамниште, Демирхисарско, Ресенско и Преспа (Долна Преспа). Битката за ослободување на Крушево и прогласувањето на Крушевската република беа најславните настани во историјата на Илинденското востание.

Регионот Ѓавато го опфаќал просторот помеѓу селата Цапари, Ѓавато, Смилево и планината Бигла; центар за овој регион било селото Смилево. Почетокот на востанието всушност бил прогласен во Смилево во присуство на Главниот штаб. Ноќта на 2 август 1903 година двесте бунтовници нападнале гарнизон од осумдесет османлиски војници, додека во другите делови востаниците ги запалиле сите куќи на османлиските бегови, ги прекинале телефонските линии и ги уништиле мостовите на патот помеѓу Битола и Ресен. Во Буфколскиот крај, кој бил најблиску до Битола, востаниците запалиле стогови сено за битолчани да знаат дека востанието започнало.

Демирхисарскиот регион беше еден од најдобро организираните и обезбеди речиси илјада вооружени востаници. Овие востаници ги нападнале османлиските гарнизони во повеќе села, а една од најпознатите битки се водела во селото Карбуница, Кичевско. По првичните напади следеше период на смиреност, но и на интензивна подготовка за понатамошни битки.

Преспа беше поделена на два региона: Ресен (Горна Преспа) и Преспа (Долна Преспа). Преспа беше добро организирана низ целата територија, што го олесни формирањето на поголем број чети. Една од поголемите акции на востанието е нападот на Ресен, кој имал за цел да го фрли непријателот во паника и збунетост. Поголемиот дел од Ресенско и Долна Преспа беа ослободени до средината на август и лежеа во рацете на востаниците.

Утрото на 2 август охриѓани се разбудија со улични плакати, напишани на османлиски јазик, кои ги советуваа отоманските жители да останат неутрални затоа што битката што штотуку започна не беше насочена против нив, туку против неподносливиот османлиски режим. Илинденското востание во Охридско било поддржано со добро подготвен план и добро организирани залихи на залихи. Беа направени договори за складирање храна, изградба на тајни пекари и работилници за фрлање куршуми, како и служба за медицинска помош и болница.

Охридскиот регион беше поделен на неколку подрегиони, а најжестоката акција имаше во Малесија, Горно и Долно Дебар и во Ортакол.

Во првите десет дена по почетокот на востанието, борбите повеќе или помалку редовно се воделе околу Охрид. Османлиските трупи постојано доаѓале од Албанија и Дебар и ги уништувале селата кои месните чети храбро ги бранеле. На османлиските власти им дадоа чети на албански професионални разбојници кои ширеле терор низ македонските села. Сепак, и покрај тоа, планинските господари останаа со бунтовниците.

На Илинден околу пет илјади османлиски војници го нападнаа Кичево, го зазедоа и потоа го оставија на своја волја. Најкрвавите борби што се воделе тој ден во Кичевско, како што споменавме претходно, се во селото Карбуница. Наместо пушки, ножеви и бајонети, двете страни водеа борбени сили, оставајќи триесет бунтовници и над сто отомански војници мртви. По овој крвав дебакл, османлиските трупи повеќе не ги користеле силите за напад и поголемиот дел од Кичевско бил оставен на слобода до почетокот на септември.

Костурскиот револуционерен округ со својата револуционерна сила, со својата динамична енергија и концентрација на моќ и преку постигнатите резултати најжестоко се бореше во Илинденското востание. Костурско беше поделено на неколку воени центри со свои селски чети, команди и знамиња.

Покрај централните чети, Костурскиот револуционерен округ имал и две реонски чети со по сто и педесет востаници и специјален одред. Со четите командувале Лазар Поптрајков, Васил Чакаларов, Пандо Клиашев и други. Прогласот на Главниот штаб со кој се најавува отпочнување на востанието, костурчани го примиле токму на денот кога започнало Илинденското востание. Регионалната команда го објави овој историски настан на следниов начин:

„Востанието започнува денеска. Македонија и објави војна на тиранијата...Ве повикуваме сите кои носите оружје и сте способни да се борите да се вклучите во редовите на нашите борци. Да живее Македонија. Да се бориме за слобода, слобода и автономија...“

Востанието започнало со голем број напади низ Костурско, а на 5 август 1903 година повеќе од 600 востаници започнале концентриран напад на османлиското упориште во градот Клисура. За неколку часа османлиската сила била уништена и градот паднал во рацете на бунтовниците.

Ослободувањето на Клисура беше означено како голем повод и неговите ослободители беа пречекани со раширени раце од локалните жители. Командантите одржаа говори објаснувајќи дека војната се води во интерес на сите угнетени и за автономија на Македонија. Клисура остана во рацете на востаниците до 27 август 1903 година, во кое време беше формирана револуционерна влада и луѓето ја уживаа својата краткотрајна слобода.

Костурските чети, за разлика од другите реони, биле во постојано движење, постојано гонејќи и напаѓајќи го непријателот.

На 25 август 1903 година Костурскиот револуционерен округ ги здружил силите со четите од Леринскиот револуционерен округ и го нападнал и го ослободил градот Невеска.

Востанието во Костурско беше изведено масовно со учество на целото население, особено во северниот регион, ризикувајќи го

животот и имотот. Од самиот почеток, Костурското раководство продолжи со офанзивата, дејствувајќи брзо, речиси секогаш во големи единици и постигнувајќи големи успеси во битките.

Од сите револуционерни окрузи што учествувале околу Битолското востание, само Леринско се борел во навредлив партизански стил. Додека луѓето не ги напуштаа своите села и останаа дома, повеќе од 500 востаници го земаа оружјето и ги нападнаа османлиските гарнизони, ги прекинаа телефонските линии, ги уништија железничките и патните мостови и ги зазедоа упориштата на османлискиот бег.

Востанието од 2 август 1903 година не било ограничено само на Битола и околните области, туку се проширило и низ поголемиот дел од Македонија. Но, во некои окрузи како Солунскиот вилает (револуционерниот округ Солун и Серес) немаше масовно учество главно поради недостаток на оружје и муниција. Окрузите биле слабо снабдени со оружје и честопати жестоко се судриле со пробугарските Врховисти (врховисти) што сериозно ја исцрпувало нивната муниција и енергија. Солунските атентати исто така имаа сериозни последици за Солунскиот револуционерен округ.

Востаничката акција во Солунскиот револуционерен округ се совпадна со онаа на Битолскиот округ, предизвикувајќи голем број вооружени судири во окрузите Кукуш, Еницевардар, Воден и Тиквеш и тенко ја рашири востаничката сила. Покрај борбата со непријателот, востаниците применувале и диверзантска тактика со употреба на динамит и минирање на различни делови од железничките линии меѓу Солун и Битола и Солун и Скопје.

Востанието во Скопскиот револуционерен округ, за жал, исто така не беше масовно движење и се случија само петнаесет престрелки главно во Кратовската, Кочанската, Скопската и Штипската околија и во Малешевијата и Прешевијата. Дел од пругата меѓу Скопје и Солун, заедно со триесет и два железнички камиони, е кренат во воздух и извршени се други дејствија на саботажа. Востаничката акција во Солунскиот и

Скопскиот револуционерен округ ги принудила османлиските власти да одржуваат силна воена сила во овие делови на земјата и тоа донекаде ја олеснило состојбата во Битолскиот револуционерен округ, особено во почетокот на востанието.

На почетокот на септември, додека Битолскиот округ веќе бил преполн со османлиски трупи кои ширеле ужас низ македонските села во обид да го задушат востанието, Серскиот револуционерен округ одржал конгрес на кој било одлучено да започне акција во овој дел на Македонија. . Востанието во овој округ започнало на 27 септември 1903 година на Крстовден без учество на народот. На конгресот беше избрано командно тело и беше изготвен план за акција.

По значителни преговори, Окружната команда одлучила да им дозволи на врховистите одреди да се приклучат на востанието. За жал, недовербата меѓу серските револуционери, на чело со Јане Сандански, и врховистите беше толку голема што поблиската соработка не беше можна. Сандански, како што рече еден писател, „ги прими врховистичките чети, кои влегуваа во непознат регион, не само без топлина и пријателство, туку и без учтивост што се очекуваше“. Еден од четите дошол од Бугарија облечен во бугарски воени униформи и ознаки на бугарската војска; Сандански им наредил на овие луѓе да им ги соблечат ознаките. Повеќето од нив се согласија, но некои одбија, што доведе до поголема тензија меѓу двете групи.

Во овој округ се воделе повеќе битки – во Неврокоп, во Мелничко, во Горна Цумаја, Серес, Драма и Демирхисар. Регионот активно опфатен од оваа револуционерна организација го опфаќал и Одринскиот округ кој не припаѓал на Македонија. Востанието во Одринско започнало на 19 август 1903 година и доживеало голем успех. Во востанието покрај месните жители на оваа околија учествувале и голем број Македонци.

Османлиските власти не биле свесни за датумот на започнување на востанието, иако веќе поседувале информации, што укажува на веројатноста за востание во блиска иднина.

Отоманските службеници на одговорни позиции не обрнуваа доволно внимание на овие предупредувања и не сакаа да веруваат дека може да дојде до таква експлозивна ситуација. Еве зошто Илинденското востание ги изненади.

Набргу по избувнувањето на востанието, Гранде Порта (Отоманската врховна команда) правилно заклучила дека востанието во Битолскиот револуционерен округ може да биде задушено само со многу поголема сила од онаа што беше локално достапна во тоа време. Но, би било потребно доволно време за да се концентрира таква воена сила, и додека тоа не се направи, иницијативата лежеше кај бунтовниците кои ослободија не само три града туку и големи делови од планинска територија заедно со многу планински населби.

Османлиските подготовки за општа офанзива против бунтовниците биле завршени до 25 август 1903 година. Освен опремувањето на редовната војска, Османлиите вооружиле и голем број муслимански цивили (баши-базуци) за да им помогнат во воените операции.

Примарната цел на Оттоманската команда била да го заземе Крушево. Но, и покрај сите напори, Крушево остана во рацете на бунтовниците и покрај тоа што Руџи-паша, врховниот отомански командант, вработуваше педесет илјади османлиски војници.

Незадоволна од работата на Руџи-паша, османлиската влада го сменила и на негово место го назначила Назир-паша. Кон крајот на август османлиските трупи под негова команда започнаа со општа офанзива. Разликата во силата меѓу османлиските сили и оние на бунтовниците, и во мажите и во рацете, беше толку голема што беше непроценлива. Само Демирхисар бил нападат од дваесет илјади османлиски војници.

На 26 август 1903 година, со помош на грчкиот митрополит Каравангелис во Костур, Османлиите тргнале да го задушат востанието во Костурско. Над пет илјади војници беа испратени од внатрешноста на градот, а повеќе беа регрутирани од околните области и до почетокот на септември непријателските

сили броеа над 15.000. Насекаде избувнаа жестоки битки и се водеа со жестокост. Најкрвавите борби се водеа во Грмешина, Охридско, во близина на кампот во кој се криеја 1.700 жени, деца и стари лица. За жал, бунтовниците не можеа да го издржат притисокот бидејќи отоманските војници упаднаа во логорот и масакрираа многу жени и деца, оставајќи 160 мртви.

До втората половина на октомври востанието во Битолскиот револуционерен округ, како што беше во поголемиот дел од Македонија, беше брутално задушено и проследено со репресалии и мачење. Меѓутоа, кај македонскиот народ, овие репресалии ги надминаа „нормалните“ граници и се претворија во геноцид. Невозможно е да се опишат сите ужаси што ги правеше и редовната војска и баши-базуците, не само врз востаниците туку и врз неборбеното население. Еве што сакаше да каже српскиот пратеник во Битола: „Секаков начин на мачење, убиства, бесење, сечење деца од утробата на нивните мајки и фрлање на кучињата, заплenuвање жени и девојчиња, упад во домови и палење – Сето ова, мислам, е толку страшно како насилството и бестијалноста на кои прибегнаа османлиските господари и гувернери, како што опишува книгата, пред нашето прво и второ востание...“

Тој продолжува: „Фактите што ги имаме при рака укажуваат на тоа дека планот што се користи за следење не е само да се задуши востанието, ниту да се уништат герилските чети – бидејќи таквите што се тие не можат да се срушат – туку да се истреби целото население. тоа се криеше...“

Опишувајќи го масакрот во селото Арменско, Леринско, австроунгарскиот конзул во Битола напишал: „Сосема е невозможно детално да се опишат делата на бестијалност. На жените им ги отворале утробите, им ги скинале очите или им ги отсекле градите, главите и телата на малите деца биле брутално избодени со обични џебни ножеви, доенчињата биле растргувани и фрлени на кучињата, деветнаесет жени биле обесени и три девојки дивјачки искасапени“.

Добро познатиот фон Габен, тогашен советник на османлиските власти во Македонија, тврди дека еден отомански полковник му

рекол: „Востаничките чети се борат како Бурите и ние треба да го следиме примерот на Англичаните кога ги соборувале. Ќе ги запалиме нивните села и нивните имоти, а кога веќе немаат каде да се кријат, ќе бидат принудени да се расфрлаат или да се предадат“.

И покрај упатствата на востаничката Революционерна команда да се води востанието по партизанска линија, востанието во пракса добило карактер на масовно востание особено во Битолскиот револуционерен округ. Тоа беше народно востание затоа што во него учествуваа македонските маси, решени да ги направат највисоките жртви за да ја добијат својата слобода. Ослободителното движење го предводеше македонската интелигенција, која најмногу припаѓаше на ситната буржоазија, но ударната сила зад Илинденското востание беа селските маси. Во суштина, Востанието беше буржоаско-демократска револуција.

На почетокот на востанието, тактиката на Главниот штаб се разликувала од оние на луѓето што се кренале на бунт. Поттикнувачите на востанието и Главниот штаб сметале дека целта треба да биде да ги принудат европските држави да интервенираат и да ги обврзат Османлиите да и дадат автономија на Македонија. Меѓутоа, народот зеде оружје и тргна да се бори за сам да се ослободи себеси и својата земја. Тие ослободија неколку градови и воспоставија сопствена власт, протерувајќи ги османлиските трупи и владините органи, акти кои беа непланирани и непредвидени од страна на Високата команда.

Постоеле несомнено неколку основни причини за неуспехот на востанието. Не бил соодветно подготвен и затоа не можел да ја опфати цела Македонија. Дури и во битолскиот округ, кој беше нешто подобро опремен, немаше доволно оружје и расположливото беше крајно примитивно. Исто така, не помина долго време, по почетокот на востанието, за Османлиите да сфатат дека главната бунтовничка сила е во битолскиот округ и дека тука треба да се испрати најголемиот дел од османлиските трупи; а тоа сигурно не би можеле да го направат ако Востанието се изведе со ист интензитет низ цела Македонија.

Од друга страна, македонскиот народ бил ставен во ситуација во која самиот морал да се бори против Отоманската империја. Познато е дека Србите, Грците и Бугарите, кога се бореле против османлиската власт, ја добиле својата слобода најмногу благодарение на воената и дипломатската помош од странски сили, главно од царска Русија. Кога Македонците се побунија, Царска Русија и другите големи сили беа на страната на Османлиите и ја советуваа Отоманската империја да ги употреби сите сили за да воспостави „ред“ во Македонија. Морално поддржан од владите на големите европски сили, султанот успеал да мобилизира огромна војска со која ја заведе Македонија, особено битолскиот округ, и да стави крвав крај на востанието.

Непријателски бил и односот на соседните балкански држави кон Илинденското востание. Бидејќи биле заинтересирани за поделба на Македонија, владејачките кругови во Грција, Бугарија и Србија го сметале востанието како чин насочен против нивните вештачки замислени интереси. Оттука тие не беа заинтересирани за победнички исход за македонскиот народ.

Навистина Грција отворено застана на страната на султанот. Веднаш штом започна Востанието, беше создаден отоманско-грчки фронт за да се дискредитира востанието во очите на Европа. Во Грција биле организирани протестни состаноци против востанието и му била понудена помош на султанот за негово задушвање. Внатре во Македонија грчките фракции составени од грчки учители, свештеници, митрополити и други започнаа пропагандна кампања за дискредитација на востанието и застанаа во поддршка на османлискиот режим. Токму ваквиот став, образложен преку грчката пропаганда, го натера српскиот конзул во Битола да и напише на својата влада: „Има еден аспект од крушевското прашање кој јасно се истакнува и го споменувам со чувство на големо задоволство што Имам како Словен. Зашто, јас им се придружувам на другите словенски групи овде во нивното задоволство што крушевските бунтовници издржаа подолго во нивните битки против османлиските трупи отколку што тоа го правеа грчките војници

во последната отоманско-грчка војна (1897). Моето задоволство е дотолку поголемо бидејќи Грците стануваат сè поодвратни преку нивните платенички услуги на Османлиите...”

Борбата за освојување на нивната слобода, се разбира, беше скапо платена со загуба на многу животи. Само во Македонија речиси 150 села или 9.850 домови беа целосно или делумно изгорени, а околу 58.000 луѓе останаа без покрив над главата. Над 2.000 невини луѓе беа убиени, а околу 10.000 луѓе целосно ја напуштија Македонија.

Илинденското востание е најважниот револуционерен настан во поновата историја на македонскиот народ до Втората светска војна. Тоа беше „славен израз на желбата за слобода на македонскиот народ“. Илинденското востание беше и епска борба за создавање слободна и независна македонска држава која значи пресврт во историскиот развој на македонската нација. Традициите наследени од ова востание ќе имаат силно влијание врз идните македонски генерации и врз развојот на идните македонски револуционери.

Честит Илинден на сите Македонци ширум светот!

И сега ве оставам со ова;

„Во текот на осмиот век словенското влијание стана најголемо во Грција. Во 746 година, голема чума избувнала на блискиот исток стигнала до Монемвазија на Пелопонез и оттаму се проширила низ целата Империја. Населението на Грција претрпе тешко, а потоа беше дополнително намалено со миграцијата на многу вешти работници во Константинопол; чии семејства го напуштиле и копното и островите. На тој начин, празните области беа оставени слободни да бидат колонизирани од Словените кои сега притискаа кон југ во поголем број од кога било. Според зборовите на царскиот историчар Константин Порфирогенит, „целата отворена земја била словенизирана и станала варварска, кога чумата го проголтала целиот свет“. Според В. Милер, ова е вистинското објаснување на словенската колонизација на Грција. Што и да е вистината, Словените досега беа широко распространети низ

грчките земји. Нивните населби биле толку распространети што во осмиот век јужните балкански земји и континентална Грција биле познати како „Склавинија“. („Кратка историја на Грција“ од В. А. Хертли, страница 20).

Дел 32 – Заклучок

Мојата цел да ви ја донесам оваа книга беше да ви покажам дека современите Грци не само што не се „чисти Грци“, како што тврдат дека се, туку дека воопшто не се ни „Грци“. Всушност, освен нивните пропорции во различни региони, луѓето во целиот Јужен Балкан денес се истите луѓе кои живееле на Балканот пред да се создадат новите и модерни земји од 19 век. Модерна Грција, или Елас, како што Грците сакаат да ја нарекуваат, не само што не е „хомогена“, туку и луѓето што живеат таму воопшто не се „Хелени“. Луѓето кои денес живеат на Јужен Балкан се, во модерна смисла, претежно етнички Албанци, етнички Власи и етнички Македонци, ист вид на луѓе (но во различни пропорции) кои живеат во Република Македонија и целиот Јужен Балкан за таа работа. . Таканаречениот „грчки етнички идентитет“ е модерен феномен од 19 век, вештачки создаден од западните филхени од 19 век.

Размислете за тоа, откако Филип II ги освоил градските држави во 338 п.н.е. немало граници во целиот тој регион. Првите граници биле вештачки подигнати во 1800-тите од нашата ера. Тоа значи дека луѓето во последните 2.100 години слободно течеле меѓу регионите и во време на војна, болести, глад и сиромаштија се движеле наоколу. Всушност, постојат документирани докази за византиските императори, во многу прилики, кои ги преместувале луѓето од регион до регион за повторно да ги населат осиромашените региони, практика што подоцна ја продолжиле Османлиите.

Значи, ако нешто е точно за јужниот балкански народ денес, тоа е дека сите тие се од слична група која потекнува од Албанците, Македонците, Власите и сите други народи кои се населиле во тој регион низ вековите од 19 век. Додека Република Македонија му дозволи на својот народ да се изјасни, Грција избра да наметне фабрикуван идентитет на својот народ, тврдејќи дека потекнува од народ кој исчезнал одамна, одамна.

Мојот проблем овде, и проблемот на македонскиот народ воопшто, не е во тоа што Грците го прават или не тврдат дека

се, туку со грчкото мешање во македонските работи! Историски Македонија и македонскиот народ никогаш не биле Грци! Всушност, ако ја испитаме историјата, ќе откриеме дека Античките градски држави, регионот кој денес го сочинува јужниот дел на Грција, бил освоен од Македонците. Врз основа на тој факт и фактот дека тие Грци никогаш не се ослободиле, можеме да заклучиме дека денешна Грција им припаѓа на Македонците!

Меѓутоа, ако се каже, проблемот со кој се соочуваме денес не е „историски“ туку правен. „Дали Македонците имаат право на сопствено наследство или не? Односно, дали Македонците, според меѓународното право, имаат право да се изјаснуваат, да го зборуваат својот јазик, да се идентификуваат како Македонци и да ја нарекуваат својата татковина на предците Македонија? Ова е правен проблем, а не историски.

Јасно е дека дадов доволно докази, ако не за докажување, барем за да се сомневам во автентичноста на современиот грчки идентитет и повторно морам да прашам; „Со кое право современите Грци им го негираат правото на Македонците од нивното вистинско наследство?

Она што е поинтересно за ова е што некои „мејнстрим“ историчари и академици денес ја зазедоа грчката страна знаејќи добро дека современиот грчки идентитет не е автентичен. Ова беше направено за да се смири Грција или поради нивната посветеност на „западната кауза“ или поради рамнодушност кон маките на македонскиот народ. Потоа заради „политичка коректност“ дозволија Грците да одат „неоспорени“ и да ја искористат оваа „лажна“ историја како оружје против Македонците до точка на апсурд, предизвикувајќи го македонскиот народ понижување и омаловажување.

Македонците постојат и се живи и здрави и ако модерната историја и денешните историчари не можат да го прифатат тоа, тогаш мора да го поставиме прашањето не „ако постојат Македонци“, туку „дали науката, која се гордее со фактот што е фактичка, е всушност автентична?“ Исто така, морам да додадам дека ако историјата е навистина фактичка, зошто

современите историчари ги користеле „грчките митови“ при снимањето на историјата на модерна Грција и на современите Грци, зошто ги игнорирале сите извори кои укажуваат на различен вид на Грција?

Ако историчарите се потпираат на Грците да им дадат информации „за Грците“, зошто да не им се понуди и на Македонците истата учтивост? Зошто луѓето како професорот Милер се нарекуваат себеси научници додека се занимаваат со „псевдо“ наука? Дали веќе нема пуристи и трагачи на вистината во науката? Дали веќе нема некој во научната заедница на кој му е грижа?

Време е оние кои ја зазедоа „грчката страна“ навистина да ја испитаат својата позиција. Фактот што Грците не се тие што тврдат дека се и фактот дека Македонците постојат и никаде не одат во скоро време, треба да биде повик за буђење за нив. Одлуката за поддршка на „грчката страна“ треба да се заснова на факти, а не на фикција!

Нема сомнение дека Грците ќе го нападнаат секој што ќе го оспори нивниот мит, но дали од нас се очекува да жртвуваме „наука“ за да го нахраниме нечиј сон? А во случајот со Македонците, дали од нив се очекува да го жртвуваат својот идентитет, наследство, историја, јазик, култура и достоинство за да продолжат да и даваат живот на грчката лага?

Сериозно запрашајте се; Кои се современите Грци и што им дава право да се мешаат во македонските работи?

Кога ја започнав оваа книга, се надевав дека ќе најдам некои Грци кои би можел да ги идентификувам како „автентични Грци“, па прашав наоколу: „Покажи ми неколку автентични Грци кои дојдоа од Македонија? На мое изненадување ми ги покажаа моите роднини! Па тогаш прашувам „ако не за етничките Македонци, кои се Грците за кои толку многу Грци тврдат дека живеат во Македонија? Колку повеќе прашања поставував, толку повеќе ме водеа до повеќе етнички Македонци, повеќе Власи, повеќе Албанци и повеќе доселеници на Турците христијани од Мала Азија. Ова

прашање може да му се постави на секој Македонец што доаѓа од Грција и повеќето би рекле; „Да, и јас имам роднини кои се идентификуваат како Грци! Потоа се поставува прашањето „кои се „автентичните“ Грци? Сè уште не најдов! Затоа можам со сигурност да кажам дека „Грците како автентична етничка група не постојат“. Современите Грци се измислица на филхенската имагинација. Па тогаш повторно прашувам, што им дава право на овие таканаречени „шарлатански Грци“ да се нарекуваат Грци и, најмалку, да се мешаат во македонските работи?

Додека разговараме за оваа тема, да не заборавиме дека нашата молба како Македонци не е за тоа кои се овие Грци, туку за основните човекови права за оние кои сакаат да бидат идентификувани како Македонци. Да не заборавиме дека под реториката и негирањата се закопани заборавените Македонци кои денес живеат во Грција без ни најмалку основни човекови права.

Ако навистина има нешто на овој свет што треба да се промени, тоа е односот на Грција кон нејзините етнички малцинства кои живеат во Грција на нивната родна земја.

На Грција, се чини, и треба „конфликт“ за да го држи под контрола својот народ. Потребни ѝ се непријатели како Словените, Турците, Бугарите, комунистите и сега „Скопјаните“ за да го држат својот народ преокупиран и исплашен. На Грција и требаат непријатели за да го оцрнат сопствениот народ кој се оддалечува од стадото. Без страв Грција се плаши дека ќе се „отплетка“ во шевовите, додека иронично Грција се гордее со тоа што нема никакви шевови. Ова го објаснува постојаното и неоправдано ирационално однесување на Грција кон нејзините малцинства, било да е тоа во војна или во мир.

Толку многу поранешни Словени, Албанци, Власи и други кои толку „лесно“ ја прифатија филхенската индоктринација и станаа „волните Грци“ кои денес се „водечките фигури на Грција“ може да се објаснат само со фактот дека овие луѓе не се грижат за „кои“ се додека поседуваат моќ и богатство. Ова го

поставува прашањето; „Ако не им е гајле за сопствениот вистински идентитет, зошто да се грижат за тоа кои се Македонците? Нормално дека не го прават тоа, така што целиот овој проблем не може да биде за „историја“ или за „идентитети“, затоа мора да биде за моќ и богатство. не е секогаш?

Ќе се расплетка ли Грција ако се „дехомогенизира“? Се разбира не! Но, сите лаги кажани во минатото ќе бидат разоткриени! Тие што изградија влијание со лаење лаги и грчка пропаганда ќе бидат разоткриени и ќе станат будали и потсмев пред сопствениот народ. Влијателните и истакнати Грци не можат да си дозволат тоа да се случи.

Повторно морам силно да нагласам дека јас, а и повеќето Македонци воопшто, немаме проблем со овие луѓе да се нарекуваат Грци и да го тврдат античкото грчко наследство, но повторно имам проблем со луѓето кои го негираат моето право и правото на македонскиот народ да биде тој што ние сме Македонци!

Павле напишал:

Обединетите нации во голема мера беа измамани од оваа сложена рамка на негација. Накратко, затоа што македонско-грчките „разговори“ за името „Македонија“ го имаат благословот на ОН - грчкиот напад врз нашиот суверенитет и нашите права - добија и институционален легитимитет во ОН. На Македонците им останува да кажат „грчката позиција претставува егзистенцијална закана за нашето право да постоиме“ – и тоа требаше да се направи пред 19 години. Сепак, никогаш не е доцна да се направи ова. „Илузијата“ е дека цел ОН (свет) е против нас, кога всушност се работи за една или две (можеби три) држави. Светот и нашиот народ треба да го сфатат ова.

Ако некој може да прифати дека грчката позиција е напад на нашата држава и на нашето право на постоење - останатото треба да биде лесно (некој би помислил).

Отфрлањето на грчката позиција, по таа основа, е едноставно прашање на принципиелен став. Да се каже „не“ на Грција затоа што грчките термини го нарушуваат нашиот суверенитет, нашето самоопределување и правото да постоиме, какви што сме.

Светот знае дека грчката позиција ги крши нашите права. Нашите права се вградени во секое меѓународно право, повелба и договор. Треба само да БОЛАМЕ да се почитуваат нашите права, како што ги почитуваме правата на другите. За тоа не можеме да бидеме заложници и ќе се ослободиме. Нашите непријатели се малку - и секако постои остатокот од светот, можеме да го прегрнеме.

Проблемот за нас е што нашето македонско раководство во моментот е неискусно и можеби се плаши од политичката штета што Грција може да ја направи. Многу внимателно ги анализирајќи условите и Грција не може да направи ништо повеќе - политички или економски, тие веќе не направиле. Ако се загрижени за терминот F.Y.R.O.M, не треба да бидат загрижени. ОН претходно ги прекршуваше своите повелби, за подоцна да ја увиди грешката на нивните начини. Овие случаи се добро познати. Во секој случај, постојат многу стратегии што Македонците можат да ги користат за да го променат терминот F.Y.R.O.M, што е сигурно загрижувачко, но не и нешто за паника.

За прашањето за „разговорите за името“. Ова е еуфемизам. Тоа го крие фактот дека грчката позиција претставува егзистенцијална закана за нашата држава, нашиот народ и нашата историја. Има многу прирачници, многу софистицирани дела кои прикажуваат начини на кои елитите и политичките актери можат да создаваат, манипулираат, па дури и да ги уништат идентитетите на етничките групи, државите и нациите. (Agulhon 1981, Beaune, 1991, Corse 1996, Hobsbaum 1992). Македонците му дадоа одреден легитимитет на грчкиот напад, што им дава предност на нашите непријатели пред нас (иако тие се малку). Со отфрлање на грчкиот напад, врз принципиелна правна основа - Грција не може да направи ништо повеќе, туку да ја смени својата позиција или да остане

во неизвесност засекогаш, додека малата Македонска Република напредува, експоненцијално. Затоа треба да ги отфрлиме „разговорите“.

Ако, и тоа е големо ако, македонското раководство ќе разговара за било што - првото правило е да не биде еден на еден, со Грците. Она што треба да го направи македонското раководство (тие имаат можност да го направат тоа во секое време), е да покренат многу сериозно прашање во ОН. Македонците (со помош на спонзор) треба да го покренат прашањето дека грчката позиција претставува директен напад на македонскиот суверенитет и неговото право на самоопределување - тоа прашање потоа да се стави на гласање и резолуција во ОН. Гледате што возам овде. Овие „разговори“ имаат институционална поддршка од ОН и од Европската унија (благодарение на македонската влада) - грчкиот напад има институционална поддршка во овие институции, поради „разговорите“. Но, Македонија е суверена држава и може сама да одлучува. Македонците тогаш имаат опција. Тие можат, ако одлучат, да донесат резолуција на говорницата на ОН дека грчката позиција претставува директна закана за суверенитетот и правото на самоопределување на македонскиот народ. Тоа би било правна позиција, а не историска. За една поврзана работа, затоа реков дека за да има мир Грција треба да се промени, а не Македонија. Нашите малцинства имаат свои човекови и културни права - етничките групи во Грција немаат. Македонската демократија ја прифаќа различноста, Грција се уште ги мами луѓето дека е „чиста“. Дали грчката позиција всушност претставува напад на нашиот суверенитет и нашите права треба да биде (според мене) единственото нешто за кое треба да разговараат и САМО на подот на ОН.

Оваа работа со преговарање за нашата македонска националност, како да е чин на пазарење во покер игра, е смртоносна за нас. Има излез. Го наведов погоре. Само се надевам дека ќе ја видиме светлината“.

Од Павле од www.maknews.com/forum

И сега ве оставам со ова;

Пред неколку недели еден пријател ми даде една многу интересна вест која може да докаже зошто Грција се однесува нерационално кон Македонците.

Тој рече дека во турските архиви има тајни информации за договор на големите сили во кој се вели дека „ако еден од деловите на поделената Македонија стане независна, цела Македонија треба повторно да се обедини“. Турција сакаше да ги отвори овие архиви на Република Македонија, но поради приговорите на „западните сили“ тие информации се уште се заклучени во архивите.

Оваа информација е сè уште во фаза на гласини и може да биде факт или фикција, но како што реков ако е вистина, тоа секако го објаснува непредвидливото однесување на Грција. Тоа отвора и нови можности за македонскиот народ. Дефинитивно вреди да се истражува дополнително.

Ако некој има повеќе информации, пишете ми.

ДОДАТОК А

Risto Stefov's e-books

Книги на Ристо Стефов

December 15, 2023

(t) = Translated from Macedonian to English ((t) = Преведен од Македонски на Англиски)

All the books that have links can be found at this website (Сите книги со линкови се наоѓат на оваа веб-страница):

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Index.htm>

- A Bed for the Wretched, by Petre Nakovski (t)

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/A-Bed-for-the-Wretched-e-book.pdf>

- A Century of Silence, by Stoian Kochov (t)

http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/A-Century-of-Silence_1913-2013_English-2nd-ed.pdf

- A Glorious place called Greece, by Risto Stefov (s)

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/A-Glorious-Place-Called-Greece.pdf>

- A one way ticket, by Stojan Kochov (t)

<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/A-One-Way-Ticket.pdf>

- A Stone too is soil, by Petre Nakovski (t)

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/A-Stone-too-is-Soil.pdf>

- A Story told about a person from Zhelevo A book about Risto Mavrovski, by Spiro Mavrovski (t)

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/A-Book-About-Risto-Mavrovski-English.pdf>

- America's Role in Macedonia's Troubled Journey to International Recognition, by Risto Nikovski (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/America%27s-Role-in-Macedonia%27s-Troubled-Journey-to-International-recognition.pdf>

- Analysis of historical events in Greek occupied Macedonia – Part 1, by Risto Stefov (s)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Analysis-of-historical-events-in-Greek-occupied-Macedonia.pdf>

- Analysis of historical events in Greek occupied Macedonia – Part 2, by Risto Stefov (s)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Analysis-of-historical-events-in-Greek-occupied-Macedonia-2.pdf>

- Analysis of historical events in Greek occupied Macedonia – Part 3, by Risto Stefov (s)
http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Analysis-of-Historical_Events-in-Greek-Occupied-Macedonia-Part-3.pdf

- Analysis of Petre Nakovski's books, by Tatjana Pelivanova – English (t)
<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Literature-of-Fact-in-Petre-Nakovski%27s-Novels.pdf>

- Analysis of Petre Nakovski's books, by Tatjana Pelivanova – Macedonian
<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Literaturata-na-Faktot-vo-Romanite-na-Petre-Nakovski.pdf>

- Another Mother, by Dragica Najcheska (t)
<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Another-Mother.pdf>

- Autobiography or my suffering, by Pavle Rakovski (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Autobiography-Or-My-Suffering.pdf>

- Avtobiografija ili stradania – Pavle Ralovski

- Balkanskiot megoloetnikum – Dimitar Mirchev

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Balkanskiot-megaetnikum.pdf>

- Baronoviot Zavet – Dragi Trajkov

- Bez Vina Vinovni – Stoian Kochov

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Bez-Vina-Vinovni-Kratka-Verzija.pdf>

Bilet vo eden pravets – Stoian Kochov

<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Bilet-vo-Eden-Pravets.pdf>

- Bitkite na Makedonskite generatsii pod Grtsia niz tugite ideologii – Stoian Kochov

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Bitkite-Na-Makedonskite-Generatsi-Pod-Grtsija.pdf>

- Bright figures from Aegean Macedonia (1945-1949) – Tashko Mamurovski (t)

<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Bright-Figures-From-Aegean-Macedonia-1945-1949.pdf>

- Collective Punishment - Genocides committed against the Macedonian People, by Risto Stefov (s)

<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Collective-Punishment-Genocides-Committed-Against-the-Macedonian-People.pdf>

- Kolektivna kazna - Genotsidi isvrsheni vrz Makedonskiot narod, Risto Stefov

<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Kolektivna-Kazna-Genocid-Izvrsheni-vrz-Makedonkiot-Narod.pdf>

- Come take a Ride in Tito's Time Machine, by Risto Stefov (s)

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Come-take-a-Ride-in-Tito%27s-Time-Machine.pdf>

- Death in Solun, by Ivan Parlapanov (t)

- Declassified Documents, compiled by Risto Stefov (s)

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Declassified-Documents.pdf>

- Detsa Begaltsi od Egeiska makedonia vo Jugoslavia – Misho Kitanoski & Giorgi Donevski

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Detsa-Begaltsi-od-Egejska-Makedonija-vo-Jugoslavija.pdf>

- Detstvoto na Sveta Tereza – Martin Trenevski

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Detstvoto-na-Sveta-Tereza.pdf>

- Dismantling the Greek Myth, by Risto Stefov (s)

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Dismantling-the-Greek-Myth.pdf>

- Do pekolot I nazad – Evdokia Foteva - Vera

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Do-Pekolot-i-Nazad.pdf>

- Dozhivotna Jamka – Dragitsa Najcheska

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Dozhivotna-Jamka.pdf>

- Druga Maika – Dragica Najcheska

<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Druga-Majka.pdf>

- Drugoto litse na istoriata – Stoian Kochov

- Ednovkovno Molchenie – Stoian Kochov

http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Ednovkovno-Molchenie_1913-2013_Macedonian-2nd-ed.pdf

- Egeiskiot del na Makedonija (1913-1989) – Stoian Kiselinovski

- English – Macedonian Dialectal Dictionary Based on the Lerin-Kostur Dialects As Spoken by Oshchimians, by Risto Stefov (s)

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/English%96Macedonian-Dialectical-Dictionary-based-on-the-Lerin-Kostur-Dialects.pdf>

- Evidence of the Existence of Macedonians Throughout the Ages, compiled by Risto Stefov (s)
<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Evidence-of-the-Existence-of-Macedonians-Throughout-the-Ages.pdf>

- Golemata izmama - Petre Nakovski
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Golemata-Izmama.pdf>

- Golemata Udolnitsa – Petre Nakovski
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Golemata-Udolnitsa.pdf>

- Greek Atrocities Committed against the Macedonian People, by Risto Stefov (s)
<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Greek-Atrocities-Committed-against-the-Macedonian-People.pdf>

- Greek Occupied Macedonia (1913-1989) - by Stoian Kiselinovski (t)

- Guilty without guilt, by Stoian Kochov (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Guilty-Without-Guilt-Short-Version.pdf>

- Hatred-Deep, by Dragica Najcheska (t)
<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Hatred-Deep.pdf>

- Historic Macedonian Personalities and Organizations, by Risto Stefov (s)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Historic-Macedonian-Personalities.pdf>

- History of Contemporary Greece, by Stoian Kiselinovski (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/History-of-Contemporary-Greece.pdf>

- History of the Macedonian People from Ancient times to the Present, by Risto Stefov (s)

- <http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/History-of-the-Macedonian-People.pdf>
- Holokoust na Makedonskite Evreii – Martin Trenevski
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Holokayst-na-Makedonskite-Evrej.pdf>
- Holocaust of the Macedonian Jews, by Martin Trenevski (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Holocaust-of-the-Macedonian-Jews.pdf>
- I Kamenot e zemia – Petre Nakovski
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/I-Kamenot-e-Zemia.pdf>
- House on a Lake, by Dragica Najcheska (t)
<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/House-on-the-Lake.pdf>
- Jamka – Stoian Kochov
<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Jamka.pdf>
- Ideological activism, by Stoian Kochov (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Ideological-Activism.pdf>
- Ideologkiot aktivizm – Stoian Kochov
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Ideologkiot-Aktivizm.pdf>
- In the deep night dawn is born, by Pavle Rakovski (t)
<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Macedonians-and-the-Civil-War-in-Greece-Volume-1-In-the-Deep-Night-Dawn-is-Born.pdf>
- Inhabited Places in Aegean Macedonia, by Todor Simovski
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Inhabited-Places-in-Aegean-Macedonia.pdf>
- Istorijata na Makedonskiot Narod od Antichkite Vremenia do Denes – Risto Stefov

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Istoriata-Na-Makedonskiot-Narod.pdf>

- Istorija na Sovremena Grtsija – Stoian Kiselinovski

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Istoriata-na-Sovremena-Grtsija.pdf>

- Kazhuvania na eden Zheleets Kniga za Risto Mavrovski – Spiro Mavrovski

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/A-Book-About-Risto-Mavrovski-Macedonian.pdf>

- Kalina, by Petre Nakovski (t)

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Kalina-English.pdf>

- Kalina – Petre Nakovski

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Kalina-Macedonian.pdf>

- Koba I Gnev – Stoian Kochov

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Koba-i-Gnev.pdf>

- Kratki Vistini – Joti Popovski

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Kratki-Vistini.pdf>

- Kukja na Ezero – Dragica Najcheska

<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Kukja-na-Ezero.pdf>

- Lifelong Noose, by Dragitsa Najcheska (t)

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Lifelong-Noose.pdf>

- Macedonia above all, by Stoian Georgiev (t)

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Macedonia-Above-All.pdf>

- Macedonia – An illustrated History, by Risto Stefov (s)

<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Macedonia-An-Illustrated-History.pdf>

- Macedonians and the Greek Civil War, by Naum Peiov (t)

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Macedonians-and-the-Greek-Civil-War-ebook.pdf>

- Macedonians and the Civil War in Greece - Volume 1, by Pavle Rakovski (t)

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Macedonians-and-the-Civil-War-in-Greece-%20Volume-1-In-%20the-Deep-Night-Dawn-is-Born.pdf>

- Macedonians and the Civil War in Greece - Volume 2, by Pavle Rakovski (t)

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Macedonians-and-the-Civil-War-in-Greece-Volume-2-Untruths-and-Truths.pdf>

- Macedonians and the NOT so Civil War in Greece, by Risto Stefov (s)

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Macedonians-and-the-NOT-so-Civil-War-in-Greece.pdf>

- Macedonians in Greece - 1939 – 1949, by Risto Stefov (s)

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Macedonians-in-Greece-1939-1949.pdf>

- Macedonian Struggle for Independence, by Risto Stefov (s)

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Macedonian-Struggle-for-Independence.pdf>

- Macedonia the Land of Legends - My First Trip to Macedonia, by Risto Stefov (s)

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Macedonia-the-Land-of-Legends.pdf>

- Macedonians through the whirlwind of the “Red” waste, by Stoian Kochov (t)

<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Macedonians-Through-the-Whirlwind-of-the-%27Red%27-Waste.pdf>

- Macedonia what went wrong in the last 200 years? - A collection of articles, by Risto Stefov (s)

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Macedonia-What-went-wrong-in-the-last-200-years.pdf>

- Makedonija nad se ce – Stoian Georgiev

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Makedonija-nad-se.pdf>

- Makedonsite i Gragianskata vojna – Tom I – Pavle Rakovski

- Makedonsite i Gragianskata vojna – Tom II – Pavle Rakovski

- Makedonsite i Gragianskata vojna vo Grtsia – Naum Peiov

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Makedonsite-i-Gragianskata-Vojna-vo-Grtsia.pdf>

- Makedonsite niz virot na “Tsrvenoto” gubilishte – Stoian Kochov

<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Makedonsite-niz-Virot-na-%27Crvenoto%27-Gybilishte.pdf>

- Metodija Andonov-Chento, by Fidanka Tanaskova (t)

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Methodija-Andonov-Chento.pdf>

- Metodija Andonov-Chento – Fidanka Tanaskova

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Methodija-Andonov-Chento-Macedonian.pdf>

- Metodija Shatorov Sharlo – English – by Riste Buneski – Bunte (t)

<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Methodija-Shatorov-Sharlo-Political-Views.pdf>

- Metodija Shatorov Sharlo – Macedonian - Riste Buneski – Bunte

<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Methodija-Shatorov-Sharlo-Politichki-Stavovi.pdf>

- Mincho Fotev – Mihailo Minoski

<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Mincho-Fotev-i-Natsionalno-Osloboditno-Dvizenie-na-Makedonskiot-Narod.pdf>

- Mincho Fotev, by Mihailo Minoski (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Mincho-Fotev-and-the-National-Liberation-Movement-of-the-Macedonian-People.pdf>

- Mnogu kratka istoria na Makedonskiot narod od praistoriata do denes – Risto Stefov
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Mnogu-kratka-istorija-na-Makedonskiot-Narod.pdf>

- No Patot kon Nevratot – Petre Nakovski
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Na-Patot-Kon-Nevratot.pdf>

- Na pat so vremeto – Petre Nakovski
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Na-Pat-so-Vremeto.pdf>

- Naselenite Mesta vo Egejska Makedonija – Todor Simovski
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Naselenite-Mesta-vo-Egejska-Makedonija.pdf>

- Natsionalno-Revolutionernite borbi na Makedonskiot narod 1876-1912 - Risto Poplazarov, Krste Bitoski and Gligor Todorovski
www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Nacionalno-Revolutionernite-Borbi-Na-Makedonskiot-Narod-1876-1912.pdf

- Noose, by Stoian Kochov (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Noose.pdf>

- Omraza-Dlaboko – Dragica Najcheska
<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Omraza-Dlaboko.pdf>

- On the Road of no Return, by Petre Nakovski (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/On-the-Road-of-No-Return.pdf>

- On the Road of Time, by Petre Nakovski (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/On-the-Road-of-Time.pdf>

- OSHCHIMA - the Story of a Small Village in Western Macedonia, by Risto Stefov (s)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Oschima.pdf>

- Paskal Mitrevski and his Time (1912-1978), by Tashko Mamurovski (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Paskal-Mitrevski-and-his-Time-1912-1978.pdf>

- Paskal Mitrevski i negovoto vreme (1912-1978) - Tashko Mamurovski
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Paskal-Mitrevski-and-his-Time-1912-1978.pdf>

- Postela za chemernite – Petre Nakovski
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Postela-za-Chemernite.pdf>

- Prespa in flames and smoke, by Kosta Mundushev (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Prespa-in-Flames-and-Smoke.pdf>

- Prespa vo plamen I chad – Kosta Mundushev
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Prespa-vo-Plamen-i-Chad.pdf>

- Recovering Macedonia Expiration of the Bucharest Treaty of 1913, by Risto Stefov (s)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Recovering-Macedonia.pdf>

- Refugee children from Aegean Macedonia in Yugoslavia, by Misho Kitanoski and Giorgi Donevski (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Refugee-Children-from-Aegean-Macedonia-in-Yugoslavia.pdf>

- Short History of the Macedonian people, by Risto Stefov (s)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Short-History-of-the-Macedonian-People.pdf>

- Short Truths, by I. Popovski (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Short-Truths.pdf>
- Solunskite Atentati – Krste Bitoski
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Solunskite-Atentati.pdf>
- St. Teresa's childhood, by Martin Trenevski (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/St.-Teresa%27s-Childhood.pdf>
- Svedoshtva 2001 – Pande Petrovski
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Svedoshtva-2001.pdf>
- Svetly Likovi od Egejska Makedonija (1945-1949) – Tashko Mamurovski
<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Svetli-Likovi-od-Egejska-Makedonija-1945-1949.pdf>
- Talkachi – Stoian Kochov
- Testimonials – 2001, by Pande Petrovski (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Testimonials-2001.pdf>
- The Alien that changed the world - Part 1 - Otsiron's Disappearance, by Risto Stefov (s)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Otsirons-Disappearance.pdf>
- The Alien that changed the world - Part 2 - Otsiron's Return to Earth, by Risto Stefov (s)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Otsirons-Return-to-Earth.pdf>
- The Alien that changed the world - Part 3 - Otsiron's Final Adventure, by Risto Stefov (s)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Otsirons-Final-Adventure.pdf>

- The Alien that changed the world - Part 4 - Otsiron's Dialema, by Risto Stefov (s)
<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/The-Alien-that-Changed-the-World-Part-4-Otsiron%92s-Dilemma.pdf>

- The Alien that changed the world - Part 5 - Otsiron's Rise to Power, by Risto Stefov (s)
<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/Otsirons-Rise-to-Power.pdf>

- The Balkan Mega-ethnos, by Dimitar Mirchev (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/The-Balkan-Mega-ethnos.pdf>

- The Baron's pledge, by Dragi Trajkov (t)
<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/The-Baron%27s-Pledge.pdf>

- The Center Text on the Rosetta Stone, by Risto Stefov (s)
<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/The-Center-Text-on-the-Rosetta-Stone.pdf>

- The Great Decline, by Petre Nakovski (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/The-Great-Decline.pdf>

- The Great Lie, by Petre Nakovski (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/The-Great-Lie.pdf>

- The Little Book of BIG Greek Lies, by Risto Stefov (s)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/The-Little-Book-of-Big-Greek-Lies.pdf>

- The Macedonians in Greece, by Donche Tasev (t)

- The Macedonian people's revolutionary struggle 1876-1912, by Risto Poplazarov, Krste Bitoski and Gligor Todorovski (t)
www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/The-Macedonian-People%27s-Revolutionary-Struggle-1876-1912.pdf

- The Mulberry tree in Lambro's vineyard, by Paskal Kamburovski (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/The-Mulberry-Tree.pdf>

- The name game, by Risto Stefov (s)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/The-Name-Game.pdf>

- The Other Face of History, by Stoian Kochov (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/The-Other-Face-of-History.pdf>

- The Solun Assassinations, by Krste Bitoski (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/The-Solun-Assassins.pdf>

- The Truth about Greek occupied Macedonia by Hristo Andonovski and Risto Stefov (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/The-Truth-About-Greek-Occupied-Macedonia.pdf>

- This Land We Do Not Give, by Michael Seraphinoff and Risto Stefov (s)
<http://www.pollitecon.com/Assets/Ebooks/This-Land-We-Do-Not-Give.pdf>

- Timeline - Macedonian History at a Glance - Chronology of key events, by Risto Stefov (s)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Timeline-Macedonian-History-at-a-Glance.pdf>

- To hell and back, by Evdokia Foteva – Vera (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/To-Hell-and-Back.pdf>

- Tragedy and Wrath, by Stoian Kochov (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Tragedy-and-Wrath.pdf>

- Trsnitsata od lozieto na Lambro – Paskal Kamburovski
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Trsnitsata.pdf>

- Ulogata na SAD – Risto Nikovski
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Ulogata-na-SAD-vo-Makedonskite-Golgoti-2.pdf>

- Very Short History of the Macedonian People from Prehistory to the Present, by Risto Stefov (s)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Very-Short-History-of-the-Macedonian-People.pdf>

- Vistinata za Egejska Makedonija – Hristo Andonovski
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Vistinata-za-Egejska-Makedonija.pdf>

- Vo dlabokata nok zorata se ragia – Pavle Rakovski

- Wanderers, by Stoian Kochov (t)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Wanderers.pdf>

- Who are the Macedonians?, by Risto Stefov (s)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/Who-are-the-Macedonians.pdf>

- Who are the modern Greeks?, by Risto Stefov (s)
<http://www.pollitecon.com/html/ebooks/risto-stefov/Who-are-the-Modern-Greeks.pdf>